

BORILAČKE VESTI

BROJ 69

CENA 2.500 DINARA

NINĐA

TRAG NINĐE VODI U PAKAO

DEREK FINEGAN

TRAG NINDE VODI U PAKAO

Derek Finegan
TRAG NINDE VODI
U PAKAO

Izdavač:
DEČJE NOVINE, G. Milonovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektor:
Nada Maksimović

© 1989. DEN PRESS

NINĐA 69 — FEBRUAR 1989. GODINE

Izdaje NIRO Dečje novine, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-247, lokal 28 — uredništvo i 714-250, prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61811-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257319-03292, Štampa »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

TRAG NINDE VODI U PAKAO

Epsom gurnu dugu cigaretu u usta i škljocnu upaljačem, podsmješljivo duvajući dim prema natpisu »Zabranjeno pušenje« na zidu iznad njegove glave. Ovo čekanje ga je nerviralo i on odlučio da se okrene i izađe kroz vrata kroz koja je i došao onoga trenutka kada popuši cigaretu do kraja i zgriječi je na savršeno čistom mećmnom podu.

Marinac, narednik za malim stočićem u uglu, prijateljski mu se isceri, pokazujući dubinu ožiljaka na glatkoj koži čela i obrijane glave.

— Divno je kad čovek ovde učini nešto zabranjeno, ortak — reče narednik dubokim, zvucnim glasom.

Epsom se isceri, ali u njegovom smehu nije bilo ničeg prijateljskog.

— Ja za tebe nisam »ortak«, naredniče — reče, naglašavajući poslednju reč.

Ako je mislio da će taj ton ostaviti utisak na marinca, prevario se. On se i dalje prijateljski smeškao.

— Ortak — ponovi izazivački — mene sa ovog mesta mogu da pošalju samo u penziju i nikud više. A ja već mesecima pokušavam da učinim nešto što bi ih navelo da to i učine. Prema tome, možeš biti i general u prokleskoj britanskoj armiji, meni je to savršeno sve jedno!

Vadeći cigaretu iz usta, Epsom se glasno nasmeja.

— Na žalost, samo sam potpukovnik — reče. — I to već poprilično dugo... odnosno, još otkako sam napustio britansku armiju.

— Britansku?

— Aha. Ima još armija na svetu, zar ne?

— O, da. I obično oskudeva ju u spretnim i kvalifikovanim oficirima. Potpukovnik, a? O-dakle?

— Foklanska ostrva.

— Aha... koliko sam čuo, ništa posebno?

— Neee... ti jadni momci tamo nisu imali nikakve šanse protiv nas, profesionalaca. Ne volja je bila u tome što sam se posvađao sa jednim generalom...

— Loša navika, ortak — klinu marinac obrijanom glavom. — Generali su uvek u pravu.

— O, da... neću da kažem da mi je posle bilo loše. Tu i tamo bilo je gadno... ali se bar isplatilo.

Marinac odmahnu glavom.

— Lova je dobra stvar — promrmlja — ali ipak ne, hvala. Dva ili tri puta su mi nudili da se pridružim jednoj od takvih ekipa, ali sam uvek imao dovoljno nerava da ih odbijem. Jedan Vijetnam bio mi je i više nego dovoljan.

On nesvesno dotače glavu po kojoj su svoje tragove ostavila parčad rasprsnute mine.

— Srećan čovek — primeti Epsom, prateći pogledom njegove prste. — Pola inča niže i ti bi ostao u Vijetnamu, naredniče.

— Aha... ovo je ono što se zove rana od milion dolara — isceri se marinac. — Odmah sam evakuisan, naravno, odležao dva meseca u bolnici, a posle toga Kalifornija i laka služba za ovim stolom.

— Da, vidim... ko sedi iza tih vrata koja čuvaš, naredniče?

— Nisu ti rekli?

Epsom odmahnu glavom. Još dva ili tri dima i on može da krene. Čak ga naročito i ne zanima ko sedi iza tih prokletih vrata.

»Amerikanci«, pomisli s prezirom. »Uvek kao deca... ali đavolski sposobni kad se za nešto odista zagreju... Uostalom, i to je osobina dece, zar ne?«

— E, onda ti ni ja neću reći, ortak — cerio se marinac. — Sem pod uslovom da mi ga rantuješ kako će mi tih nekoliko reči doneti penziju!

Epsom sleže ramenima. Za koji trenutak zgaziće cigaretu, izaći, sesti u »mercedes« u kojem klima-uređaj radi pouzdano i nečujno i krenuti u vožnju prema okeanu.

S malo sreće, neka od devojaka sa plaže poći će sa visokim i vitkim muškarcem ozbiljnog lica i potpuno sede kose. Privučena njegovim otmenim engleskim akcentom i lakoćom s kojom rasipa novac unaokolo najverovatnije, ali, do đavo-

la s tim. Važno je da bude zgodna i topla... čoveku u nje govim godinama i nije potrebno mnogo više...

Ležerno je odbacio cigaretu na pod i zgazio je.

— E pa... — zausti, ali ga prekide glas sa iznenada otvorenih vrata iza leđa narednika.

— Epsom? — reče neko iznenadeno. — Do đavola, čoveče, zašto već jednom ne uđeš? Svi čekaju samo tebe!

— Krimson? Čoveče, to si odista ti?

U dva skoka, Epsom prelete rastojanje do vrata i srdačno stisnu pruženu ruku. Visok i krupan čovek kratko ošišane kose srdačno ga pljesnu po leđima. Njegova uniforma majora Marinskog korpusa SAD bila je savršeno ispeglana i savršeno čista.

— Da, ja sam — reče smešeći se. — Iznenadenje, a?

— Iznenadenje? Svi smo bili uvereni da si zaglavio kada smo upali u onu zasedu kod... — on začuta i iskosa baci pogled na narednika koji je otvorenih usta slušao razgovor.

— Kasnije o tome — preseče ga i Klover. — Naredniče, kako se dogodilo da ovaj čovek ne bude odmah upućen kod mene?

— Ne bih znao, ser. Znam jedino da ga na mom spisku nema.

Klover prelete pogledom preko dugog spiska i procedi psokvu kroz zube.

— Zaista te nema, Ep... Prokletstvo, u ovoj proklesnoj armiji čovek sve mora da obavi sam, inače... Hajde, već ka snimo!

Bacivši spisak na pod, on krete energičnim korakom niz široke hodnik sa čije su se obe strane redala vrata, tako dobro izolovana da kroz njih nije dopirao nikakav šum.

— Kakva je ovo zgrada, Krimson? I kojim se sada poslom baviš?

— Ovo? Ovo je... pa, neka vrsta specijalne jedinice. Videćeš već i sam — zagonetno se osmehonu Krimson. — Evo, stigli smo!

Vrata na kraju hodnika proputiše ih u omanju salu, opremljenu svim onim blistavim mašinama bez kojih savremeni predavači više ne mogu ni reč da izgovore. Jedan zid, desno od vrata, bio je sav u staklu, pružajući pogled na veliku travnatu površinu čiju su jednoličnost narušavali samo retki žbunovi i mnogo češće veštačke prepreke od one vrste koje se mogu videti u svakoj kasarni za obuku regruta.

U sali je već sedelo tridesetak ljudi i Epsom se sukobi sa njihovim radoznalim pogledima.

Nije poznavao nijedno od tih lica, ali je jedan pogled bio do voljan da shvati ko su oni...

Tvrda lica, ožiljci, hladni, proračunati pogledi, prava, malo ukočena ramena. Profesionálni vojnici, naravno. One vrste koja štampa po čitavom svetu prezrivo naziva »plaćenicima«.

Ljudi kao i on sam, uostalom. Ljudi njegove vrste...

Mahnuvši mu rukom da zauzme jedno od slobodnih mesta, Krimson hitro pride malo uzdignutom podijumu na kraju sale i okrete se licem auditorijumu.

— Oprostite zbog kašnjenja, gospodo — reče — ali je vojna birokratija, kao i obično, u nečemu zabrljala, pa je naš prijatelj morao da čeka pred ulazom. Ako nemate ništa protiv, sada bismo mogli da pređemo na stvar...

Smeštajući se u vrlo udobnu fotelju, Epsom izvuče novu cigaretu iz kutije i gurnu je u usta. I ovde je po zidovima stajalo da je pušenje zabranjeno, ali su oblačići plavkastog dima po sali pokazivali da ovi ljudi ovde nisu od onih koje može zadržati nekoliko ispisanih reči.

Osmehnu se dok je palio cigaretu teškim zlatnim upaljačem. Nešto mlađi od njega, i dalje u odličnoj fizičkoj kondiciji, Krimson se ipak morao

poslužiti naočarima da bi hitro prelistao svežanj hartije pred sobom.

Prešavši pogledom po licima pred sobom, Krimson počeo da govori.

— Iz razloga o kojima ćemo vam kasnije reći nešto više, gospodo, nijedan od vas još uvek ne zna zbog čega smo se ovde okupili. Iako — on se osmehnu — pretpostavljam da neki od vas to bar naslućuju. Da ne dužim previše, vaše znanje i vaše iskustvo treba da nam pomogne u stvaranju nečega što, za sada, nazivamo — superkomandos!

Sačekavši da se stiša žagor i poneki zvižduk iznenađenja, Krimson produži:

— Superkomandos, bar po meni, nije posebno dobar naziv, jer ja zamišljam čoveka — ili ekipu — čiji je zadatak prevashodno izviđačko — obavestajni. Svi veoma dobro znaju koliko komandanti na terenu cene ljude koji umeju da odu na određeno mesto, uoče ono što treba uočiti, savladaju sve prepreke i vrate se sa inteligentnim izveštajem.

Opet žagor, klimanje glavama, poneki snažniji glas odobravanja.

Krimson namesti bolje svoje naočare i osmehnu se.

— Za početak ovog predavanja, gospodo — reče — poku-

šajte da zamislite čoveka luka vog kao kojot, hitrog kao puma, snažnog kao bizon, koji, uz sve to, ima i veoma visok koeficijenat inteligencije i obuku koja mu omogućava da svo je fizičke i psihičke mogućnosti iskoristi do maksimuma...

— Hvala bogu, takav ne postoji! — javi se glas iz sale.

— Postoji — Krimsonovo lice bilo je ozbiljno, gotovo tmurno. — Postoji, gospodo! To je — japanski ninda!

Nekoliko trenutaka tišine, a onda glasni povici, smeh, zvižduci...

Zavaljen u fotelju, Epsom je zainteresovano proučavao lica koja je mogao videti.

Neverica, prezir, otvoren podsme h uglavnom. Tek ponegde zamišljen pogled, grč na licu i...

Da, i strah. Osećanje do kojeg je svakog od ovih ljudi ovde veoma, veoma teško dovesti.

Krimson još jednom strpljivo sačeka da se galama umiri. Slično Epsomu, i on je pažljivo proučavao reakcije na licima ljudi pred sobom.

— Čujem — reče konačno i — poneki povik koji mi tvrdi da takvo nešto ne postoji... Ni sam takvu reakciju očekivao od ljudi vašeg iskustva, gospodo!

Onizak, debeljuškast čovek u

odeći drečave elegancije ustade u jednom od prednjih redova i počeo uzbuđeno da govori, sa jakim nemačkim akcentom.

— Mister, moje vreme je dragoceno. Odazvao sam se vašem pozivu jer... jer sam očekivao Kako se ono kaže? Ozbiljan? Da, ozbiljan posao! A ovo ovde je... lakrdija! Priče za malu decu, mister!

— Ne! — reče neko tiho i Epsom shvati da je to izgovorio čovek na čijem je licu maločas otkrio strah.

Nekim čudom, ta jedna tiho izgovorena reč privukla je sve poglede i sala se utiša.

Mršavo, gotovo isposničko lice, duga plava kosa, žilavo telo. Opaljen od sunca, primeti Epsom, kao što je bio i on u svoje vreme, dok je služio u Burmi i Hong Kongu.

— Samo recite — ohrabri Krimson nepoznatog. — Najbolje je da odmah u početku razbijemo sve zablude koje postoje oko tih odista tajanstvenih boraca.

Plavokosi šakom obrisa znoj sa čela i odmahnu glavom.

— Ne — ponovi isto onako tihim glasom. — Ne želim da govorim o tome... sem da vam kažem kako ninde postoje. Savim sigurno!

— Ha! — prezirivo reče Nemač. — Postoje, ali ne možete

ništa da kažete! Zaista, divan argument, divan, mister!

Pogled plavokosog lutao je unaokolo, shvati Epsom, kao da očekuje da će neka užasna opasnost svakog trenutka ugroziti živote okupljenih.

— Ninde postoje! — ponovi odlučno. — I može se smatrati srećnim svaki od vas koji nikada nije imao posla sa njima!

Shvativši da diskusija kreće neželjenim tokom, Krimson lupi šakom o svoj sto, pozivajući na tišinu.

— Kao što vidim — reče — potrebni su i malo čvršći argumenti. Na nesreću, o nindama se još uvek veoma malo zna, čak i u Japanu, tako da je ono što vam mogu ponuditi od opipljivih dokaza veoma oskudno. Kao što ćete videti, uglavnom će to biti fotografije leševa za koje se sigurno zna da su ubijeni od nindi... Molim vas, na vucite zavesu na taj stakleni zid...

Čovek koji je sedeo u prvom redu na krajnjem desnom krilu ustade i poteže uže u uglu dvorane. Uz tihi šum, crna zavesa prekri zid, ostavljajući prostoriju u gotovo potpunoj tami.

— Samo trenutak — javi se u tami Krimsonov glas. — Čini se da ne mogu da pronađem

prekrivač ovog uređaja i da... ah, evo ga!

Mlaz snažne svetlosti obasja ekran na zidu iza Krimsona, ali...

Krik!

Krik iznenađenja iz dvadesetak grla istovremeno. Epsom se upola podiže sa stolice, pre poznajući jedan od tih glasova, onaj u kojem je bilo i najviše straha.

— Ninda! — gotovo je vrištalo plavokosi. — To je ninda! Ninda! NINDA!

*
* *

Kako se taj čovek stvorio tu?

Sada već potpuno uspravljeno, na vrhovima nožnih prstiju i sa rukom na dršci noža skrivenog pod opasačem pantalona, Epsom je posmatrao figuru u crnom, obasjanu difuznom svetlošću sa ekrana.

Vitak i visok, širokih ramena, u crnoj odeći tako pripijenoj uz telo da ocrtava gotovo svaki od njegovih savršeno izvajanih mišića. Crna kapuljača na licu, sa dva uska proreza iz kojih blešti opasan plamen.

Da, i oružje... Kratki mač u koricama, zataknut za široki kožni opasač i drška drugog

mača što štrči iznad levog ramena...

Mogla je ovo biti demonstracija, šok kojim Krimson nastoji da ubedi prisutne u postojanje japanskih nindi, ali...

Uvek osetljiv na atmosferu, Epsom shvati da se oko figure u crnom šire talasi opasnosti, tako snažni da su oni najbliži instinktivno ustuknuli, pokušavajući da se udalje.

»Gospode bože«, pomisli, »pa ovo je pravi ninda! Kako se stvorio ovde? I zašto?«

— Tišina! — urlao je Krimson sa svog mesta. — Mir! Budite mirni, on je sam!

Epsom je, korak po korak, izmicao prema vratima, zahvalan projektoru koji je ovaj deo sale ostavljao u tami.

»Loše si uradio domaći zadatak, Krimstone«, pomisli. »On jeste sam, i nas je trideset, vrlo verovatno smo svi i naoružani, ali taj tip može sve da nas pokolje i odšeta odavde pre nego što polovina nas uopšte shvati da se nešto događa...«

— Ostanite svi na svojim mestima!

Glas je odjekivao kao prasak eksplozije; jedan od onih šumova posle kojih dolaze dugi trenuci mrtve tišine... tišine iščekivanja...

»Konačno jedan Japanac čiji se akcenat ne oseća kada govori engleski«, zaključujući Eps-

om, ukočivši se tamo gde se za tekao. Nije znao previše toga o nindama, ali i ono što je znao bilo je dovoljno da bez oklevanja učini ono što jedan ninda zahteva od njega.

Jer, i najmanja neposlušnost kod nindi biva kažnjena. Na užasan način!

Zaklonjen telima onih koji su stajali ispred njega, jedan od ljudi poteže pištolj, ko zna kako prokrijumčaren pored marinaca koji su ih sve pretresli na ulazu u kompleks. Epsom duboko udahnu, napinjući mišiće, čim je opazio hitar pokret ruke sa oružjem.

Posle ovoga, stvari će se odvijati užasnom brzinom, znao je...

Iako su mu oči bile prikovane za figuru u crnom, Epsom shvati da je ninda načinio pokret desnom rukom tek kada je taj pokret bio potpuno dovršen.

Nešto siknu kroz vazduh, kao razgnevljena zmija otrovnica. Pogoden nečim direktno među oči, čovek sa pištoljem pade unazad preko stolice i si linom udarca baci njegovo telo u prazninu ispred sledećeg reda, ostavljajući ga nepokretnog, sa nogama groteskno podignutim uvis i oslonjenim o stolicu na kojoj je sedeo.

Ponovo tišina... ali ovoga

puta još strašnija i napetija nego nekoliko trenutaka ranije...

— Sedite svi na svoja mesta — nastavi ninda savršeno mirnim glasom, malo prigušenim gustom tkaninom njegove kapuljače. — Mister Krimson, siđite i vi u prvi red, suviše ste opasan čovek da bih vas dugo trpeo sebi iza leđa...

Većina ljudi se sa olakšanjem spusti u stolice, ali su neki tvrdoglavo stajali, čak i Krimson, primeti Epsom, uprkos sa svim otvorenom upozorenju ninde.

Debeli Namac, međutim, nije se dao umiriti. Hitro za svoju težinu, priskočio je pogođenom čoveku, ščepao ga za grudi i podigao, gotovo bez napora, buljeći u njegovo lice.

— Pa on... on je stvarno mrtav! — procedi glasom koji se razgovetno čuo u tišini. — Ovo... nije demonstracija!

— Nije demonstracija, mister Fligl — reče ninda onim istim ledenim i pribranim glasom, čiji akcenat Epsom nikako nije uspevao da odredi. — Sedite sada i vi na svoje mesto... I nadam se da vam je to bio dovoljan dokaz da ninde postoje i da nećete zahtevati nešto... još opipljivije! Pre nego što sidete, upalite svetla, mister Krimson!

Kao u trenutku, Krimson učinio što mu je naređeno, a on-

da se lagano spusti sa podijuma i gotovo sruči u stolicu.

Lakim, bešumnim korakom, ninda zauze njegovo mesto iza stola. I pored kapuljače, Epsom je imao utisak da su iza crne tkanine njegove usne razvučene u smešak.

— Pretpostavljam — reče — da ste do sada vi već shvatili kako su vaši bezvredni životi u mojim rukama. Ovo bezvredni nisam upotrebio slučajno: posedujem podatke o vašim karijerama i moram reći da ste svi vi zajedno ovaj svet učinili za nijansu prljavijim mestom. I prolili mnogo krvi... jako mnogo krvi!

Kao odbačen oprugom, Krimson skoči na noge.

— Šta to znači? — prasnu. — Ko si ti da se ponašaš kao naš tužilac?

— Tužilac? — Ponovo prizvuk osmeha u metalnom glasu ninde. — Ne, ja nisam vaš tužilac, Krimson... ali vam mogu biti — sudija!

— Sudija?

— Da, sudija. I dželat.

Stupajući korak napred, Krimson se nasmeja, ali je to bio smeh očajnika. Na svom mestu, Epsom nabra obrve.

Dobro je poznavao Krimsona i njegov temperament zbog kojeg je posle toliko godina bio samo major u Marinskom korpusu. Ne jednom, to što je pr-

kosio smrti izložilo je i njega i njegovu jedinicu nepotrebnim rizicima.

Kao sada...

— Natrag! — reče ninda i Krimson ustuknu.

Iako je duboko u sebi osećao kako talasi panike postaju sve snažniji, preteći da potpuno potope njegov razum, Epsom steže zube u pokušaju da pronade neki izlaz...

On je gotovo najdalji od ninde. I najbliži vratima. U času kada pokolj počne, imaće pet, šest, možda i svih deset sekundi da proleći kroz njih i nestane u hodniku.

Samo... da li će to biti dovoljno?

Ninda bez sumnje računa sa takvom mogućnošću i deo njegove pažnje biće usmeren prema jedinom izlazu iz prostorijske.

Jedinom?

A stakleni zid iza zastora?

Ne bi to bio prvi prozor kroz koji će on proleteti, glavom napred, štiteći lice laktovima. Dočekaće se na noge na tom glatkom travnjaku i potrčati duž zida natrag, pravcem kojim je i došao.

Marinci na ulazu u kompleks su naoružani; ako ninda i krene za njim, oni takođe mogu kupiti nekoliko sekundi svojim hicima. Sasvim dovoljno

da uskoči u kola i umakne punom brzinom...

Kako promeniti položaj a da ga to čudovište u cрном ne primeti? Kako prići bliže prozoru?

Sve te misli proletele su Epsomu kroz glavu dok je ninda, samo svojom pojavom i držanjem dovodio grupu ljudi pred sobom u stanje gotovo hipnotične poslušnosti. Svi oni su veoma iskusni borci i znaju kolika je prednost brzog, spretnijeg i...

I opasnijeg.

Čak i Krimson je to morao da prizna. Krimson, čovek koga je gledao kako sa divljim urlakom na usnama i sa nožem u ruci uskače u gomilu protivnika naoružanih automatskim puškama i obara ih munjevitim udarcima, ostavljajući za sobom gomilu zbunjenih, umirućih i mrtvih ljudi.

Ovo što se događa pre svega je užasan udarac za njegov ponos, ali taj šok ne može trajati dugo. Čim se pribere, Krimson će napasti. Ima u tom čoveku neke podsvesne težnje ka smrti, što ga i čini tako opasnim protivnikom, hladnokrvno je precenjivao Epsom.

Njegov trenutak, dakle, doći će kada i čas velikog ispita za Konrada Krimsona...

— A sada — reče ninda — saslušajte me pažljivo. Ideja

zbog koje vas je Krimson sakupio suluda je. Ni on, niti bi lo ko drugi, ne može stvoriti borca koji bi bar u pojedinim elementima mogao dosegnuti sposobnosti ninde. Vaše znanje nije dovoljno za to, a čak i kada bi bilo, ne biste uspjeli...

Neizrečeno pitanje lebdele je nad utišanim posmatračima. Niko ne načini čak ni najmanji pokret.

»Odista, kao hipnotisani«, po misli Epsom, opuštajući mišiće nogu, sve dotle napete za skok do kojeg će pre ili kasnije doći. »Zbog čega ja ne osećam taj uticaj? Da li što sam snažnija ličnost od njih, ili...?«

— Ne biste uspjeli — produži čovek u crnom — zato što način na koji razmišljate, vaša životna filozofija nije u skladu sa onim što želite da postignete. Ono što zapravo želite jeste slepo oruđe u vašim rukama, ili rukama ljudi sličnih vama. Čak i da stvorite superkomandosa, borca kakav vam je potreban, on ne bi postao vaše oruđe, jer inteligencija koju takav čovek mora imati, odbila bi da izvršava zadatke sa tako mračnim ciljevima...

»Ima nečega u onome što govorim«, mislio je Epsom, »ali, do đavola sa filozofijom! U pitanju su naše kože i ništa više!«

— Ne! — odlučno reče Kri-

mson, još jednom se dižući na noge. — Ne, to nije istina! Moćci, ovo se više ne može trpeti! Taj tip, on...

— Prekineš li me još jednom, Krimstone, mrtav si!

Odjek ledenog glasa ninde još je lebdeo pod niskim svodom kada je Krimson zaurllao i krenuo prema njemu, sa rukama podignutim na udarac. Čak i gnev koji ga je nosio na pred, u gotovo sigurnu smrt, nije uspeo da ga načini nesigurnim ili neopreznim u tom napadu: Krimson je bio jedan od onih boraca koji su smrtonosni čak i u obračunu golim rukama.

— Sad, momci! — zaurlla Epsom punim plućima. — Svi na njega!

On sam ostao je na mestu, čekajući da oni koji su bliže nindi pokušaju nešto da učine i tako na trenutak skrenu njegovu pažnju. Posle toga, dva skoka će ga odneti do prozora, a potom...

Nešto blesnu pod svodom prostore i Epsom se ukoči u mestu, upola podignut, spreman da se odbaci od poda i poleti u stranu.

Dugi samurajski mač, katan, užasno je oružje u borbi iz blizine, a naročito kada je u rukama jednog ninde. Razdvajajući vazduh stravičnim zvukom, blistavo sečivo od pla-

vkastog čelika načini dug luk, tako hitro da se slika mača u pokretu slila u neprekidnu liniju na mrežnjačama napadača.

Izgledalo je to kao da je oko čoveka u crnom iznenada nastala ograda od neprobojnog čelika, ograda koju je jednostavno nemoguće preći!

Ponovo su ustuknuli, svi sem Krimsona koga je njegov skok doveo do podijuma, na samo dva koraka od ninde.

Kao da mu je neko podsekao noge, Epsom klonu natrag na stolicu. Ne, Krimson nema nikakvih izgleda. Niko od njih ovde nema nikakvih izgleda da preživi susret sa nindom!

Kao da izvodi složenu figuru u nekom ritualnom plesu, ninda načini polukorak, ukrštajući noge i izvijajući svoje moćno telo.

Pogođen posred lica drškom mača, Krimson doslovno polete kroz vazduh i njegovo teško telo zdrobi nekoliko stolica u prvom redu, ostajući nepomično na podu.

— Neka vam ovo bude poslednja opomena — mirno reče ninda, vraćajući mač u korice ukoso pričvršćene preko leđa. — Napustite posao kojim se bavite; na ovoj planeti ima već previše krvoločnih ljudi, spremnih da ubijaju za svoje glupe ciljeve. Zadovoljite se onim

što ste dosada zaradili u svom krvavom poslu, jer... ako se još jednom sretnemo, značiće to smrt za vas...

Ninda načini varljiv pokret levom rukom, to je bilo poslednje što Epsom vide, jer se u istom trenutku svetla u prostoru pogasiše, ostavljajući ih u gotovo potpunoj tami.

Prošlo je nekoliko minuta pre nego što su se oni najhrabriji usudili da se pomere sa mesta i povuku zavesu u stranu, propuštajući ponovo unutra toplo kalifornijsko sunce.

Ninde više nije bilo pred njima. Niti je iko shvatio kuda je i kako izašao, ali...

Ali je senka ninde lebdela u njihovim mislima dok su se okupljali oko dvojice oborenih ljudi, skrivajući oči jedan od drugog...

*
* *

— Rasekao je staklo onim svojim prokletim mačem ili nečim sličnim i ušao — reče Krimson kriveći lice i prinoseći čašu u kojoj je zveckao led oteklini na obrazu. — skrivao se iza zastora i verovatno smeja slušajući naše nagađanje i ma li nindi ili nema...

— Kako je ušao u kompleks, Krimson? — upita Epsom.

Čak i sada, mnogo sati posle susreta sa nindom, on je se-
deo tako da može istovremeno
motriti na prozor i na vrata.

Ne da mu je to ulivalo ne-
što više sigurnosti; bez obzi-
ra što su patrola marinaca na-
oružane automatskim puškama
već satima kružile po komple-
ksu u pokušaju da otkriju čo-
veka u crnoj odeći. Ili ga bar
spreče da ponovo uđe u jednu
od najbolje čuvanih zona na
području Sjedinjenih Država.

— Ne znam kako je ušao — u-
morno odvraća Krimson. — Ka-
petan Janovski, oficir za bez-
bednost, tvrdi mi da je to ne-
moguće i da smo svi mi bili
žrtve masovne hipnoze.

— Masovna hipnoza nije u-
bila Ternera — hladno se os-
mehnu Epsom. — Morao sam
poprilično da zapnem da bih
mu ovo iščupao iz kosti loba-
nje. Jedan krak je prodro du-
boko u mozak; trenutna smrt.

Krimson obrte u rukama zve-
zdu sa šest krakova čiji se če-
lik presijavao plavkasto, kao
sečivo mača ninde nekoliko sa-
ti ranije.

— Šuriken — reče. — Time
se ninde služe u borbi na da-
ljinu. Nije trebalo ovo da di-
raš, Ep.

— Je li? — Epsom podiže
obrve. — Zbog otisaka prstiju,
valjda? Ne budi šašav, Krim-
sone!

— Da, u pravu si — progno-
za drugi čovek, odbacujući s
gađenjem komad čelika među
hartije na svom stolu. — Iz-
gleda da mi je onaj udarac po
remetio i ovo malo mozga što
mi je ostalo... Prokletstvo, ka-
ko me je lupio! A najgore je
to što nisam ni video da taj
udarac dolazi!

— O kejj, Krimson... dosta
je bilo neugodnih uspomena.
Sada bi konačno mogao da do-
vršiš ono tek započeto preda-
vanje.

— Mogao bih... ali neću, do
davola!

— Zašto? Da taj dripac u
crnom nije upao, već bih znao
sve, je li tako?

— Da, znao bi sve. Samo
što je u međuvremenu stigao
teleks, direktno iz Vašingtona.
Operacija se odlaže na neodre-
đeno vreme. Bio si dovoljno
po kojekakvim armijama da bi
znao što to znači.

— Vrlo dobro — Epsom se
hladno osmehnu, vraćajući nei-
spijenu čašu na sto i ustaju-
ći. — Bilo mi je drago što smo
se videli, majore, i tako to...
Da, još nešto: kad budeš imao
sledeći posao od ove ili slične
vrste... još jednom zaboravi
da me staviš na spisak zvani-
ca. Važi?

Kriveći izubijano lice, Kri-
mson odmahnu glavom.

— A, ne, Ep! Igra još nije završena.

— Šta to, do đavola, znači?

— Znači da niko od vas ne može napustiti kompleks. Bar ne dok to ja ne odobrim!

Smeškajući se, Epsom se vrati u svoju udobnu fotelju i po novo dohvati čašu sa viskijem.

— Žao mi je što moram da te podsetim, ali ja sam britanski državljaniin. I još nekoliko zemalja, uzgred, ali to nije bitno...

— Misliš?

Epsom se nasmeja.

— Ti misliš drukčije?

Mrmiljajući nešto, Krimson zaroni u gomilu hartija u jednoj od fioaka svog stola.

— Aha — reče — ovde si, Ep. Da vidimo da li je sve u redu... Da, boga mi, ovoga puta birokrate u Vašingtonu nisu zabrljale. Evo ti, uostalom, pa pogledaj sam. Tvoj zahtev da dobiješ državljanstvo SAD, od luka da ti se to dopusti, tvoj novi američki pasoš i ostale hartije... Čekaj, šta li je ovo? Ah, pa da! Čak i armija Sjedinjenih Država pristala je da te primi u službu. Još pre šest meseci. Čestitam, pukovniče Epsom!

Smešeći se, Epsom brižljivo pregleda dobačene hartije, a onda ih vrati na sto.

— Dobar posao — reče. — Čak ni ja ne bih umeo lepše

da se potpišem na svim tim dokumentima. U redu, majore... Međutim, pošto sam ja pukovnik, kao što to tamo piše, imam utisak da me ne možeš sprečiti da ustanem i izađem iz ove smrdljive sobe.

— Možda. Ali ja imam utisak da ćeš na putu do izlaza sresti bar jednog generala koji će ti narediti da se vratiš u ovu smrdljivu sobu. Četvoronoške i ližući pod hodnika, reci-mo...

— Hmmm... Stvari tako stoje?

— Stvari tako stoje, Ep. Najbolje je da se pomiriš sa sudbinom.

— Pa, mogao sam i gore proći — filozofski reče Epsom, prazneći čašu. — Kolika je plata pukovnika, Krimsone?

— Dovoljno veća od majorske da dobijem komplekse — progundā Krimson. — Sem toga, mi smo na specijalnom zadatku, pa primamo i poprilične dodatke. Narednik Mekintajer u administrativnoj četi sve će ti to lepo objasniti, mnogo bolje nego ja.

— Narednik Mekintajer — klimnu Epsom glavom. — A ko će mi objasniti šta treba da radim za tu lovnu?

Krimson je pažljivo sipao viski u njihove dve čaše.

— Ja, izgleda — uzdahnu. — Nominalno, šef projekta je

general Lajber, ali su mu odozgo rekli da je to samo zato što u ekipi ima momaka sa višim činom od mene. General je prilično pametan za tako visok čin i prepustio je sve meni, zadovoljavajući se nedešnjim izveštajima. Koliko znam, možda ih čak i ne čita...

— A šta sada, pošto je operacija odložena?

— Operacija je odložena, ali samo zvanično.

— Samo zvanično, Krimsone?

— Da. Neka senatska komisija u Vašingtonu počela je da čepirka po razlozima zbog kojih je našoj ekipi odobreno po la miliona dolara za početna istraživanja. Dobar deo tih para stiže u naše džepove, ali armija ne voli da se o tome suviše priča i zato je zvanično odložila početak operacije.

— Što znači da mi nastavlja ljamu, a?

— Što znači da mi nastavlja mo — klimnu Krimson glavom.

— Ali ne ovde. Zgodno je ispalilo, a?

— Veoma. Pod uslovom da zametnemo trag onom klovnu u crnom.

Krimsonove vilice se stegoše i on nesvesno dotače bolno mesto na licu.

— Da, zbog toga uglavnom i kidamo odavde — složi se.

— Ep... nemoj ga nazivati klovnom...

— U redu, neću. Mogao bi me i čuti, proklet bio!

— Tačno. Bavim se ovim već više od godinu dana i bojim se da sam tek počeo da na slučujem koliko su fantastične stvarne mogućnosti nindi.

— Nisam ti rekao da i ja znam ponešto o tome, Krimsone.

— Nisi, ali ja to znam. Ne misliš valjda da sam te ovamo pozvao zbog starog prijateljstva?

— Hmm... čini mi se da ostali u ekipi ne mogu da se pohvale naročitim znanjem o oblasti koja nas zanima. Onaj debeli Namac, na primer.

— A šta ti misliš koliko lju di na svetu je imalo susrete sa nindama i preživelo ih? Namac je specijalista za druge stvari i zato je pozvan. Od svih vas jedino Bakner, onaj plavokosi tip, borio se sa jednim od njih.

— Borio? A živ je? To mi ne liči na ninde, Krimsone.

— I ja sam živ, zar ne? Oni ne ubijaju uvek. Ponekad puste da strah obavi posao umesto njih.

— Da — složi se Epsom. — Bakner je bio na ivici nervnog sloma pre nego što se ninda pojavio, a posle toga se je dnostavno skupio na podu, kao

fetus, i počeo da cvili. Video si baricu ispod njega?

— Video sam. Lekari kažu da će proći dosta vremena pre nego što ga izvuku iz tog stanja. Učiniće sve što mogu, jer čovek nam je neophodan.

— Nama je neophodan bataljon marinaca, Krimson. Sa mitraljezima, tenkovima, bacačima plamena. Bog zna da li bi i to bilo dovoljno!

— On nije želeo da nas pobije, Ep. Mogao je to da učini, ali nije učinio. Zašto?

— To reci ti meni — isceri se Epsom, dohvatajući čašu. — Kaži mi, šta se događa kad jedan pukovnik američke armije dezertira?

— Iz ove jedinice nema dezertiranja, Ep. Zato što ja komandujem njom!

— Nemamo izgleda protiv njega, čoveče!

— Da, dok zna gde smo i šta radimo i zato mu moramo zametnuti trag.

— Kako?

Krimson odmahnu glavom.

— I ovako sam ti suviše rekao — promumla. — Doznaćeš kad bude vreme. Ko zna, možda on sad čuči u nekom od ovih ormara sa hartijetima i smeje nam se... prokleta žuto kopile!

— Žuto?

— Šta?

— Žuto kopile, Krimsone

— ponovi Epsom smeškajući se.

— Da, pa šta s tim?

— Siguran si da je taj momak žut?

Krimson ga zamišljeno pogleda, ali je drugi čovek znao šta znači taj naoko dekoncentrisan izraz sivih očiju. Iza njih Krimsonov mozak obradio je novopostavljeni problem zaista zadivljujućom brzinom.

Ponekad. A ponekad bi taj ogromni čovek činio greške koje ne bi učinio ni šesnaestogodišnji pripadnik ulične bande pred tuču sa klicima iz susedne ulice...

Prenuvši se, Krimson se isceri.

— Tebi se čini, onda, da taj tip nije Japanac, a?

Epsom dotače kažiprstom uho.

— Znaš moj dar za jezike, Krimsone. I moj sluh. Taj tip definitivno nije Japanac.

— A šta je onda, boga mu?

— Uh, to je već malo teže. Govori gotovo savršenim američkim jezikom.

— Koji nije tako savršen kao engleski jezik, to hoćeš da kažeš? Nosi se do đavola!

Epsom se nasmeja, puneći sebi novu čašu, iako ga je negde u podsvesti signal upozoravao da mu to, za neko vreme, mora biti poslednja.

Kada imaš posla sa ninda-
ma, reče sebi, onda ne smeš
sebi dozvoliti ni trenutka opu-
štanja...

— Ti si proučavao ninde mno-
go više od mene, Krimson —
reče. — Postoji li mogućnost
da on bude Amerikanac?

— U principu ne, ali...

— Ali?

— Japan se drži svojih tra-
dicija mnogo čvršće nego Bri-
taniya — zamišljeno reče Kri-
mson. — Ali ih isto tako sme-
lo odbacuje kada shvati da
više ne služe ničemu... što se
za Britaniju već ne bi moglo
reći...

— U redu, u redu — suvo
se osmehnu Epsom. — Ostavi-
mo stanu dobru bivšu imperi-
ju na miru. Naš ninda, dak-
le, mogao bi biti Amerikanac.

— Da.

Epsom ustade i pride prozo-
ru, ali oprezno, onako kako
prozoru prilazi čovek koji o-
čekuje da bi kroz okno svakog
trenutka mogao doleteti hitac
nevidljivog strelca. Tišina u
prostoriji potrajala je dva ili
tri minuta.

— Istorija kaže da su se
prve ninde pojavile negde u
šestom veku, Krimson. Poku-
šaj da zamisliš hiljadu i četiri
stotine godina usavršavanja je
dne veštine koja je od samog
početka bila veoma složena...

— Znam sve to, Ep.

— Znaš, ali ne uspevaš da
shvatiš kolika je razlika izme-
đu čoveka koji vlada nindu-
cuom i običnog čoveka. Ja bih
čak išao dotle da tvrdim kako
oni predstavljaju sasvim spe-
cifičnu rasu, rasu mutanata,
daleko iznad proseka čovečan-
stva.

— To je već malo pretera-
no. Svako to može da postane,
Ep. Ako ima fizičke i psihič-
ke predispozicije, dobrog uči-
telja i dovoljno vremena. U
pravom trenutku. Bojim se da
smo ti i ja već matori za ta-
kvu veštinu...

— Hiljadu i četiri stotine
godina, Krimson — ponovi
Epsom tvrdoglavo, i dalje zu-
reći kroz prozor. — Četrdeset
puta po stotinu godina gomila
nja iskustva. I razmene isku-
stava, što je mnogo važnije.
Svaki ninda koji danas živi i
doslovno raspolaže sa svim zna-
njima svojih prethodnika, bez
obzira iz koje škole dolazio.

— To ne znači ništa, do da
vola! Devedeset devet odsto
tog znanja je zastarelo!

— Zastarelo? Ljudi su se u-
bijali i pre hiljadu i četiri sto-
tine godina. Na mnogo priro-
dniji način, ako smem da upo-
trebim tu reč. Tiho, bez gala-
me i pucnjave. Golim rukama,
hladnim oružjem, otrovom...

— Pa?

— A to je ono što želiš za svog superkomandos, zar ne?

— okrete se Epsom sa osmehom na licu. — Svaki od nas ume da ispali rafal iz automatskog oružja, ali ume li svako od nas da se neopažen uvuče u štab neprijatelja, bez galame likvidira glavnog čoveka, pokupi sve moguće informacije i opet se neopaženo izvuče?

— Hmm...

— Svaki ninda to može, Krimson. Mnogo lakše nego pre, kada je i protivnička strana obično imala svoje ninde kao kontraobaveštajce i čuvare. Uostalom, taj momak se uvukao u ovaj kompels, učinio ono što je želeo i ponovo otišao, a da ga niko ne primeti.

— U redu, šta time hoćeš da kažeš, do đavola!

— Želim da ti kažem kako pukovnički čin, pukovnička plata i sve ono što ide uz to za mene nisu dovoljan motiv da stavljam svoju kožu na kocku, prokletstvo! Mrtvacu ne znači ništa što će ga sahraniti u Arlingtonu, sa svim vojnim počastima!

Krimson se grohotom nasmeja.

— Počinjem da te shvatam, Ep. Koji bi, po tebi, bio dovoljan motiv da se latiš ovog posla?

Epsom se osvrte oko sebe i odmahnu glavom.

— Razgovaraćemo o tome, Krimson, ali ne ovde...

— Misliš da...? Prokletstvo, u mojoj sopstvenoj kancelariji!

Epsom se samo mirno smeska, fiksirajući ga pogledom.

— Oh, u redu — rezignirano reče drugi čovek, dohvatajući svoju kapu sa stola. — Shvatio sam... vreme je da malo prošetamo...

Sitna devojka duge crne kose nestrpljivo ukloni uvojak koji joj je vetrić bacio u oči. Ne odvajajući pogled od knjige na stolu, ona se malo pomeri, tako da joj leđa budu okrenuta Zalivu.

Visok i vitak čovek potpuno sede kose i major Marinskog korpusa sedeo nekoliko stolova dalje, bočno od nje. Ona oseti kako je sedokosi fiksira i podiže pogled.

Osmeh starog vuka, jednog od onih koji umeju sa ženama. Privlačan čovek, istina, odeven sa neupadljivom elegancijom... sve dok ne shvatiš da se iza osmeha u očima krije opasna divlja zver.

Ona oseti kako joj vetar priljubljuje tanku svilenu haljinu uz telo, otkrivajući da su

joj grudi pune i čvrste, gotovo prevelike za tako krhku građu njenog tela. Nije se pomerila da bi to sprečila, iako je znala da je prizor privukao po glede obojice muškaraca.

Što više pažnje obraćaju na nju, utoliko manje će se osvrnati unaokolo. Najzad, ona se nije slučajno našla tu samo ne koliko trenutaka pre nego što se Epsomov beli »mercedes« zaustavio na parkingu malog restorana podignutog na drvenim stubovima iznad mirnih voda Zaliva San Franciska.

Praveći se da i dalje čita, ona baci pogled prema pridošlicama. Onaj sedokosi je dakle, Britanac. Henri Epsom, profesionalni vojnik čije je lice viđeno na poprištima mnogih krvavih sukoba u poslednjih nekoliko godina. Tamo gde god su se pojavili vojnici spremni da svoje usluge prodaju za krupne sume u sitnim dolarskim novčanicama.

Onaj drugi će onda biti major Konrad Krimson. Posle Vijetnama napustio armiju u činu kapetana, neko vreme bavio se istim poslom kao i Epsom, da bi se potom ponovo pojavio kao major u Marine korpusu.

Vrlo neobično; malo je armija na svetu koje pristaju da ponovo prime otpadnike i čak im daju čin više...

Odložila je knjigu i protekla se, nastavljajući da igra ulogu devojke koja se dosađuje, očekujući da joj neko pride i ovo popodne učini malo zanimljivijim.

Da je odista imala takve na mere, međutim, moglo bi se odmah reći da je izabrala pogrešno mesto; u ovo doba dana mali restoran na obali Zaliva bio je gotovo prazan.

Gotovo, jer je plavokosi gramalj u izbledejoj majici i već bezbojnim farmerkama zauzima mesto skoro za dvojicu. I pio za trojicu, jer je devojka umornog lica neprestano trčkala između šanka i njegovog stola sa kriglama sa kojih je pivska pena kapala po uglavanim daskama poda.

Par koji je šaputao u jednom uglu dovršavao je spisak posetilaca. Sve u svemu, mesto koje je Krimson odabrao za razgovor sa svojim gostom iz Engleske, obećavalo je da će ostati neuznemiravani — i što je bilo mnogo važnije — niko neće moći da čuje njihov razgovor.

Niko?

U redu, možda je bilo tačno da niko neće čuti ono što će reći jedan drugom, ali...

Još jednom se protegnuvši i opet privlačeći poglede dvojice muškaraca, crnokosa devojka iz svoje velike tašne izvuč

ogledalce u kojem je nekoliko trenutaka proučavala svoje lice. Kada ga je ponovo vratila u torbu, malo je pomerila na drvenom podu i ostavila pored same drvene ograde ispod koje su tiho šaputali talasi Zaliva.

Epsom joj se još jednom os mehnu, ali ona ne obrati pažnju na to, vraćajući se svojoj knjizi.

— Zgodna, a? — isceri se Krimson.

— Đavolski zgodna. Vidi samo te grudi... kao kamen ispod one svile! A možeš se kladiti u šta hoćeš da je naga ispod nje!

— Japanka... šta misliš?

Epsom malo nabra obrve, proučavajući profil devojke oštrim pogledom.

— Boga mu, u pravu si! — reče tiho. — U svakom slučaju, ima bar četvrtinu japanske krvi... Hmm...

— Šta, ne sviđa ti se to?

— Naprotiv, to njenu lepotu čini još egzotičnijom, ali... Krimson se tiho nasmeja.

— Sve što ima neke veze sa Japanom čini te pomalo nervoznim, Ep?

— Mora da je to — Epsom oprezno otpi gutaljaj iz svoje čaše. — Ti znaš, Krimson, da sam oduvek imao ona svoja predosećanja...

— Aha. Osim na pokeru — nasmeja se Amerikanac.

— Nešto slično osetio sam i jutros, dok sam čekao u kompleksu — nastavi drugi čovek, kao da nije čuo upadicu.

— Pa?

Epsom se još jednom osvrte oko sebe.

— Osećam to i sada, Krimson — reče jedva čujnim šapatom, naginjući se preko stola.

Krimson se cerio.

— Stariš, dečko moj — reče samouvereno. — To je to! Hajde, popij taj viski, pa da naručimo drugu turu i pređemo na stvar!

— Misliš da je to?

— Mislim — Krimson podiže ruku kako bi privukao pažnju devojke koja se upravo vraćala sa svoje najnovije šetnje sa kriglom u ruci. — Još jednom, gospođice!

I jedan i drugi imali su oštre oči, ali im se ipak može oprostiti što im je promakao detalj koji bi svakako potvrdio Epsomove sumnje...

Čovek koji je nečujno izronio nad površinu zaliva, neposredno pod drvenim podom restorana umeo je da odabere i mesto i trenutak za to. U hvativši se snažnim prstima za daske, on se do pojasa izvuče iz vode, tek toliko da mu se oči uzdignu iznad tašne koju

je devojka nekoliko minuta ka snije spustila na pod.

Ona na trenutak pomeri oči sa knjige koju je čitala, ali joj lice ostade ravnodušno i nepomično.

Znala je ko je to u vodi i iznenadna pojava muškarca ni je mogla izazvati panični vrišak kakav se sigurno može očekivati u sličnoj situaciji.

Dok su kapi vode tiho tekle niz kratku crnu kosu i preplavalu lice i ramena muškarca u vodi, on koncentriše svoj pogled na lica dvojice ljudi koji su sedeli dvadesetak stopa dalje.

Govorili su tako tiho da do njegovih ušiju nije dopirao ni kakav šum, ali su njemu bili dovoljni samo pokreti njihovih usana da bi znao šta je ko izgovorio...

— U redu — govorio je Krimson, naginjući se preko stola. — Moramo kidnuti odavde, ali tako da tom prokletom kućinom sinu zavaramo trag.

— Ako je to moguće izvesti...

— A zašto ne bi bilo? I on je samo čovek, boga mu!

— Da... ali ono što znam o nindama kaže mi da su uporniji od same smrti. I da im se ne može pobeći.

— Moguće, ali nama je potrebno samo malo vremena. Mesec, najviše dva.

— Vreme i dobar materijal, Krimson. Recimo da ovo prvo dobijemo... šta je sa drugim?

— Ti znaš kako se ljudi regrutuju u Marinski korpus, Ep? Englez se osmehnulo.

— Da, znam. Nezadovoljni momci, siledžije, potencijalne ubice. Korpus im daje mogućnost da svoj nasilnički temperament izlive bez opasnosti po okolinu i još im pri tom tvrdi da su krem armije. Poznajem taj sistem, Krimson.

— Dobio sam ovlašćenje da iz svih jedinica pokupim one najgore, Epsome. Kompjuter je već izbacio imena i serijske brojeve marinaca koji su imali sukob sa vojnim zakonom, a sada pravim uži izbor onih za koje mi se čini da će najbolje odgovarati mojoj nameri.

— Šta je sa onima koji su već u zatvoru?

Krimson se zadovoljno cerio.

— Čoveče, oni će biti narednici u mojoj budućoj jedinici. Mojoj i tvojoj, uostalom; no minimalno, ti si komandant.

— I to mi tek sada kažeš?

— Možda još nije trebalo da ti kažem, Ep. Nisam siguran da ti se ova ideja dopada.

— Nisam ni ja... za sada — zamišljeno reče Epsom. — Na koliko ljudi računaš, Krimson?

— Do stotinu. Sa malo sreće i mnogo teškog rada, kada obuka prođe, imaćemo trideset do četrdeset momaka koji se neće plašiti ni samog pakla.

— To nije malo... Pri tome ćeš voditi računa o tome da oni budu inteligentniji od proseka, naravno?

— Rekao sam to već na samom početku onog neuspelog predavanja. Ta ekipa biće u stanju da deluje i pojedinačno i zajednički, već u zavisnosti od situacije, a na nama je da od njih načinimo gotovo nesavladive borce. Sa svim vrstama oružja.

— Mesec dana je malo vremena za to, Krimson. Pa i dva...

— Nije. Obuka koju su prošli dobra je osnova za ono što želimo. Već imamo nož, Ep... potrebno je još samo da ga izbrusimo do kraja!

Crnokosi čovek u vodi se osmehnu na ove reči, ali su mu obrve bile skupljene.

Krimsonov plan bio je dobro zamišljen. Ako je to bio njegov plan...

Neko je u samim vrhovima armije Sjedinjenih Država na stojao da iskuje za sebe privatno oružje. Grupa o kakvoj je Krimson govorio, po samoj prirodi stvari mora biti gotovo nezavisna i potčinjena sa-

mo svom komandantu. Ne samo potčinjena, već naviknuta da bez reči izvršava svaku nje govnu zapovest.

Svaku zapovest...

Da, nož je već postojao. U trenutku kada njegova oštrica bude izbrušena, neko će za mahnuti njom i zadati udarac...

Bilo bi tako jednostavno iskočiti iz zaklona, u dva skoka preći rastojanje do dvojice ljudi i ubiti ih sa dva dobro usmerena udarca pesnicom.

Oni jesu bili veoma iskusni i oprezni borci. I sigurno su bili naoružani, ali im to ne bi pomoglo...

Najзад, na samo desetak koraka od njih nalazio se onaj koga su se bojali — ninda!

Pogled ninde srete se sa pogledom devojke. Napregnutog lica, ona upitno podiže obrve.

Jedva primetno, ninda odmahnu glavom.

Ne, sada neće napasti. Smrt ove dvojice ništa ne bi promenila na stvari. Mehanizam svake armije koncipiran je tako da svaki točkić ima svoju rezervu. Smrću Krimsona i Ep soma ništa se ne bi dobilo; na njihova mesta došli bi drugi, nepoznati ljudi i teški i dugo trajni posao uhodjenja i prisluškivanja morao bi početi od početka...

On vrati pogled na usne dvojice ljudi zanetih živim razgovorom. Nije mu ništa promaklo, sem nekoliko Epsomovih pitanja o kvalitetu ljudi koji će činiti buduću jedinicu.

Ipak, i to bi moglo biti zanimljivo, jer...

— Prva grupa? — upitao je Epsom, začuđeno. — Nemoj mi reći da već postoji jedna grupa superkomandosa?

— Postoji — isceri se drugičovjek. — Samo što za to ni moji pretpostavljeni ne znaju...

— Ti si ih lično obučio?

— Da, uz pomoć Nimura, mog japanskog majstora bori-laćkih vještina. Smatrao sam da mi je od početka potrebno jezgro pouzdanih ljudi.

— Da te zaštititi ako se tvoji pitomci pobune? — nasmeja se Epsom. — Dobro smišljeno. Sa tipovima kao što ćemo ih imati, pobuna se uvijek može očekivati, zar ne?

Krimson se široko osmehivao, ali nijedan od njih nije podigao glas, tako da je ninda iz svog zaklona i dalje mogao pratiti samo pokrete njihovih usana.

— Rekao si »sa tipovima kao što ćemo ih imati« — reče Krimson. — Da li to znači da prihvaćaš?

— Izgleda. Jedino mi još nije jasno zašto sam ja komandant, a ne ti?

— Ni meni. Zapravo jeste, ali samo po logici armije. Tvoj čin je viši i tačka. Razumeš?

— Razumem. Mogli su te unaprediti, zar ne?

— Mogli su — Krimsonovo lice se smračilo. — Međutim...

— Međutim?

— Nije važno. Još jedno piće?

— Može — klimnu Epsom glavom. Njegov pogled još je dnom odluta prema devojci koja je čitala, nagnuta nad knjigu, rasejano provlačeći prste kroz dugu crnu kosu.

Trzaj prelete preko Epsomovog lica i on se ukruti na stolici, privlačeći noge pod sebe, kako da se sprema na skok.

— Krimsone — reče — jedva pomerajući usne. — Ta ženska tamo...

— Šta je s njom?

— Tiše. Pogledaj malo bolje njenu kosu. Tamo, iznad levog uha...

Krimson se zabulji, ali odmahnu glavom.

— Ja ne vidim ništa...

— Maločiš je nešto metalno blesnulo na tom mestu.

— Ukosnica, pa šta?

— Nije ukosnica. Mnogo je deblje. Kao minijaturni mikrofon, na primer...

— Mikr...

Krimson steže zube, a plave oči mu blesnuše.

— Prokletstvo! — šapnu.
— Možda su nas prisluškivali...

— I još nas prisluškuju — mirno reče Epsom. — Ako imaš nameru nešto da preduzmeš, onda to moraš učiniti odmah, inače...

Krimson je, međutim, već bio u akciji. Gotovo oborivši sto, on skoči na noge, ustremljujući se prema devojci koja kao da nije ni primećivala šta se događa.

Oštro Epsomovo oko, međutim, zapazi još jedan detalj...

Skrivena u ogromnoj Krimsonovoj šaci nalazila se mala crna kutijica čiji oblik nije mogao jasno da vidi. Ipak, bio je sasvim siguran da Krimson palcem pritiskuje jedno dugme na toj zagonetnoj spravi...

*

* *

Dugi Krimsonov korak doveo ga je već gotovo na pola puta do devojke koja se zbunjeno okrenula prema njemu, kada je plavokosi džin iznenada preuzeo stvar u svoje ruke.

I on je skočio na noge gotovo u istom času kada i Krimson, a svakog traga pijanstva nestalo je sa njegovog lica.

— Hej! — uzviknuo je gromko i Krimson se instinktivno okrenuo prema njemu.

Teška staklena krigla letela mu je pravo u lice, strahovitom brzinom; sa psovkom na usnama Krimson odskoči una zad, prema svom stolu, gde se i Epsom dizao, neobično sporo, dok su mu oči hitro pretraživale okolinu.

Drveni pod kraj ulaza u restoran zatutnja i Epsomova ručka polete prema skrivenom oružju.

— Ovamo, momci! — pobedonosno kriknu Krimson, pokazujući rukom prema plavokosom i devojci. — Držite ih!

Dole u vodi, još uvek skriven pod samim podom, ninda napreže mišiće nogu i izviri iznad prepreke koju je činila velika devojčina tašna.

Njegovo predosećanje nije ga varalo; ta dvojica imali su još ljudi uz sebe.

I to ne običnih. Jedan jedini pogled bio mu je dovoljan da uoči kako su četvorica pri-došlica veoma iskusni i veoma opasni borci!

Jedan ogromni Crnac i tri samo nešto malo sitnija belca; četiri atletski građene pojave koje su se kretale začuđujuće hitro i spretno za svoju težinu. Kratko ošišani u odeći koja je odavala da se oni mnogo prijatnije osećaju u uniformi.

Da, i još nešto: od momaka koji uskaču kad situacija postane opasna po šefa ne očeku-

je se neka naročita inteligencija; ovi ovde, međutim, predstavljali su izuzetak, sudeći bar po izrazu njihovih lica i očiju.

I inteligentnom načinu na koji su se munjevito razdvojili da bi poslušali Krimsonovo uputstvo...

Crnac bez žurbe krete prema devojci koja se lagano uspravljala, lica ukočenog od užasa. Široko se cereći, on raširi ogromne ruke kao u igri, ali ninda vide da mu je pogled hladan i proračunat.

Ostala trojica pokušala su da prepreče put plavokosom, ali je on za korak bio brži od njih.

Kriknuvši kao Indijanac, on polete dugim skokom prema ogradi nad površinom vode, pre nego što je najbliži napadač mogao i pokušati da ga spreči. U istom trenutku i devojka se odvoji od poda i u elegantnom luku polete preko ograde, sklapajući ruke nad glavom kako bi sa što manje otpora uletela u vodu.

— Boga mu! — dreknu Krimson, koraknuvši napred. — Za njima, ljudi, umaći će nam!

Ta zapovest, zapravo, nije ni bila potrebna, jer su sva četvorica već pohrlili prema ogradi. Nemo, bez reči ili glasa koji bi pokazao njihov gnev

ili bar uzbuđenje lovca kome plen izmiče ispred nosa.

Epsomova čelična šaka zadržala Krimsona u času kada je i sam poleteo za četvoricom svojih ljudi.

— Ne, ludače! — prosikta Epsom. — I on je tu!

Pod ogradom restorana voda zašume i polunago preplanulo telo stvori se u vazduhu, pred zapanjenim pogledima četvorice ljudi.

Da, stvori se, jer nijedan od njih nije imao vremena da vidi kako se to zapravo dogodilo. U jednom trenutku pred njima nije bilo ničeg sem površine Zaliva; u sledećem, jedno mišićavo telo preteći se ustremilo na njih.

Ipak, bili su to dobri borci. A dvojica koji su malo zostali imali su čak i nešto više vremena za reakciju...

Dotakavši vrhovima nožnih prstiju drvenu ogradu, ninda se odbaci kroz vazduh prema Crncu. Obe njegove ruke bile su pružene napred, prsti ukrućeni na onaj specifičan način koji poznaju samo japanske ninde.

Crnac je imao problema u borbi sa inercijom svog masivnog tela i njegov odskok u stranu stigao je suviše kasno.

Kao dva bodeža, prsti ninde prodreše kroz odeću, kožu, kr

oz rebra, zarivajući se istovremeno u srce!

Padajući unazad, buljeći široko otvorenim očima u iznenada mračno nebo, Crnac otvori usta za krik kojim je želio da se pobuni protiv užasnog bola koji mu je razarao grudi. Smrt je bila brža i umesto krika iz grla na otvorena usta navre mlaz svetlo-crvene krvi, zasipajući drveni pod i pljušteći po uzburkanoj površini vode.

Dočekavši se na noge, ninda ponovo elastično odskoči i peta njegove bosa desne noge pogodi pravo u lice čoveka koji je do tog mesta stigao samo korak iza Crnca. Udarac prilepi za lice raširene prste ruku u kojima je žrtva uzaludno pokušala da se u poslednjem trenutku zaštiti; uz odvratan, vlažan zvuk kosti laganje se rasprsnuše poput zrele lubenice.

Druga dvojica uspeli su da se zaustave dva koraka dalje, čak i za tako iskusne borce pri zor dve tako brze i tako neobične smrti i oni su se, obojica, na trenutak morali boriti protiv navale straha koja im sputa udove, goneći ih da odskoče unazad, okrenu leđa i pobegnu sa ovog mesta gde se umire tako lako i brzo...

Čvrsto oslonjen na obe noge, ninda dopusti svom pogledu

da munjevito klizne po okolini.

Već na izlazu iz restorana, Epsom je sa izrazom užasa vuкао za sobom Krimsona koji se koprcao u pokušaju da se otrgne. Tamo u uglu, mladić i devojka tek su dizali pogled sa svog spiska. Iza stakla ninda vide blede lice i razrogačene oči konobarice koja je upravo otvarala usta da krikne.

Bez obzira na sve što se dogodilo, Krimsonovi ljudi još jednom su reagovali onako kako su ih učili: napadom.

Munjevitim pokretom, jedan od njih isuka nož skriven u sari kratkih čizama na njegovim nogama; drugi stisnu pesnice i iskorači, zamahujući širokim krošom koji mora oboriti protivnika sa nogu ako ga pogodi iza uha, tamo kuda je udarac i bio usmeren.

Kao da pleše, ninda se saže da izbegne široki udarac. Njegove ruke se sklopiše oko pojasa napadača i on iskoristi silinu zamaha drugog tela da ga bez mnogo napora odvoji od poda.

Kleknuvši na desno koleno, on ispruži ruke, kao iznenada otpuštene čelične opruge. Teško telo protivnika polete kroz vazduh; uzdah iznenađenja pretvori se na usnama čoveka u prodoran krik kad shvati da

je to što mu peče utrobu nož njegovog partnera, zariven u leđa tačno u visini želuca.

Oba čoveka stropoštaše se na pod u klupku udova, ali je ninda u visokom skoku već bio nad njima. Tamnoplave oči su mu blistale kao usijani čelik na preplanulom licu kad je sa obe sastavljene noge do skočio tačno na grudni koš čoveka sa nožem.

Prasak, kao kad se lomni suva daska...

Rebra popustiše pod težinom ninde, povećanom energijom skoka, i na trenutak se učinilo kao da su bosa stopala ninde dotakla pod, mrveći rebra u prah.

On odskoči u stranu, vrebaujući ispod oka pokrete čoveka pogođenog nožem u leđa, dok mu je pogled bio usmeren prema Epsomu i Krimsonu.

Već su nestali iz njegovog vidnog polja, ostavljajući za sobom gomilu smrskanog stakla koje je jedan od njih svu kao sa šanka neopreznim pokretom ruke. Krik konobarice još je lebdeo u vazduhu kad na drugoj strani niske zgrade zaurla motor automobila i gume zaškripaše na asfaltu.

Pred nogama ninde, poslednji koji je još bio živ sa jecajem se pomeri i okrete licem prema podu, izvlačeći nož iz ruke svog mrtvog prijatelja.

Trznuo se još jednom nogama, zarivajući prste ruku u tvrde daske poda, a onda se umirio.

Ninda ču kako krv, najpre lagano, a onda sve brže, curi u vodu Zaliva kroz uske otvore između dasaka.

Hladno se osmehnuo motreći kako se beli »mercedes« vratolomnom brzinom udaljava duž mola, neprestano povećavajući brzinu, a onda preneo pogled na mladi par u uglu restorana.

Stajali su sada, bleđi i nemni, stežući rukama jedno drugo kao da ih to može zaštititi od te užasne mašine za ubijanje koja je samo tridesetak sekundi ranije izronila sa dna Zaliva da bi prolila krv po da skama restorana.

Okrenuvši se u mestu, ninda zapliva kroz vazduh i gotovo bez šuma nestade ponovo pod sada mirnom površinom vode. Već najmanje pedeset jardi daleko, videle su se glave njegovih prijatelja. Oboje su hitro i ravnomerno plivali prema čamcu usidrenom stotinak jardi dalje.

Plivajući tako brzo da je za njim ostajao trag zapenjene vode, ninda se obrte na leđa, kako bi pogledom i dalje mogao pratiti beli »mercedes«. Skrenuvši oštro na krivini u obliku lakta, kola su se sada

uspinjala blagim nagibom puta koji će ih uskoro dovesti nad ovaj deo Zaliva u kojem se upravo on nalazio, gotovo nad sam krov malog restorana.

Šta će sada oni učiniti?

Da li je prošlo dovoljno vremena da savladaju paniku koja ih je oterala iz restorana i pokušaju još jednom da se obračunaju sa nindom, sada sa bezbednog rastojanja?

Odgovor na to pitanje stigao je veoma brzo. »Mercedes« za stade tako naglo da škripa guma preko vode dopre čak do ušiju ninde.

Shvativši šta će se dogoditi, on oštro zviznu i dade znak rukom svojim prijateljima.

Jedna crna i jedna plava glava nestadoše pod talasima, mnogo pre nego što se Epsom iskobeljao kroz otvorena vrata, sklappajući žurno obema rukama neki dug, crni predmet.

»Snajperska puška«, pomisli ninda, usporavajući svoje napredovanje kroz vodu. »Taj tip je uvek spreman na sve i kladim se da u kolima ima čitav mali arsenal. Dobro je... Sumiko i Tabasko Pit stići će u zaklon čamca pre nego što uspe da namontira pušku. Uostalom, on i ne želi njih, nego mene...«

Ne obraćajući pažnju na kola koja su se zaustavljala na

obe strane puta, kao da se nalazi na strelištu, Epsom pri- nese pušku ramenu i ninda vide kako perspektiva skraćuje njenu cev dok strelac pokušava da dovede njegovu glavu na nišan.

Nema razloga za žurbu. U trenutku kada primeti oblačić dima na ustima cevi...

SADA!

Odbacivši se nogama ninda zaroni prema dnu, menjajući pod vodom smer u kojem je plivao.

Metak pljusnu u vodu neko liko jardi dalje i on se osmehnu, ne otvarajući usta. Ovo treba zapamtiti: Epsom je dobar strelac, veoma dobar strelac...

Izronio je hitro, udahnuo vazduh — iako za tim nije bilo neke naročite potrebe — i koncentrisao u istom trenutku pogled na Epsomovu pušku.

Negde u daljini zavijala je policijska sirena; Epsom neće moći još dugo da vežba gađanje gore na putu...

I zato suviše žuri. Čak i sa ovog rastojanja, ninda vide da će ga sledeći Epsomov hitac promašiti.

Ostao je na površini, podrugljivo dižući ruku na pozdrav.

Epsom će pokušati još jednom, znao je. Sada sigurno steže zube i koncentriše se da

održi glavu ninde u preseku končanica svog snajpera.

Oblačić na vrhu cevi... da li...?

Ninda načini pokret nogama i njegova glava promeni položaj na površini za svega neko liko palaca.

Sasvim dovoljno. Metak fijuksu pored njegovog uha, sa melodičnim pljeskom se zarijavajući u vodu.

Poslednji hitac, svakako, jer ga Krimson već vuče natrag u kola...

Osmehnuvši se, ninda još je dnom mahnu rukom, a potom zapliva prema čamcu iza kojeg su izvirivale glave njegovih prijatelja.

Zapravo, oni su više nego prijatelji. Posebno Sumiko, ta divna, sitna i hrabra devojka koju voli. I koja voli njega...

Bili su već u čamcu kada je doplivao do ivice i s lakomćom uskočio unutra.

Sumiko ga je gledala sa osmehom u očima. Tabasko Pit, plavokosi div, široko se cerio.

Dakle, ortak — upita — da li sam bio u pravu? Lesli?

Ninda klimnu glavom.

— Da, bio si u pravu — reče. — Ti momci stvarno spremaju nešto veoma gadno... i mislim da ćemo izvesno vreme imati pune ruke posla...

*
* *

Koliko nindi u ovom trenutku ima na svetu?

Lesli Eldridž, jedini Amerikanc, i jedini ne — Japanac, koji je ikada postao jedna od čudesnih mašina za ubijanje kakve stvaraju retke preostale škole ninducia, bavio se ovim pitanjem više da bi iskoristio nekoliko slobodnih trenutaka, nego što ga je ono odista zanimalo.

Ninducu je prastara veština, ali veština koja se neprestano usavršava. Ipak, u svakom trenutku istorije nije bilo više od stotinu ili stotinu dvadeset živih nindi...

Što je, samo po sebi, pravo čudo, razmišljao je Lesli. Veština koja se ljubomorno čuva u tako uskom krugu morala bi se u jednom trenutku zadržati, čak okameniti na određenom stepenu razvoja, sprečavajući svaki dalji napredak...

Ili se to možda već dogodilo?

Kontakt sa Zapadom, a naročito izgubljeni rat i američka okupacija izmenili su lice Japana. Tehnološka revolucija u poslednjih trideset godina izmeniće i njegovu dušu. Biće sve manje mesta i za veštinu koja zahteva godine i godine upornog vežbanja, prilagođava

nja tela i duha onome što ninducu zahteva.

Dva, tri, najviše četiri čoveka svake godine izađu iz je dne od škola u Japanu.

Malo ili mnogo?

Osmehnuo se za sebe, pomi slivši kako se takva ocena može dati jedino pouzdanom analizom onoga što svaki od tih nindži čini sa svojom veštinom. Mada i to nije bilo teško naslutiti; najveći broj njih odlučio se da radi za jednu od savršeno organizovanih gangsterskih bandi. U Japanu ili drugde na Dalekom istoku.

Ostatak sveta ninde izbegavaju. Način života, sama filozofija življenja, toliko se razlikuju od njihove, da se oni teško snalaze. I to je najveća pretnja veštini ninducua; u ča su kada ninde probleme počnu da rešavaju tako što će ih zaobilaziti, i drevna veština počće da stagnira...

Da li je sensei Tanaka upravo to želeo da predupredi kada je pre više od deset godina pozvao u kuću mladog Amerikanca koga je zatekao jednog ranog jutra na svom pragu?

Lesli Eldridž tada se nije zvao Lesli Eldridž. Nije bio ni ninda, nije čak ni slutio da bi takva bića uopšte mogla postojati na našoj planeti.

Lesli Eldridž bio je umoran i demoralisan američki vojnik koga su posle ranjavanja u Vietnamu poslali u Japan na oporavak. Besmisleni rat u kojem je gotovo poginuo, besmisleni pokolji u kojima je učestvovao, kvadratne milje džungle uništene otrovnim hemijskim sredstvima, spaljene slamnate kolibe ljudi koji nisu čak ni znali gde je Amerika, sve to ispunilo ga je gađenjem koje alkohol i žene iz javnih kuća nisu mogli čak ni da smanje.

Noć ga je zatekla van grada. Tek posle nekoliko pređenih milja, kada se alkoholna magla u njegovom mozgu malo razišla, shvatio je da hođa hitro i odlučno, kao čovek koji tačno zna kuda je krenuo i zašto.

Kuća od starog tamnog drveta bila je niska, gotovo izgubljena pod krošnjama, ali je mesečina osvetljavala stazu do njenog ulaza i stepenik verande sa drvenim stubovima. Prišao je bez oklevanja, bez čuđenja, uspeo se na verandu i seo pred vrata, osećajući kako je drvo pod njim glatko i toplo.

Nešto kasnije pomerio je udove i zauzeo novi položaj, čudeći se kako pre nije mogao da shvati koliko je udobnije i prijatnije sedeti u položaju koji

jogi nazivaju položaj lotosa, uspravnih leđa, podvijenih nogu, sa rukama položenim na kolena.

Sada je gledao u mesec iznad kupe ugašenog vulkana. I to do sada hladno i bezdušno nebesko telo imalo je svoju poruku za njega; poruku da je sve u prirodi jedna celina i da je i čovek deo te celine.

Sklopio je oči, isprobavajući povećanu osetljivost ostalih čula. Da, priroda je svud oko njega, sada je znao sa sigurnošću. Čovek koji se otvori prema njoj, shvati njen sklad i unutrašnju povezanost miliona i milijardi sitnih elemenata, oseti bezgraničnu energiju koja ispunjava svemir, takav čovek više nikada nije sam...

Da li se vara, ili mu deo te kosmičke energije sada odista ispunjava telo, nimalo umorno od dugog hodanja?

Sati su prolazili. Neosetno.

Kada se sunce pomolilo na istoku, on je bio već drugi čovek. To se događa.

Vrata kuće otvorila su se bešumno i on se lagano okrenuo i podigao pogled prema toplim i svetlim očima starog Japanca duge bele kose i brade, odevenog u jednostavnu odeću.

— Dobro došao, sine moj — rekao je starac. Na japanskom, ali je čak i ton njegovog

vog glasa dao mladiću na značenje da su to reči dobrodošlice...

Ustao je i ušao za starcem u kuću.

Tri godine kasnije rastali su se na istom mestu. Sensei Tanaka nije izgledao ni dana stariji, ali je nešto u njegovom pogledu govorilo kako zna da je smrt veoma blizu. Očekivao je bez straha; kao i život, i smrt ima svoje značenje u večitom poretku stvari u svemiru.

Sem toga, sensei Tanaka sa da je imao sina koji će umeći da nastavi putem koji mu je starac pokazao...

Malo je nindi koje umiru prirodnom smrću, jer njihova tela ne priznaju starenje i postepeno gubljenje snage. Oni se bore do kraja, do trenutka kada jedna njihova greška ili ogromna nadmoćnost protivnika — a najčešće tek neobičan i redak sticaj okolnosti — jedan od onih događaja koji prkose zakonu verovatnoće — ne donese smrt.

»Samo ninda može ubiti nindu«, kaže japanska izreka. Od tog pravila postoje zaista samo retki izuzeci...

To je Tanaka rekao mladiću kada su se rastajali. Sada se on zvao Leslie Eldridž i znao da će se vratiti u Ameriku.

Da li je stari ninda i filozof shvatio kako je veštini na staloj pre hiljadu i četiri stotine godina potrebna nova okolina i sveža krv, neopterećena generacijama koje su razmišljale i postupale na gotovo isti način?

Da li će i on sam, jednog dana, negde u San Francisku ili drugde, sresti mladića dostojnog da mu prenese sva svoja znanja i uputi ga na stazu duž koje vrebaju hiljade smrtnih opasnosti?

Sada je znao da ninducu još nije dosegao svoje krajnje granice, ma šta o tome mislili učitelji ninducia i ninde u Japanu. Znanja koja je čovek osvojio u ovoj drugoj polovini dvadesetog veka mogla su udahnuti novi život postulatima drevne veštine i onoga koji ta znanja poseduje učiniti još spretnijim, opasnijim i neuhvatljivijim nego do tada...

Da, Krimson je bio na dobrom putu kada je shvatio da samo kombinacija prirodne inteligencije, vrhunske fizičke pripremljenosti i posebnog tipa obuke može stvoriti ono što naziva imenom »superkomandos«. Pre više od hiljadu godina to su shvatili i sveštenici koji su veštinu ninducia preneli iz Kine i gotovo neopazano je uklopili u strukturu japanskog feudalnog društva. U

obračunima plemića i ratnih vođa koji su trajali stotinama godina, veština ninducia je procvetala.

Možda je upravo poslednja četvrtina ovog veka i trenutak kada će ninducu dostići nove vrhunce, u neprestanim obračunima sa organizovanim zločinom, aždajom sa hiljadu glava koja svojim ostrim kandžama sve jače steže čitav svet?

Srećom, u Japanu ninde to ne shvataju, inače bi površina planete postala još krvavije mesto nego do sada...

Plaćeni vojnici koji učestvuju u državnim udarima i u međusobnim obračunima zavađenih naroda dovoljno su opasni i bez veštine ninducia. Ili bilo koje druge veštine koja se približava tom nedostižnom vrhuncu. Ako Krimson uspe da izvede svoju zamisao do kraja, svetu će zapretiti novo oružje, mnogo jeftinije od atomske bombe. I mnogo efikasnije, bar što se tiče ostvarivanja ciljeva onih koji žele moć.

Za relativno malo novca gotovo svako će uskoro imati na činu da se obračuna sa svojim političkim protivnicima, vođama susednih država, šefovima konkurentnih bandi. To što američka armija finansira stvaranje ekipe superkomandosa, Krimsonu neće nimalo smetati,

jer će ekipa biti programirana da sluša samo njegova naređenja.

Potoci krvi. Ninda ih je jasno video u svojoj mašti...

Potoci krvi. Ninda ih je jasno video u svojoj mašti...

Inteligentni i umereni nestaju sa svetske političke scene. Preostaju samo oni koji neće birati sredstva da ostvare svoje ciljeve. Njihov međusobni obračun biće užasan, baš zbog toga.

Prenuo se iz misli kada je odjeknuo melodični zvučni signal. Veliki računar u uglu prostorije davao je znak da je pro našao onu jednu potrebnu kombinaciju od milijardu mogućih i da sada žurno pretražuje memoriju svog sabrata montiranog u dubokoj betonskoj pećini ispod vojnog kompleksa u neposrednoj blizini grada.

Gotovo bešumno, štampač počeo da izbacuje reku hartije gusto ispisanu slovima i brojevima.

Osmehnuvši se, ninda ustade i položi ruku na rame devojke nagnute nad tastaturom računara.

Trgla se i pogledala ga svojim ogromnim crnim očima, gotovo kao da ga ne prepoznaje.

— Les! — pobuni se. — Ne sada... mašina tek što je počela da... ohhh!

Osetljivi prsti muškarca skli znuli su u otvor njenog kimona da pomiluju dojku čvrstu kao kamen. Naginjući se nad devojku, ninda joj svojim usnama zatvori usta.

— Mašina ume da radi i sama — promrmlja između dva poljupca. — A ti i ja nismo stvoreni da živimo sami...

*
* *

— Ne verujem tim mašinama — suvo reče Epsom. — A naročito otkako se pokazalo da svaki balavac sa svojim kućnim kompjuterom može da provali i u najbolje obezbeđeni sistem.

Krimson sleže ramenima, praveći se da ne primećuje pod rugljiv pogled jednog od tehničara u belim mantilima koji su skoro pobožno obilazili oko računara poređanih pod betonskim svodom podzemne prostore rije kompleksa.

— Hajdemo odavde — reče. — Hoću cigaretu, do đavola!

Zapalili su po cigaretu u golom betonskom hodniku i pogledali se.

— Šta sada? — tiho upita Epsom.

— Ti si komandant, do đavola!

— O, da! Ja sam komandant kad treba donositi odluke i raditi prljeve poslove. Baš se pitam kako bi tvoji momci reagovali kada bih im ja dao signal tom tvojom crnom kutijicom. Šta je to? Radio-uređaj?

— Nešto slično — Krimson nije pokazivao nameru da izvađa kutijicu iz džepa. — Mogu te umiriti, došli bi na tvoj poživ.

— Baš divno. Premda nam ne bi mnogo pomogli kada bi se sad na kraju ovog hodnika pojavio onaj klovn u crnom.

— Ne može ovamo ući, Ep.

— Siguran si?

— Osim uobičajene straže, i moji ljudi čuvaju ulaz. A ulaz je samo jedan.

— Koliko još ljudi imaš, Krimsone?

— Još... petoricu.

— Bilo ih je, dakle, svega devet?

— Svega devet. Mislio sam da će to biti dovoljno, prokletstvo!

— I ja. Do juče.

Krimson se gorko zacereka.

— Naša jedina šansa je da se što pre izgubimo iz ovog grada. Bez traga.

— To mašine pokušavaju da učine? Da ti pronađu bezbedno skrovište?

— Nisi shvatio? Dao sam onim stručnjacima tamo podatke o mestu kakvo želim i oni

sada pretražuju površinu planete da bi ga našli.

Epsom sleže ramenima.

— Koliko se razumem u računare, glupa mašina će ti kazati da se idealno mesto nalazi negde usred Sibira. Ili na Tibetu.

— Nadam se da će naći nešto bolje — Krimson baci cigaretu na pod i zgazi je. — Naši kandidati su spremni i do večeri će biti okupljeni ovde, Ep.

— Pa?

— Čim nam računar kaže gde treba da idemo, ukrcavamo se u avion i polazimo.

— Oprema?

— Već je ukrcana.

— Tipično američki. Jednu si samo stvar zaboravio.

— Je li? Koju?

— Ti momci tamo znaće ku da si krenuo, Krimson! — pokazala Epsom palcem preko ramena.

— Da, znaće, ali ne dugo.

Pogledali su se i osmehnuli sa razumevanjem. Najzad, njih dvojica bili su ljudi od iste vrste...

— Idemo sada da još jednom pogledamo kako ninde ubijaju, Ep.

— Misliš da je obdukcija za vršena?

— Verovatno. Video si ta tela; nije potreban posebno do-

bar stručnjak da utvrdi od čega su umrli, a?

Epsom se strese i odbaci svoju cigaretu.

— Pazi da to bude neko dobro mesto — reče tiho. — Jako dobro mesto, Krimson... Tamo gde ćemo odavde krenuti. Inače će neki drugi tipovi dolaziti da pogledaju kako iz gledaju moj i tvoj leš.

Krimson ne odgovori ništa, ali mu je lice bilo smrknuto dok je stavljao svoju magnetnu kanticu u izrez uređaja pri čvršćenog na zid. Trenutak kasnije mašina izbacila ponovo kanticu, a brava na vratima škljocnu, propuštajući ih u prostoru pred kojom su zastali.

»Sve mrtvačnice na svetu mirišu isto«, pomisli Epsom nabirajući nos, »iako je ovde neko utrošio mnogo truda da bi uklonio smrad smrti...«

Grupa ljudi u belim mantilima nervozno pogleda prema vratima kada ih je Krimson zatvorio za sobom.

— Ah, major — reče jedan od lekara. — Pridite, pridite... Vi ste nam poslali ove ljude, zar ne?

— U neku ruku — osmehnu se Krimson prelazeći pogledom po nizu stolova za obdukciju. Poslednja četiri bila su zauzeta, ali je samo jedan leš bio otkriven.

— Vrlo čudne smrti — promrmlja lekar. — Uglavnom... Pogledajte ovo...

Džinovsko telo Crnca u smrti se činilo mnogo manjim, a njegova sjajna koža sada je bila pepeljaste boje, osim na grudima gde je široko zjapila užasna crvena rana.

— Radim ovaj posao već petnaest godina, ali ovakvo nešto nisam video — vrteo je lekar glavom. — Bojim se da ovoga puta neću moći da odredim kojim je oružjem načinjena smrtonosna rana.

Krimson se hladno osmehnu.

— A šta mislite o pretpostavci da je rana načinjena... go lim rukama?

— Rukama? — lekar odmahnu. — Isključeno... ljudske ruke nemaju dovoljno krutosti da probiju rebra. Sem toga, ni ljudsko telo nema dovoljno energije za takvo nešto...

— Karate udarac?

— Ne, viđao sam već povrede nastale od karate — udarača. One podsećaju na povrede od tupog predmeta. Karate — udarac mogao bi da slomi rebra ovom čoveku, ali nikada ne bi mogao prodreti kroz njih i potpuno smrskati srce. U rani nema nikakvih tragova predmeta kojim je to učinjeno...

— Ostali?

— Jedan je umro od noža i tu je slučaj uglavnom jasan —

sleže lekar ramenima. — Preostala dvojica... paaa, jedan izgleda kao da se sudario sa zidom brzinom od sto pedeset milja na sat, a drugom je grudi koš smravljen. Potpuno. Otprilike tako izgleda čovek koji je dospeo pod mehanički čekić, majore.

Epsom pride susednom stolu i podiže pokrivač. Da, lekar je bio u pravu; grudi žrtve bile su ugnute, a oko tog mesta beličasti vrhovi polomljenih rebara izbili su kroz kožu, otvarajući prolaz bezobličnoj smesi u koju su se pretvorili unutrašnji organi.

Kako je to ninda izveo? Udarac jednom od onih stolica u restoranu?

Ne, obdukcija bi bez sumnje otkrila tragove drveta na telu žrtve. Kao i kod Crnca.

Ono što je znao o nindama govorilo je da oni ubijaju golim rukama isto onako brzo i sigurno kao obični ljudi revolverima i noževima. Sada je prvi put imao prilike da se uveri da je to tačno.

— Idemo — reče umorno. — Imamo još pune ruke posla.

Krimson klimnu glavom i oni lagano pođoše prema vratima. Čitali su sve dok se ponovo nisu našli u praznom hodniku.

— Kako ti se čini, Ep?

— Gadno. Treba da kidamo.

Imam utisak da nas svaki minut proveden na ovom mestu približava smrti.

— Svaki minut života u svakom slučaju nas približava smrti filozofski reče Krimson. — Šta bi ti, do đavola, učinio? Znaš neko bezbednije mesto?

— Ovde ne. Da smo preko, u staroj Engleskoj, već bih umeo da se nekako snađem.

— Tebe samo užasava čekanje, Epsome. Ako si raspoložen, ja stvarno imam gomilu poslova koje treba obaviti pre nego što momci stignu i ukrca mo se u taj prokleti avion.

— Te poslove prepuštam tebi. Već si se pokazao kao iskusen organizator. Pod uslovom da mi prepustiš... recimo, trojicu od one petorice preostalih.

— Zašto?

— Studirao si strategiju, Krimson. Odgovori sam na to, do đavola!

Major uzdahnu.

— Izgubili smo inicijativu, a?

— Aha. I nerve.

— U redu, i nerve. Šta predlažeš?

— Pošalji tu trojicu u akciju, Krimson. Ja ću ih voditi. Ne smemo mu dopustiti da mirno planira novi napad, jer niče su majstori u tome. Neka malo i on misli o našim namerama, boga mu, a ne samo mi o njegovim.

— U principu si u pravu — sleže Krimson ramenima. — Zaboravljaj samo jednu sitnicu, prijatelju: mi ne znamo ko je on i gde se skriva... a on veoma dobro zna da smo mi ovde.

— Ta gomila glupih mašina mora imati vezu sa glavnom kartotekom FBI u Vašingtonu. Možda ćemo naći njegovo lice u njoj. Video sam ga samo na trenutak, ali mi se ono urezalo u pamćenje. Kao i tebi, uostalom.

— To predugo traje, Ep.

— A dvoje njegovih prijatelja? Šta je sa njima?

— Ništa. Policija San Franciska dobila je opis odmah pošto smo se vratili ovamo. Nema ih u kartotice. Ne postoje.

— O kej. Onda je na redu demonstracija snage...

— Demonstracija snage? — Krimson podiže obrve. — Kako to misliš da izvedeš?

— Šta će najbolje privući njegovu pažnju, Krimstone? Ne ka spektakularna akcija o kojoj će govoriti ceo grad. Ja ću je izvesti sa trojicom tvojih ljudi.

— Spektakularno, a? A ovamo pričaju kako su Englezi konzervativni i verni tradicijama — isceri se Krimson. — Koliko te poznajem, smislio si nešto što neće naročito mnogo ugroziti tvoju dragocenu kožu.

Da čujem plan?

Epsom se najpre osvrte po praznom hodniku, a onda primače usta uhu svog partnera.

— Tip je idealista — šaptao je vatreno. — Uveren da postoji ono što se naziva božanska ili ljudska pravda... Da obični, takozvani mali ljudi vrede isto koliko i mi, odabrani. Ako se dogodi nešto što narušava njegov smisao za pravdu, nešto što će ugroziti čitavu gomilu običnih ljudi, on će se pojaviti, kao anđeo osвете sa plamenim mačem u ruci. Razumeš, Krimstone?

— Razumem — promrmlja major. — Time ćeš kupiti nešto vremena za nas, a?

— Da, time ću kupiti nešto vremena za završetak tvojih priprema, Krimstone. Cena nije previsoka, zar ne? Samo tri tvoja čoveka, do đavola! Šta oni znače kad ćemo uskoro imati stotinu superkomandosa?

— Oni ne znače ništa... obočeni su da ubijaju i da budu ubijeni. Međutim, ne dopada mi se to što će stradati nevini ljudi.

Epsom se odmače od njega, prezrivo kriveći lice.

— Amerikanci! — reče sa očiglednim podsmehom u glasu. — Žive i umiru za ideju demokratije! Čoveče, oni su mravi, ništa drugo! Mravi koji rade, troše, glasaju na izbori-

ma i gledaju reklame na televiziji, ali ipak samo mravi!

Krimson pređe rukom po čelu po kome izbiše sitne kapi znoja. Drugi čovek ga pažljivo je pogleda.

— Šta je s tobom? Nisi u formi, očigledno... poslednji put kad smo se videli bilo ti je sasvim svejedno što će naši avioni bombardovati onaj divljački grad. Video si šta su pisale novine: tri ili četiri stotine mrtvih, je li tako?

— Da, ali to je bilo u Africi, Ep, a ovo...

— A u čemu je razlika, do đavola? U tome što su ovo američki građani, je li?

Krimson rezignirano sleže ramenima.

— Imaš đavolski dobre nerve, Epsome — reče tiho. — Đavolski dobre nerve...

— Daćeš mi tu trojicu?

Krimson klimnu glavom i drugi čovek se zadovoljno isce ri.

— Šta ćeš učiniti, Ep?

Zadovoljni osmeh i dalje je lebdeo na Epsomovim usnama dok je koncizno iznosio svoj plan. Nimalo ga nije smeo izraz najpre gađenja, a zatim i otvorenog straha na licu majora Marinskog korpusa.

Možda je trebalo da razmisli još jednom o svom planu. Jer, Krimson nije bio od ljudi koje je lako uplašiti...

*
* * *

Lagano je prešao usnama po njenoj koži njene butine, osećajući kako je devojkica ponovo uzdrhtala od uzbuđenja.

— Ne, Les... ne... nemamo više vremena... oni...

Uzdahnula je, osetivši ponovo toplinu u svojoj utrobi. Nje gove ruke sklopile su se oko dojki, već vrelih od milovanja. I strasti. Dvoje ljudi koji se iskreno vole ne postavljaju sebi nikakve granice u onome što će drugom biću pričiniti za dovoljstvo.

— Ohhh... kako si dobar, Les... kako si dobar! Ah!

Lako je vrisnula, jer on se hitrim pokretom pomerio još jednom, po stoti put ovog popodneva zario se u nju. Ona se izdigla sa postelja, boreći se sa tim snažnim i žilavim muškim telom, da bi ponovo bila savladana na način na koji sva ka žena voli da bude nadjačana od muškarca koga želi.

Stezali su jedno drugo snažno, kao da nastoje da utisnu svoje telo u telo onog drugog. Vodili su ljubav svakim kvadratnim palcem svoje kože, svakim nervom, svakom pomisli u mozgovima zamućenim vrelinom strasti...

Potpuno iscrpljena, devojkica je klonula, uz dubok uzdah. A

opet znala je da će jedan dodir njegove ruke, jedan pogled na njegovo telo, izazvati novu poplavu želje kojoj neće umeći — a ni želeti! — da se odu pre.

Sa pomešanim žaljenjem i olakšanjem, međutim, shvatila je da se on naglim pokretom odvajala od postelje i u dva duga skoka, tipična za način kretanja nindži, prilazi stočiću u uglu na kojem je tiho svirao telefon.

— Ti si, Pite? — govorio je tiho. — Šta?... Da, razumem... razumeo sam te, kažen!... Naravno, odmah dolazim!

Vratio je slušalicu na mesto i onako nag doslovno poleteo preko sobe, prema plakaru u kojem je skrivao svoju opremu nindže. Sumiko je već bila na nogama, otrežnjena ledenim predosećanjem opasnosti koje joj je dotaklo nage dojke i širilo se prema srou.

— Pozovi Eskvita — dobacio je preko ramena, grabeći odeću koju je nosio u akciju kada ni je želeo da odene kompletan kostim nindže, od crne svilu. — Neka pošalje helikopter, reci da imam super — senzaciju za njega. Biću za pet minuta u parku na drugoj strani ulice... najbolje kod fontane, u samom središtu, pilot će znati gde je... Brzo!

Ona čvrsto stisnu usne na kojima je već lebdelo pitanje. Bila je već pored telefona i okretala broj velikog novinskog sindikata za koji je ninda ponekad radio kao novinar — slobodni strelac. Naročito u prilikama kada mu je maska novinara zgodno opslužila da dopre do nekih mesta na kojima bi pojava prilike u crnom kostimu, sa isukanim mačem u ruci, izazvala pravu uzbunu.

Eskvit, jedan od menadžera u sindikatu, često je nudio Le sliju stalni posao, ali je ninda više voleo da ostane gospodar svog vremena. Upravo zato znao je da je nekoliko reči od njega dovoljno da Eskvit uputi specijalnu ekipu koja je u svako doba dana i noći dežurala u blizini heliodroma na krovu zgrade sindikata...

Kada je Sumiko spustila slušalicu i okrenula se, u očima joj je lebdeo izraz straha.

— Eskvit kaže... kaže da je helikopter već na putu prema aerodromu i da će skrenuti da te pokupi. Lesli, šta se događa na aerodromu?

— Televizor!

Bilo je to sve što je još uspeo da dovikne pre nego što su se vrata zalupila za njim. Hodajući sporo, kao da nije si gurnu da će joj noge izdržati težinu tela, naga devojka pođe prema televizoru na drugoj st-

rani prostoriije, pitajući se kva je to užasna katastrofa pretila San Francisku.

Odeven u odeću vojničkog kroja, koja mu nije sputavala pokrete, a ipak omogućavala da pod njom skrrije veliki deo svog minijaturnog arsenala ninde, Lesli kroz mali vrt pred kućom izlete na ulicu.

Samo pravi japanski ninda, obučen da jednim jednim pogledom proceni brzinu i pravac kretanja mnogobrojnih po kretnih predmeta usudio bi se da tako bezglavo junne preko ulice ispunjene čitavom rekom vozila.

Većina vozača nije ni opazila priliku koja je hitro projurila nekoliko palaca ispred zahuktalog vozila; oni koji su ne što pazili, nagazili su na svoje kočnice u času kada se ninda dugim skokom već dočepao druge strane ulice i sjurio kroz živu ogradu na negovani travnjak parka, praćen zvucima čitave serije onih bezopasnih učinskih sudara do kojih dolazi u sled iznenadnog kočenja u koloni vozila.

I pored buke sa ulice, njegov oštri sluh nasluti brundanje motora helikoptera i on ga potraži pogledom. Čelična ptica strmo se spuštala iz mračnog neba prema zakazanom mestu u središtu parka, skoro pola milje odavde.

Mora žuriti... ako je ono što mu je Tabasko Pit javio tačno, onda je svaki sekund dragocen... svaka desetina se kunde, čak!

Povijen unapred, da smanji otpor vazduha, on ubrza korak, pretvarajući ga u onaj glatki, bešumni i fantastično brzi trk karakterističan samo za ninde. Sličan gepardu koji goni hitru antilopu, on je napredovao brzinom koja bi zadivila čak i vrhunske sprintere. Za razliku od njih, međutim, ninde mogu veoma dugo da održe taj tempo; atletski treneri imali bi šta da nauče da se nekim slučajem nađu u jednoj od škola ninducua.

Park je, srećom, bio gotovo prazan i on u trku mimoide samo nekoliko šetača koji su začuđeno blenuli za njim, ne verujući svojim očima.

Dobro je... još nekoliko sekundi i biće pored vodoskoka. Raznobojni mlazevi vode već se povijaju pred vihorom koji stvaraju rotori helikoptera.

Međutim...

Policijac je iskrsnuo sa jedne od bočnih staza, očigledno privučen bukom motora helikoptera. Osvrnuvši se oko sebe, on zaustavi pogled na priliči koja mu se približavala munjevitom brzinom.

— Hej! — uzviknu. — Hej, ti, stani!

Na samo dvadesetak jardi ra-
stojanja, ninda ne uspori svoj
trk. U najboljem slučaju biće
potrebno pet ili šest minuta da
sumnjičavom policajcu objasni
kuda se žuri i zbog čega. Pre-
ma tome...

Iskustvo je naučilo pripadni-
ke policijskih snaga San Fran-
ciska da je ponekad pametnije
je najpre pucati, a tek tada
postavljati pitanja. Čovek koji
hita ovakvom brzinom kroz po-
lumračni park ne može imati
dobre namere, po rezonu koji
se naziva policijskim. Odskoči
vši u stranu, policajac poteže
veliki službeni revolver iz fut-
role na boku.

Ima li dovoljno vremena da
stigne do njega pre nego što
oružje opali? Ili će biti prinu-
đen da lansira jedan od svojih
šurikena, već spreman u ruci?

Ne, nema potrebe da ubije
čoveka koji samo vrši svoju
dužnost. Bilo je dovoljno vre-
mena da ga spreči da puca.

Čelik škljocnu kad policajac
ubaci metak u cev pištolja, ali
je tamna prilika ninde već bi-
la pred njim.

Samo na trenutak usporivši
svoj trk, ninda ščepa obema
rukama zglavak ruke sa oruž-
jem i bez napora istrže pištolj
iz iznenada paralizovane šake.
Bio je već desetak jardi dale-
ko kada je zapanjeni čovek
spustio pogled prema rašire-

nim prstima desne ruke kako
bi se konačno uverio da u njoj
više nema oružja.

Odbacivši pištolj daleko, u
mrak, ninda još jednom ubrza
svoj trk. Njišući se na vetru,
helikopter je lebdeo nad vodo-
skokom, a jedan čovek nagi-
njao se kroz otvorena vrata iz
bacujući lestvice od užeta.

Dugim skokom ninda se do-
čepa lestvica i daje rukom
znak da ih mogu smotati. Dr-
žao se bez napora, iako je i pi-
lot počeo da podiže čeličnu pti-
cu istog trenutka kada je vi-
deo da se njegov putnik bez-
bedno uhvatio za lestvice.

Bila je to već uhodana eki-
pa ljudi koji su sarađivali pri-
lično retko, ali su u takvim
prilikama pružali sve do sebe
kako bi novinar što pre stigao
na mesto zbivanja.

Helikopter je bio već stoti-
nak jardi nad parkom kada je
Lesli uskočio u kabinu i zatvo-
rio vrata za sobom. Uzdigavši
se nad okolne visoke zgrade,
helikopter uze pravac prema
međunarodnom aerodromu San
Franciska.

Čovek pored pilota samo mu
nemo klimnu glavom, pokazu-
jući na zvučnik radio-uređaja
podešenog na policijsku frek-
venciju. Glas iz zvučnika bio
je uzbuđeniji nego obično, naj-
bolji dokaz da se događa ne-
što odista neuobičajeno.

— Oni ne žele da pregovaram, poručniče — užurbano je govorio mlad glas, već na ivici hysterije. — Kažu da ih novac ne zanima, niti bilo kakva druga ponuda. Žele samo svog čoveka i ništa više!

— Kojeg čoveka, boga mu, Doreli? Nisi pominjao nikakvog njihovog čoveka u prvom izveštaju?

— Oni ne znaju ko je to, poručniče...

— Šta? Šta si rekao?

— Rekao sam da ne znaju ko je taj tip, prokletstvo! Zahteavaju da preko radio i televizijskih stanica objavimo njihov poziv... tip o kome se radi, shvatiće da njega traže, tako kažu...

— A šta ako ne shvati? Šta ako se ne usudi da dođe?

— Onda... onda će učiniti ono zbog čega su došli... Dići će u vazduh zgradu...

— Čitavu zgradu? Ti si lud, Doreli! Za to je potreban čitav kamion eksploziva!

— Imaju kamion. Možda u njemu i nije eksploziv... ali ja ne bih voleo da budem onaj koji će da proveri radi li se o blefu ili ne, poručniče!

Tišina. Poručnik je očigledno razmišljao o onome što je čuo. Koliko je Leslie poznavao način rada policije, on će se obratiti svom šefu, svestan da događaj ovog značaja prevazi-

lazi njegova ovlašćenja. Novi dragoceni minuti će proći pre nego što neko negde ne donese pravu odluku. A u međuvremenu, rizik da ljudi koji su upali na aerodrom ostvare svoju pretnju rastao je iz sekunda u sekunda...

— Doreli...

— Da, poručniče?

— Reci im... reci im da razmatramo njihov zahtev, Doreli i... do đavola, reci im bilo šta, samo da dobijemo u vremenu!

— O, da! Samo što tako nećemo dobiti ništa, poručniče! Njihov rok ističe za četrdeset... četrdeset dva minuta!

— Javiću se opet za pet minuta. Doreli. Imam gradonačelnika na vezi... učini sve što možeš...

Iz zvučnika odjeknu još jednoga gadna Dorelijeva psovka, ali nju poručnik verovatno nije čuo. Srećom po mladog policajca; policijski poručnici imaju dobro pamćenje i puno prilika da se osvete za takve stvari...

— Kako to, zapravo, izgleda na aerodromu, Lin? — tiho upita ninda.

— Teroristi su blokirali izlaze iz aerodromske zgrade mitraljeskom vatrom i megafonom saopštili svoje uslove. Bilo je mrtvih, uglavnom ljudi iz aerodromskog obezbeđenja i

nekoliko ljudi koji su se zatekli u blizini. Ti tipovi se ne šale, бага му!

— Eksploziv?

— Po izveštajima policajaca koje samo uhvatili, kamion je na daljinskoj kontroli i oni su ga uterali kroz stakleni zid tačno u veliki aerodromski hol. Niko ne sme da mu priđe, jer prete da će odmah aktivirati eksploziv.

— Koliko ih je?

— Niko ne zna — sleže Lin ramenima. — Trojica, petorica, devetorica... i policajci su zbu njeni kao i svi ostali!

— Pitam se ko je tip koga traže? — dobaci pilot preko ramena. — I zbog čega?

— Da, čudan zahtev — složi se ninda. Iza ravnodušne maske na njegovom licu, međutim, mozak mu je radio punom brzinom.

Oni su tražili njega, naravno. Oproštajni poklon od Krimsona i onoga Engleza Epsoma...

Računar vojnog kompleksa, sistem u koji je Sumiko uspe la da umakne, saopštio mu je da se oni spremaju da umaknu sa stotinak pažljivo odabranih »pitomaca«. Kuda, to nije uspeo da dozna; krajnje rešenje problema koje je Krimson postavio računarima u vojnom kompleksu doneće on sam ka-

da za to bude imao dovoljno podataka.

A u međuvremenu, našao je najbolji način da uzvрати udarac i efikasno spreči nindu u pokušaju da dozna određište aviona koji već čeka na aerodromu vojnog kompleksa...

Šta da učini?

Najjednostavnije će biti da se iskrca na aerodromu i odmah ponovo vrati do vojnog kompleksa. Tabasko Pit će ga sačekati u blizini sa kolima i potpunom opremom ninde, za to će biti dovoljan jedan telefonski poziv.

Međutim...

On nije sumnjao da se u kamionu zaista nalazi tovar eksploziva koji prete da uništi nekoliko stotina ljudi koji su se zatekli u zgradi aerodroma. Krimsonu i Epsomu bio je neophodan jedan takav spektakularan potez kojim će privući njegovu pažnju. Njih dvojica veoma dobro znaju da kod nindi tako providan blef ne bi upalio.

I spremni su da žrtvuju živote svojih preostalih ljudi da bi njemu, nindi, oduzeli još sat ili dva dragocenog vremena...

Sklopio je oči, dozivajući u mislima sliku aerodromske zgrade, onako kako je mnogo puta video iz raznih uglova. Da, prilično je jednostavno bloki-

rati sve izlaze iz nje sa nekoliko pažljivo raspoređenih ljudi naoružanih automatskim puškama ili mitraljezima.

Policijci nemaju nikakve šanse da pridu tim ljudima i razoružaju ih. Svaki takav pokušaj bio bi odmah kažnjen akti viranjem tovара eksploziva!

On bi to mogao učiniti, naravno. Ako je potrebno, ninde mogu da se učine nevidljivima... ili gotovo nevidljivima...

Samo, da li će imati dovoljno vremena za to? Još svega četrdeset minuta do isteka da tog roka.

Ključ situacije u svojim rukama ima čovek koji kontroliše uređaj za daljinsko aktivira nje eksploziva u kamionu.

Ninda je znao sve o takvim uređajima. U najpovoljnijim uslovima, domet im je pola milje.

Gde će se dakle nalaziti taj čovek? Negde na bezbednom mestu koje će mu omogućiti da žurno umakne sa aerodroma onog trenutka kada aktivira eksploziv.

— Još minut ili dva — mirno reče pilot — ako nam policija dopusti da se približimo zgradi aerodroma...

Ninda jednim dugim pogledom obuhvati raznobojna svetla koja su označavala detalje na tlu ispod njih.

Prazne piste, i dalje bleštavo osvetljene; kontrola leta je, bez sumnje, sve avione koji su se zatekli nad gradom usmerila na druge aerodrome. I prostor oko zgrade je sasvim pust.

Parking... da li se potencija lni masovni ubica skriva u jednom od nekoliko stotina vozila poređanih u pravilnim nizovima?

Policija je blokirala prilaze aerodromu, što je pokazivao dugi niz zaustavljenih vozila na trakama prilaznog puta. Šta je sa izlazom?

I izlaz je bio blokiran preprekama, ali su kraj njih stajala jedna jedina policijska kola.

Još jednom Leslie sklopi oči, nastojeći da onime što ninducu naziva haragei prodre u atmosferu nad prostorom koji zauzima aerodrom.

Da, haragei je jedno od čula na koje se ninde oslanjaju kao i na ostala svoja čula, premda je haragei, po definiciji, zapravo potpuno jedinstvo čoveka i njegove okoline.

Kao savremeni računar, i mo zak ninde oduvek je bio u stanju da u neverovatno kratkom vremenu primi, analizira i povuče u koherentnu sliku sve one stotine i hiljade senzacija koje u svakom trenutku iz oko line stižu do ljudskog tela. Ako to poželji, ninda se može sto-

piti sa svetom oko sebe, oseća jući svaku, pa i najmanju promenu do koje dolazi.

Svaka velika gomila ljudi, znao je, ima svoje raspoređenje. Svako mesto ima svoju atmosferu. Bez mnogo napora, on je bio u stanju da oseti to raspoređenje i tu atmosferu i iz tog skupa izdvoji vibracije koje su mu potrebne.

Zvuči jednostavno i to zaista i jeste. Za njega koji je godinama navikavao svoje telo i svoj mozak na takve podvige.

Tridesetak sekundi kasnije, Lesli je znao gde se nalazi čovek sa daljinskim uređajem. Nagnuo se u svom sedištu i do takao rame pilota.

— Spustićemo se na parking, Bret — reče tiho. — Policija neće imati ništa protiv, jer se bliže ne može ni prići zgradi...

*
* *

— Vratite se čim iskočim — rekao je kad se čelična ptica našla na visini od tridesetak stopa.

Lin ga je pogledao iznenađeno, ali su pravila bila jasna: po sada helikoptera je tu da što brže dovede pravog čoveka na pravo mesto. Sve ostalo je isključivo njegova stvar.

— O ke, mister Eldridž — odgovorio je ležerno. — Skok?

— Da. Još koju stopu...

Otvorivši vrata, Lesli je osmatrao prostor ispod sebe. Čovek koga traži negde je desno od njega; onaj veliki kamion tamo poslužiće mu kao dobar zaklon. Helikopter koji se tako žurno spušta na parking mora izazvati sumnje kod Krimsonovih ljudi i oni će požuriti da provere šta se to događa.

Lupivši Lina po ramenu, nina da iskoči u polutamu. Skok sa dvadesetak stopa visine za nje ga nije predstavljao nikakav problem i on se meko dočeka na noge u zaklonu kamiona, dok se helikopter već ponovo dizao prema potpuno mračnom nebu.

Vreme jeste bilo dragoceno, ali on nije žurio. Sklopjenih očiju osluškivao je šumove iz okoline, duboko udisao vlažni vazduh, nastojeći da što pre oseti karakteristični miris opasnosti koji se širi iz još uvek nevidljivog središta.

Da, čovek koga traži je u blizini. Stotinak jardi, ne više.

Sada je važno da mu pride potpuno neopaženo, iako će ovaj biti dvostruko oprezniji nego do sada.

Spustivši se na asfalt prljav od ulja iz motora, nina poput zmije skliznu pod kamion, zaobilazeći u širokom luku ispod parkiranih vozila mesto

koje traži. Ma koliko se ljudi tamo nalazilo, njihova pažnja će, sasvim prirodno, biti koncentrisana na pravac gde se maločas na trenutak spustio helikopter.

Haragei je sada u njegovoj podsvesti bubnjao svoje signale opasnosti i on zastade da na trenutak osmotri prostor pred sobom.

Dva para nogu ispred točkova koji su govorili da se radi o niskom i brzom sportskom automobilu. Pantalone zaštitne boje, niske, meke kožne čizme... stopala u takvom položaju koji odaje da dva čoveka zure u mrak oko sebe stežući oružje u rukama.

Onaj treći, najvažniji, biće u kolima, sa rukom na dugmetu koje će aktivirati eksploziv daljinskom komandom čim pri meti nešto sumnjivo.

Ili ako se jednom od one dvojice iznenada dogodi da se zatetura i padne mrtav na asfalt. Pogoden šurikenom, na primer...

Kao da želi da potvrdi koliko je situacija napeta, iz prava aerodromske zgrade dopre rafal automatskog oružja, a za njim odmah i tresak razbijenog stakla jednog od ogromnih prozora aerodromske zgrade. Neki od napadača primećio je sumnjiv pokret u zgradi, ili je jednostavno želeo da

podseti ljude u njoj da je još tu, sa smrtonosnim oružjem u rukama.

Samo na vrhovima prstiju ruku i nogu, ninda produži svoje bešumno napredovanje.

Oni su oprezni, ali neće biti poseban problem da im se ne opaženo privuče sa druge strane, tamo odakle ga ne očekuju. Kad stigne do pogodnog mesta, proceniće šta treba učiniti sledeće.

Samo tri minuta kasnije nalazio se dvadesetak jardi od niskog »poršea«, gotovo skrivenog okolnim vozilima. Položaj prednjih točkova, međutim, pokazao je da snažni motor može zagrmeti svakog trenutka i pokrenuti sa ogromnim ubrzanjem automobil prema izlazu sa parkinga.

Tiši od zmije koja se prikra da mišu, ninda pređe poslednje jarde rastojanja i ostade da leži nepokretan na asfaltu uz sam levi bok »poršea«. Osluškiavao je sklopljenih očiju, koncentrišući se samo na šumove koji dolaze iz neposredne okoline.

Nervozni pokret stopala po asfaltu na drugoj strani kola, prsti koji klize po čeliku oružja, šuštanje odeće prigušeno dubokim, ubrzanim disanjem uzbuđenog čoveka...

A u kolima...

Gotovo savršena tišina, ali

oštri sluh ninde ipak uspe da uhvati ravnomerno disanje čoveka koji potpuno nepomično sedi na mestu vozača.

»Hladnokrvan tip«, pomisli otvarajući oči. »Pravi tip za poslove poput ovog...«

Krov »poršea« bio je spušten, prozori zatvoreni, stvarajući kod čoveka u kolima, bez sumnje, osećanje lažne sigurnosti.

Uspravljajući se na kolena, ninda koncentriše pogled na siluetu čoveka koji je sedeo u »poršeu«. Da, sedi ukrućen, na pet, sa desnom rukom pruženom u pravcu sedišta pored sebe.

U Leslijevoj ruci stvori se dug nož, sa vrhom koji je bio oštar gotovo kao vrh igle. Savršeno mirnim pokretom, on bez šuma načini mali otvor u platnenom krovu automobila, dovoljno veliki samo da prođe mala staklena ampula koju je odmah potom ubacio prstima leve ruke.

Jedva čujan zvonki šum razbijenog stakla ipak navede čoveka na prednjem sedištu da se žurno okrene. I dalje klečeći, ninda mu se isceri kroz staklo direktno u lice, prepoznavši ga.

Epsom. Pa, po svemu sudeći ovo će biti njegov poslednji poduhvat...

Uspavljujući gas iz ampule

delovao je gotovo trenutno i Epsom se sroza, još uvek nastojeći da kroz sve teže kapke prepozna lice onoga koji ga je posmatrao sa druge strane stakla.

Osmehnuvši se za sebe, ninda se tiho uspravi na noge i obiđe oko »poršea«.

Dva kršna momka u odeći vojničkog kroja i dalje su bujila u mrak, sa kratkim automatskim puškama u rukama.

— Mene čekate? — upita Lesli tiho, sa osmehom na licu.

Reagovali su odista munjevito, pokazujući da je Krimso nova dotadašnja obuka dala svoje rezultate.

Već na prvi šum iza sebe, oni su se bacili u stranu, padajući jedan na levi, a jedan na desni bok i okrećući svoje opasno oružje prema čoveku koji im se na tako neverovatan način približio sa leđa.

Ninda je, međutim, napao odmah pošto je izgovorio i drugu reč. Vrh meke cipele pogodi oružje onog na desnoj strani i zavitala ga iz ruku, daleko u mrak. Drugi trijumfalno kriknu, uveren da će u trenutku kada pritisne okidač kiša olova iz njegovog oružja zasuti nepoznatog napadača.

Nije imao vremena za taj poslednji, mali pokret svog kažiprsta. Zavitalan rukom ninde, šuriken mu se zari tačno u le-

vo oko i kroz oko u mozak, do noseći trenutnu smrt.

Ne prekidajući pokret, ninda se baci na razoružanog čoveka koji je pokušavao da se otkotrlja u stranu i uspravi na noge. Dva tela se sudariše i vazduh izlete iz pluća napadnutog pod naletom ninde.

Kratak, brutalan udarac ivicom dlana u slepoočnicu. Telo čoveka se trže, a onda naglo opusti, prsti ruku samo jednom refleksno zagrebaše po prljavom asfaltu.

Lesli je već bio ponovo na nogama, otvarajući desna vrata »poršea« i munjevito grabeći oveću plastičnu kutiju ispod čijeg providnog poklopca se video satni mehanizam i veliko dugme označeno crvenom bojom.

Osetljivi prsti ninde podigoše poklopac i on je nekoliko trenutaka proučavao mehanizam. Da, ovo je najbolji način da se učini neupotrebljivim...

Nekoliko hitrih pokreta i ninda s prezirom odbaci kutiju daleko u mrak, okrećući se prema aerodromskoj zgradi kraj koje ponovo odjeknu rafal upozorenja.

»Biće vremena i za tebe, prijatelju«, obeća on u mislima nevidljivom strelcu. »Samo još trenutak, čim se obračunam sa tvojim šefom...«

HARAGEI!

Prvi signal opasnosti pokrete njegove mišice još pre nego što je mozak registrovao da se nešto dogodilo. Telo ninde polete u dugom skoku u stranu, daleko od metka koji je projurio tamo gde se nalazio samo stoti delić sekunde ranije!

Još pre nego što je stopalima ponovo dotakao tle, ninda je shvatio da je načinio grešku.

Ninde greše veoma, veoma retko. Upravo stoga i njihove greške su veoma opasne...

Kada je ostavio otvorena vrata »poršea« da bi uzeo plastičnu kutiju sa sedišta, zaboravio je da će sveži vazduh spolja za nekoliko sekundi vratiti Epsomu svest. Tih nekoliko sekundi, kod svakog drugog protivnika, ne bi značili mnogo, jer je potrebno izvesno vreme da se savladaju posledice uspravljajućeg gasa. Epsom je, međutim, reagovao veoma brzo, pokazujući da poznaje načine kojima se brzo uspostavlja kontrola nad sopstvenim telom.

Ipak, njegov hitac je promašio i Epsom nije ni želeo da reskira sledeći promašaj. Mašina zaurla i »porše« poskoči u mestu, ostavljajući traga sa gorele gume na asfaltu. Krenuo je tako brzo da se zaneo

na prvom zavoju, ali ga to ni je zadržalo ni delić sekunde više nego što je bilo potrebno.

— Prokletstvo! — reče ninda sa nekom vrstom iznenađenja na licu. — Taj dripac mi umaće!

Pomalo posramljeno, on od mahnitu glavom, sledeći pogledom nisku siluetu »poršea« ka ko hrli prema prepreci na izlazu sa aerodroma. Kako je i očekivao, policajci su reagovali sporo i neodlučno: pre nego što je jedan od njih dospeo da izvuče oružje iz futrole, »porše« je probio krhiku drvenu prepreku i odjurio prema gradu potpuno praznom trakom puta.

Znao je gde će naći Epsoma kada mu ponovo bude potreban. Bar za izvesno vreme, pre nego što sa Krimsonom i novim pitomcima odleti na neko drugo mesto. Čak i tada biće samo pitanje vremena da se to mesto pronade; iako je Krimson uveren da su svi slični podaci dobro skriveni u memoriji računara vojnog kompleksa, Sumiko će već umeti da ih iskopa odatle i omogućiti mu da ponovo krene u poteru za njima.

U međuvremenu, ostaje mu još samo da eliminiše preostale napadače ovde na aerodromu.

I još ponešto; najzad, dugu

je nešto i Eskvitu koji mu je omogućio da ovako brzo stigne na mesto zbivanja, zar ne?

Minijaturnom kamerom, on načini nekoliko snimaka malo predašnjeg poprišta, sa dva mrtva tela u središtu. Još nekoliko fotografija njihovog oružja, zatim slike uplašениh lica ljudi okupljenih u holu kada konačno tamo stigne i to će biti dovoljno za kratku priču koju će izdiktirati Eksvitovim stenografima. S malo sreće, va nredno izdanje biće spremno u zoru kako bi ljubitelji uzbuđenja na stranicama novina imali šta da čitaju uz svoju jutarnju kafu.

Jedan bitan podatak nedostajaće u tom članku: ko je bio čovek koji je ubio dvojicu napadača i onesposobio uređaj za daljinsko iktiviranje eksploziva, ali je i bolje da to ostane misterija. Čak i za novine: posle ovoga Eskvit može dani ma lansirati napis za napisom o zagonetnom događaju na aerodromu, sve dok neka nova senzacija tome ne učini kraj i igra opet ne počne iz početka.

Razmišljajući o ovome, ninda je hitro prelazio rastojanje do mesta odakle je poslednji put začuo rafal iz automatskog oružja, usporavajući korak tek kada se našao u neposrednoj blizini jedne od pista.

Visoka trava pored piste i zaslepljujući reflektori duž nje pružali su izvanredan zaklon strelcu. Sve dok ostane u ležećem stavu, niko iz pravca zgrade ne može videti njegovu siluetu, dok je on u situaciji da vatrom zaspe svakog ko se samo pomeri na dome-tu njegove puške.

Skliznuvši u travu, ninda je napredovao, tražeći sluhom, svog protivnika.

On nije tu, zaključio je nekoliko trenutaka kasnije. Ep-som je u svom »poršeu«¹ vero-vatno imao i neki uređaj za vezu kojim je svojim ljudima dao znak da se akcija prekida. Da, strelac je ležao baš ovde: to je potvrđivao otisak tela u travi i gomilica rasutih čaura koje su blistale na svetlosti reflektora.

Načinivši još nekoliko snimaka na tom mestu, on požuri prema zgradi, dižući ruke nad glavu i mašući njima kako bi policajcima i ljudima iz obezbeđenja pokazao da su prazne. Nema nikakvog razloga da rizikuje, bez obzira što će ga haragei upozoriti na vreme i ukloniti sa putanje ispaljenog hica.

Svud unaokolo, policijske si-rene počese da zavijaju i crno-bela kola oprezno kretoše prema zgradi aerodroma. Neko je, dakle, takođe primetio da

je opsada zgrade dignuta i da se sada može prići.

Vrteći glavom, ninda pređe gomile polomljenog stakla i za korači u hol koji je sada odzvanjao glasovima nekoliko stotina uzbuđenih ljudi. Čekali su dugo, a sada su odjednom svi imali nešto da kažu jedan dru-gom, da glasno objave svoj bol nad onih nekoliko nepomičnih prilika koje u lokvama krvi leže na glatkom mermeru po du.

Dva policajca stajala su pored kamiona, ne dopuštajući nikome da priđe. Bleda lica i krupne kapi znoja svedočile su da im ta uloga nimalo ne prija, ali su hrabro vršili svoju dužnost, proklinjući bez su-manje onaj čas kada su se opredelili za gadni i nezahvalni posao policajca.

— Pustite me da priđem — reče Lesli energično. — Ja sam stručnjak za eksploziv...

— Oh, hvala bogu — prostenja jedan od policajaca brišući znoj sa lica. — Mister... ovaj... zar ne bi bilo bolje da prvo ispraznimo zgradu? Mi-slim, ja...

— Videćemo — osmehnu se Lesli. Bez oklevanja prišao je zadnjem delu kamiona i podigao ceradu.

Ono što mu je haragei govorio, bilo je tačno. Tovar eksploziva, u drvenim sanduci-

ma sa oznakama američke armije, bio je dovoljan da čitav ovaj deo zgrade digne u vazduh, odnoseći bar tri ili četiri stotine života.

Epsom nije blefirao. I to ne što govori o njemu, kao jednom od budućih protivnika.

— U pravu si — reče ninda policajcu, spuštajući ceradu. — Bolje će biti da se ovaj kamion pregleda van zgrade, ne gde na slobodnom prostoru. Reci tvom šefu da će najpametnije biti da ga neko drugo vozilo odvuče odavde; postoji mogućnost da je električna instalacija povezana sa detonatorom...

— Hej, trenutak! — pobuni se drugi policajac, shvativši da Leslie već odlazi. — Mister, ako ste već stručnjak...

— To ne znači da radim i za policiju — nasmeja se ovaj, odmahnuvši rukom. Ne sumnjam do policija ima ljude koji nisu ništa lošiji od mene za te stvari. Mnogo sreće, momci!

Kamion sa eksplozivom mogao je da čeka, jer nema neposredne opasnosti od detonacije. Neki od ljudi, međutim, pogodeni hicima napadača, mogli bi iskrvariti pre nego što aerodromska medicinska ekipa stigne da ukaže svima pomoć. I pre nego što kola hitne pomoći stignu iz grada.

Onom momku tamo, uza sam

zid, međutim, nema pomoći. Neko ga je već pokrio drečavim Navaho ćebetom, izvučenim iz ko zna čijeg prtljaga.

Već je bio krenuo na drugu stranu, kad je shvatio da su obrisi tela pod ćebetom, te izlizane nogavice farmerki koje je štrče ispod ćebeta i prljave bele patike na stopalima veoma, veoma poznate...

U dva duga skoka Leslie se stvori kraj ispruženog tela i strže pokrivač sa lica.

— Gospode bože! — prošapta. — Tabasko Pit!

Bledo lice, poluotvorena usta sa plavkastim usnama, sklopljene oči...

Ninda spusti pogled. Tri rane na grudima, ali prilično visoko, skoro pod vratom. U normalnim okolnostima te rane ne bi smele da budu smrtonosne, ali...

On steže zube, naginjući se nad lice svog prijatelja.

Da li se vara, ili...?

Ne, ne vara se! Pit je još živ!

To, uostalom, pokazuje i lo kva tople krvi koja se još uvek lagano širi po mermernom podu. Neko je, ne posebno stručno, procenio da je Pit mrtav i jednostavno ga gurnuo u stranu i situacija kada bi brza intervencija mogla da znači razliku između života i smrti.

Svaki ninda je pomalo lekar, ali je zato i izvanredan poznavalac ljudske anatomije. Sa nekoliko hitrih pokreta osetljivih prstiju, Lesli pregleda Tabaskove rane, nežno ga okrećući da pogleda i mesta na kojima su hici izašli na leđa.

Samo jedna izlazna rana. Dva metka su još uvek negde u širokim grudima Tabasko Pita...

Ali, on ima izgleda da se izvuče, sasvim sigurno. Pod uslovom da se za petnaest ili dvadeset minuta nađe na hiruškom stolu jedne od boljih bolnica u gradu...

*
* *

— Ti si lud! — prosikta Krimson. Zglavci na prstima bili su mu beli dok je stezao ivicu stola. — Totalno lud!

Epsom ispi čašu viskija do kraja i žurno nasu sebi sledeću. Iako mu je lice bilo mokro od znoja, prsti ruku mu nisu drhtali.

— Zašto?

— Zašto? — Krimson podiže oči ka nebu. — Bože, on još pita zašto? Koliko je ljudi ubijeno, tamo na aerodromu? Deset, dvanaest?

— Od naših? Dvojica. Osta li su se izvukli na vreme.

— Do đavola sa našima! Oni su plaćeni da umiru! Pitam

te šta je sa nevinim svetom, na aerodromu, u holu! Kako si izvukao onaj kamion sa eksplozivom iz skladišta, proklestvo?

— Nije bilo teško — Epsom se umorno spusti u stolicu, pažljivo pripaljujući cigaretu. — Kompjuteri su glupe mašine, kako ti rekoh. A ja sam slučajno otkrio šifru kojom se može dobiti nešto iz magacina. Bez suvišnih pitanja, naravno...

— Moja šifra, Ep? I slučajno si je otkrio?

— Aha. Sasvim slučajno...

Krimson prisili sebe da sedne i spusti ruke sa raširenim prstima na sto. Kao da se ništa nije dogodilo, Epsom se smeškao, odbijajući dimove iz cigarete prema tavanici.

Sada je Krimson bio taj ko ji je do vrha napunio čašu za vodu viskijem i iskapio je jednim jedinim dugim gutljajem.

— Ako je to opet neki tvoj plan, nemoj mi ništa govoriti, Ep. Neću da znam za njega!

— O keaj. Neka to onda ostane moj plan. A dopašće ti se, časna reč.

— Sumnjam. Ko su bili ljudi koje si poveo na aerodrom uz onu svoju trojicu, Ep?

— Poslovni prijatelji — isceri se Epsom.

— Gde su oni sada?

Englez ustane, odmahujući glavom.

— Krimson — reče prome-njenim tonom — prestani da se ponašaš kao da sam ja ne-ki zeleni potporučnik koji se usere u gaće kad god ti zau-plaš kao frustrirani gorila!

— Gde su sada ti ljudi, Ep-some, boga mu?

— Gde bi ti voleo da bu-du? Na dnu Zaliva?

Na Krimsonovom licu zabli-sta osmeh i on se opusti u stolici.

— To 'nije loše mesto za njih, sve u svemu...

— Aha, ali nisu tamo.

— Nego?

— U jednom praznom skla-dištu koje niko neće otvoriti bar još mesec dana. Otprilike dok smrad iznutra ne privuče nečiju pažnju. Ipak nisam po-četnik u ovom poslu, a?

— U redu, u redu. Prizna-jem, uhvatila me je malo pa-nika kad sam video kakvu si gužvu napravio.

— Trebalo je da izvedem ne što spektakularno i izveo sam nešto spektakularno — sleže Epsom ramenima. — Što je najvažnije, ninda je stigao... i to do mene!

— Do tebe? Šališ se?

— Voleo bih da se šalim... Čoveče, taj tip ima nos kao lo-vački pas. Sedeo sam u onom iznajmljenom »poršeu«, mило-

vao uređaj za aktiviranje ek-splzivna i razmišljao da li će se on pojaviti, a on je već bio tu!

— Odmah te je našao?

— Kao lovački pas, rekoh ti! Helikopter se spustio na parking stotinak jardi od me-ne, a ninda je stigao pet mi-nuta kasnije, a da ga dvojica tvojih ljudi nisu ni primetila.

— Ni ti ga nisi primetio, zar ne?

— Ne, nisam. Prvo što sam čuo bio je tih šum razbijenog stakla; uspeo sam samo da se okrenem i pogledam ga, a on-da me je neki gas uspavao. Kada sam došao sebi, vrata ko-la su bila otvorena, a on je već bio ubio onu dvojicu i os-luškiavao šta se događa oko zg-rade aerodroma...

— Imao si priliku?

— Jednu u milion, Krimso-ne. Gledao sam ga pravo u le-đa, sa pet-šest stopa rastoja-nja. Mora da je taj gas ipak usporio moje pokrete; nešto je naslutio i odskočio u stranu sa mo delić sekunde pre nego što sam opalio.

— I pobegao!

— I uspeo da pobegnem. Dve šanse u milion u razmaku od dve sekunde je već suviše. Nisam više želeo da iskušavam svoju sreću, Krimson...

* — Mudra odluka. Prokleti ninda!

— Da. Krimson... polako počinjem da sumnjam da on... da poseduje neke natprirodne moći!

— Ne! On je samo brži, jači i spretniji od prosečnog čoveka, i to je sve!

— Ti misliš da je ta razlika nekih deset ili dvadeset procenata u njegovu korist i da se može dostići rigoroznom obukom. Šta ako grešiš, Krimson?

— Ne može biti više, Ep, prokletstvo! I ninda je samo čovek!

— U redu, samo čovek. I Bob Bimon je samo čovek, zar ne?

— Kakve, do đavola, on ima veze?

— On je pre mnogo godina izveo nešto što posle njega ni kome nije uspelo. Niti će uspeti bar još dvadeset, možda i trideset godina.

— Ah, shvatam šta hoćeš da kažeš... Ali me nije briga, Ep. Kad završimo obuku sa ovim momcima tamo, imaćemo bar petoricu koji će biti u stanju da pojedu za doručak tvog niđu i pitaju da li ima još!

— Nadam se da si u pravu — progunda Englez. — Nadam se da si u pravu. Momci su, dakle, stigli?

— Da. Njih devedeset šest. Čitava četa, Ep.

— Gde su?

— U sali. Jedino mesto gde ih mogu bezbedno držati dok ne krenemo.

— Kad očekuješ da ćemo poleteti?

— Pre nego što svane. Momci na računarima rekli su mi da mogu da im se javim za jedno pola sata.

— Idemo onda da vidimo nove momke, Krimson.

Major se uspravi, zatežući svoju košulju.

— Već sam se pitao kad ćeš to zatražiti, Ep. Idemo...

Goli betonski hodnik i ovoga puta bio je potpuno prazan, bez obzira na činjenicu da je podzemni kompleks radio punom parom čak i ovako kasno u noć. Još jednom je Krimson morao upotrebiti svoju magnetnu karticu da bi se vrata pred njima otvorila i propustila ih u bučnu prostoriju, punu duvanskog dima, zadaha alkohola i neopranih ljudskih tela.

Krimson pažljivo zatvori vrata za sobom prelazeći pogledom po licima najbližih ljudi. Ležerno oslonjen o dovratnik, Epsom je činio to isto, sa lakim, podsmešljivim osmehom na licu i nezapaljenom cigaretom u zubima.

Devedeset šest pari očiju ta kođe su proučavali njihova lica u iznenada utišanoj prostoriji. Tišina je potrajala prilično dugo, ali Krimson shvati

da ljudi pred njim još nisu postali tim koji bi se mogao iznenada obrušiti na njih dvojicu i pokušati da preko njihovih tela nađe put do slabode.

»Alkohol i cigarete koje su našli po stolovima učinili su svoje«, mislio je. »Oni sada samo rezignirano čekaju da vide šta će im doneti ovaj novi neočekivani događaj...«

Stupio je korak napred i hladno se osmehnuo, ne pokazujući na licu svoje misli. Poznavao je ljude ovog tipa; oni umeju da poštuju samo jače i okrutnije od sebe. Onoga časa kada pokaže da pati od običnih ljudskih slabosti, može računati da će neki od njih iskoristiti prvu priliku kada ga zatekne okrenutog leđima...

— Ja sam major Krimson — reče snažnim, samouverenim glasom. — Čovek pored mene je potpukovnik Epsom. Nas dvojica bićemo jedini koji će vam zapovedati u narednih nekoliko meseci.

Ljudi su se zgledali, negde u pozadini Krimson ču prigušeno mrmljanje, ali čak i ne pokuša da potraži pogledom onoga koji je govorio. I to bi bio znak slabosti, znak da se plaši tih jedva čujno izgovorenih reči.

— Svaki od vas devedeset šest — produži — dobio je još

jednu priliku od Marinskog korpusa Sjedinjenih Država. Samo potpukovnik i ja znamo vaša prava imena i zbog čega ste se našli na mestima sa kojih su vas ovamo doveli. Što se nas tiče, prošlost je potpuno izbrisana, i o svakom od vas sudićemo samo... ponavlja, samo na osnovu onoga što vidimo svojim očima. Da li sam bio jasan?

Višljasti momak u razdrljenoj vojničkoj košulji, jedan od onih čije crne oči neprestano igraju kao na zejtinu, drsko se isceri, ustajući sa mesta.

— Može jedno pitanje, majore?

— Reci, mladiću.

— Tu mora da ima neka kvaka, zar ne? Mislim, vojska ovo ne čini iz čistog milosrđa, je li tako?

— Da, sasvim tačno. Vojska će tražiti od vas mnogo toga, ali će umeti i da nagradi one koji to zasluže.

— To je pesma, majore. Možeš li ti nama da kažeš šta treba da učinimo, do đavola?

— Mogu, ako mi dopustiš da završim priču — isceri se Krimson. — Ili možda želiš da ti pričam šta ćemo sve raditi u narednih deset godina, boga mu?

Smeh, najpre tih, a onda sve glasniji. Krimson je znao da je našao pravi način da uspo-

stavi kontakt sa ovom masom grubih i nepoverljivih ljudi.

— Svi vi — produži — odabrani ste zato što ste znatno inteligentniji od proseka. Obuka koju ćete proći učiniće da postanete još spretniji i efikasniji... pod uslovom da i želite da postanete takvi. Priroda posla je takva da nam moraju mci koji će uhvatiti prvi krivinu čim krenu na prvi samostalni zadatak nisu potrebni. O keju?

— O keju, majore — odgovori mu nekoliko glasova. — Samo ti pričaj dalje...

— Imate još svega pet ili šest minuta da se predomislite — isceri se Krimson gledajući na sat. — Biću pošten sa vama: biće to tvrda obuka i još tvrdi posao posle toga.

— Šta biva sa onima koji ne žele da pođu s tobom, majore?

— Ništa naročito. Vraćaju se tamo gde su i dosad bili.

Žamor. Smeškajući se, Krimson dopusti da oni ubede jedni druge kako nijedno mesto ne može biti gore od zatvora i kako je bilo kakav posao na čistom vazduhu bolji od neba viđenog samo kroz rešetke.

Iza njega, Epsom zapali cigaretu, diveći se veštini sa kojom je Krimson obrađivao ovu nedisciplinovanu gomilu o-

pasnih tipova. Znao je da on sam za takvo nešto ne bi bio sposoban; introvertnan po prirodi, naprotiv, i odmah bi osetio lažni ton u njegovom glasu. Krimson, Krimson je bio čovek koga su mogli da shvataju.

— Hoćemo li sada čuti šta se događa kada završimo tu obuku, majore?

— Oni koji završe obuku radiće za specijalnu ekipu, pod potpukovnikom i mojom komandom. Uglavnom ono što se naziva prljavim poslovima, moraju mci, iako će to biti poslovi za dobro ove zemlje, a protiv njih neprijatelja.

— Biće i krvi, a? — tiho do baci neko.

— Krv će biti još za vreme obuke. Nećemo da se zavaravamo: neki od vas umreće na poligonu. Zato što su bili sporiji i nespretniji u trenutku kad takav luksuz sebi nisu smeli da dopuste!

— Ha! — prezirivo procedi grmlj koji je sedeo uza sam zid, lagodno ispruživši noge. — Samo, najbolji ostaju, a, majore?

— Da, to je osnovna zamisao — klimnu Krimson glavom. — Samo najbolji ostaju! Bićete smešteni udobno, sa odličnom hranom. I sa pićem, ali ćete sami morati da kontrolišete sebe. Mislim da će o-

ni koji budu pijani na obuci sami sebe veoma brzo eliminisati...

— A žene, majore? Šta je sa ženama?

— Biće ih. Na račun kuće. Vi nećete dobiti ni centa sve dok obuka ne bude završena. Posle toga, svaki od vas može računati na start od hiljadu dolara mesečno i debele bonuse za svaki dobro obavljen posao.

— I sahranu sa vojnim počastima ako zabrlja — dobaci grmlj. — Što se mene tiče, ja sam za, majore. Možeš me računati u ekipu, do đavola!

— Ima li ko da ne želi da krene, momci?

Strpljivo je sačekao nekoliko minuta, u sve glasnijem žamoru, proučavajući lica oko sebe. Uglavnom lica na kojima se rađa nova nada, izgledi za život koji će imati nekog smisla u trenutku kada su već mislili da ih po izlasku iz zatvora čeka samo najgrublja borba za golu egzistenciju. Ako ikada izađu iz zatvora, jer svaki dugogodišnji tamničar potvrdiće da je najinteligentniji ljudima najteže među reštkama...

— Dakle?

Grmlj podiže flašu sa pićem, kao da nazdravlja.

— Svi smo u ekipi, majore!

— povika veselo. — Samo javi kad polazimo!

*
* *

Stajao je potpuno nepomičan, nalik drvenom kipu paganskog idola, uz sam zid. Ruke skrštene na grudima, usne stisnute u tanku liniju, oči uprte u dvostruka vrata sa crvenim natpisom »Operaciona sala, pristup zabranjen«.

Najradije bi prošao kroz ta vrata i stao pored prijatelja koji se bori sa smrću, ali u rasporedu iskusne himurške ekipe oko stola nema mesta za prijatelje, samo za bezlične maskirane pojave koje hitro i vešto rade na telu čiji se duh nalazi negde drugde...

Gotovo dva sata od časa kada je stao tu, ignorišući molbe osoblja da se udalji. Uobičajeni šumovi velike bolnice do njega dopiru samo kao iz vleike daljine, jer se usredsredio na zvuke koji, iako prigušeni, jasno govore šta se zbiva iza dvostrukih belih vrata sa okruglim prozorčićima kroz koje ne vredi gledati.

Savremeni medicinski uređaji umeju da govore, zvučnim i svetlosnim signalima, tankim linijama povučenim na hartiji grafikona. Deo svih tih signala dopirao je i do ušiju ni

nde; uz njegovo poznavanje hirurgije, sasvim dovoljno da stekne sliku o toku operacije.

Za sada sve ide dobro i snažno telo Tabasko Pita dobro podnosi sve zahvate. Ipak, rad hirurga uvek se odvija na oštrici žileta. Jedan zakasneli po tez, najmanje oklevanje u kritičnom trenutku i Pit može krećući putem sa koga nema povratka.

Neko se približava iz bočnog hodnika. Ninda na trenu tak skrete pogled.

Devojka. Visoka, vitka, duge kose boje meda. Haragei čuti, od nje mu ne preti nikakva opasnost, tako da ninda mirno može da vrati pogled na vrata operacione sale.

— Mister Eldridž?

Oh, prokletstvo!

— Da, ja sam Eldridž. I molim vas da to što imate da mi kažete odložite za neku drugu priliku!

Krajičkom oka on vide kako je naglo porumenela od gneva, kako se savršenim belim zubima ugrižla za usnicu. Veoma je privlačna, mora priznati, ali do đavola sa njom! Tabasko Pit se bori za život, samo dvadesetak jardi odavde, a ona...

— Znam da je vaš prijatelj iz ovih vrata, Eldridž, ali vam to ne daje za pravo da budete drski!

— Drzak? Samo sam vas molio da me ostavite na miru!

— Vaše stajanje ovde njemu nimalo neće pomoći, zar ne?

— Možda. A možda i hoće... Idite odavde. Ostavite mi vizit-kartu, ili šta već imate, ja viću vam se kad sve ovo prođe.

— Mene je Eskvit poslao ovamo, mister Eldridž...

— Da. Pa?

Po prvi put ona se malo zbunila. I protiv svoje volje Lesli vide kako joj uzbuđenje disanje pokreće savršeno izvajane dojke pod tankom košuljom.

— Bojim se da ne shvata te o kojem Eskvitu govorim, mister!

Prokletstvo, kako je uporna ta žena!

— Znam. Odlazite.

Ona otvara usta da se još jednom pobuni, ali je ninda utiša naglim pokretom ruke.

Prodorni zvučni signal dopro je čak i do njenih ušiju i ona je začutala, očigledno raširenih od straha primoseći dlan ustima.

— To... — promuća. — To je...

Srce Tabasko Pita prestalo je da radi. Jednim skokom Lesli prolete kroz vrata, drugi i treći ga dovedoše uz sam sto.

Niko ne podiže pogled sa te

la otkrivenog do pojasa na hi rurškom stolu; čudno blede ko že, modrih usana i sklopljenih očiju, Tabasko Pit je ležao kao mrtav, dok je neko hitro prinosio pljosnatu crnu elektrodu njegovim grudima.

Elektrošok proterese i zgrči Pitovo telo na stolu, ali ta iskra nije bila prava iskra živo ta; posle kratkog skoka, svetleća linija elektrokardiograma po novo postade prava, a zvučni signal monotono je objavljivao da je srce ponovo prestalo da radi.

Duga igla zari se u Pitovo srce, unoseći u njega tečnost koja će pokrenuti srčani mišić. Stisnutih zuba ninda shvati da ni to neće dati efekta...

Neko je uzbuđeno disao kraj njegovog ramena i on krajikom svesti shvati da je devojka ušla za njim i sada bledog lica bulji u prizor pred sobom.

Još jedan elektrošok. Kao da protestuje, elektrokardiogram žalosno pisnu, ali linija na ekranu zadrhta i zatalasa se.

Pitovo srce se pokrenulo, ali nesigurno, slabašno, kao srce tek rođene ptice...

Ninda pređe pogledom po očima ljudi u svetlozelenim mantilima. Stajali su, opuštenih ruku, svesni da njihovo znanje i veština više ne mogu pomoći i da se sada sam organizam mora izboriti sa smrću.

Odgurnuvši nekoga s puta, ninda priđe stolu i položi dlanove na Pitove grudi, pazeći da ne dodirne neku od otvorenih rana. Jedan od hirurga pokuša da se pobuni, ali ga Lesli preseče pogledom i udalji od stola.

Sklopio je oči, koncentrišući se na prste svojih ruku. Ova puta biće potrebna sva energija njegovog sopstvenog tela ako želi da pomogne Pitu...

Ninde umeju da koriste energiju koja ispunjava prostor oko nas. Čine to postižući puno jedinstvo sa prirodom, stapajući svoje telo sa njom. Umeju takođe i da je ponovo vrate u okolinu, najčešće kroz nagli impuls snažnog udarca.

Ovoga puta takvo naglo pražnjenje ne bi bilo dobro. Ova puta mora osetiti svaki slabšnji otkucaj Pitovog srca i kod svakog otkucaja dati deo svoje energije, pomažući mu da se izbori sa mračnim silama koje žele da zaustave svako kretanje, da zaustave život...

Njegovo telo sada je jedno sa telom prijatelja. Sile mračne nemaju nikakvih izgleda...

— Šta se to događa? — čuo je šapat sa strame, ali neko u ekipi hirurga ima dovoljno zdravog razuma da spreči bilo kakvo mešanje. Da, čak i savremena medicina počela je ozbiljno da shvata upotrebu o-

noga što naziva bioenergijom...

Čulo za vreme reče nindi da je prošlo petnaest minuta kako nepomično stoji u istom položaju, dodirujući Pitove grudi. Srce sada radi ravnomerno i snažno, Pitova pluća, uz minimalnu pomoć medicinskih uređaja ubacuju dovoljne količine kiseonika u krv.

Njegova sopstvena energija, međutim, nije ozbiljnije načet. Mogao bi da ostane u ovom položaju još par sati, ali to neće biti potrebno.

Otvorio je oči i prešao pogledom po instrumentima. Da, ono što oni govore znači da je situacija sada stabilna i da po Tabasko Pita nema više opasnosti...

I lica lekara to potvrđuju, iako izbegavaju njegov pogled.

Svesni su činjenice da je ne poznati čovek pred njima izveo nešto što sve njihovo znanje nije moglo da učini.

Uzdahnivši, Leslie povuče ručke i okreće se u mestu, hitrim korakom odmičući prema vratima, pre nego što je bilo ko i pokušao da ga zaustavi.

Ne, neko je ipak reagovao. On začu zvuk ženskih potpetica na glatkom podu i shvati da mu uporna devojka neće doпустiti da se tek tako izgubi.

Do đavola s njom. Neka trči za njim ako to želi. Jutro je odavno svanulo, a Krimson i

njegova banda do sada su mogli stići na drugi kraj Zemljine kugle.

— Mister Eldridž!

U njenom glasu toliko je uzbuđenja da je morao zastati i pogledati je.

Lice joj je opet rumeno od uzbuđenja, ali nemilosrdna sve tlost velikog hola bolnice otkriva da nije tako mlada kao što je izgledala maločas. Dvadeset osam, možda trideset godina, ali su te godine samo na licu i vratu. Telo joj je vitko, čvrsto, poželjno, a ona ga pokreće sa gracioznošću koja svedoči da je u svoje vreme uzela mnogo časova baleta.

Po prvi put on je gleda kao ženu i to izaziva novo rumenilo na licu devojke, ali ona prkosno istura čvrste dojke, pokazujući da je navikla na milovanje muških pogleda.

— Moje ime je Leslie — reče ninda sa osmehom, uživajući u njenoj pojavi. — Ako vas stvarno šalje Eskvit, trebalo je i to da vam kaže.

— Rekao mi je, ali... Nisam bila sigurna da smem odmah upotrebiti to ime, jer...

— Leslie je sasvim dovoljno, verujte. Zbog čega vas Eskvit šalje?

Ona se osvrte oko sebe.

— Volela bih da o tome govorimo na nekom drugom mestu, mister... Leslie...

— O kej. Ali ja nemam mnogo vremena, mis...

— Ohhh! Kako sam glupa! Pa ja čak nisam rekla svoje ime, zar ne?

— Ne, niste. Neko lepo ime, nadam se?

— Paaa, ne znam... Berenis. Berenis Kogan. Zovu me još i Berni.

— O kej, Berni. Gde me vodiš?

— Ako stvarno žurite... ako stvarno žuriš, Les, onda je ona kafeterija preko puta sasvim pogodno mesto.

— Stvarno žurim. Trebalo bi da i Eskvit to zna.

Prešli su ulicu, prepunu vozila i pešaka. I kafeterija je bila puna, bilo je gotovo bezna dežno čekati da se oslobodi neko mesto.

— Moj apartman je sasvim blizu, Lesli...

Ninda se osmehnu.

— Ako mi dopustiš da obavim jedan telefonski razgovor čim tamo stignemo, onda možemo kod tebe.

Nije se iznenadio kada je ona podigla ruku da zaustavi taksi kada su izašli ponovo na ulicu. Između ostalog, svaki ninda je i pravi detektor laži, na viknut da na osnovu i najmanjeg oklevanja, najmanjeg drhtaja glasa ili pokreta koje obično oko jedva i zapaža, proceni da li neko govori istinu ili ne.

— Apartman Berni Kogan nije bio blizu. U San Francisku, bar, nije blizu mesto do koga je potrebno četrdeset minuta vožnje taksijem.

Nisu progovorili gotovo ni reči sve vreme vožnje, štaviše, devojka je izbegavala njegov pogled, zureći kroz prozor.

»Prilično čudno ponašanje«, pomisli ninda, »s obzirom na onakvu upornost da govori sa mnom. Sada kao da joj se ne žuri... ili se jednostavno uplašila sopstvene drskosti i sada se drži povučeno kako ne bi pokušao da je oborim na krevet čim uđemo u apartman... Premda nisam siguran da bi se suviše opirala...«

Zgrada u kojoj se nalazio apartman bila je jedna od onih bezličnih i ružnih građevina koje svake godine u serijama niču po predgrađima San Franciska. Portiri u holu, brzi liftovi, jeftina imitacija mermera po hodnicima, sve to pokazivalo je neukus nove generacije arhitekata na Zapadnoj obali.

Berni pažljivo zaključa dvostruku bravu na ulaznim vratima stana, da bi tek tada pogledala nindu u oči.

— Sviđa ti se?

On je po navici upijao u svoju memoriju svaki detalj prostora u kojem se našao. Čak i na prvi pogled dnevna soba

ostavljala je utisak mesta koje služi samo za povremeni boravak njegovom vlasniku ili stanaru. Čak i manje iskusno oko od njegovog odmah bi primetilo da nedostaju sve one sitnice koje se vremenom akumu liraju, pokazujući veoma često stvarni karakter stanara.

— Dugo živiš ovde, Berni?

— Prilično. Otkako sam u San Francisku... skoro šest godina.

Nova laž. Pre svega, zgrada u kojoj su se našli nije mogla biti starija od dve ili tri godine. Čovek sa tako preciznom memorijom kao što je ninda sa sigurnošću se mogao setiti da je do tog vremena ovde bio samo brežuljak obrastao retkom šumom i grmljem.

Berni Kogan, dakle, laže. I to prilično nespretno.

Osmehnuvši se, ninda se spušta u fotelju, zapažajući kako se jedva primetni molekuli prašine dižu sa glatke kože. Tipično za komad nameštaja koji se veoma retko koristi, naravno.

— U redu — reče mirno. — Šta želiš od mene, Berni?

Ona nesigurno sleže ramenima, ali je u tom pokretu bilo puno smišljenog pokušaja da ponovo istakne svoje divne grudi.

— Rekla sam... Eskvit me je poslao. On želi da nešto otokrijem za njega...

— A to je?

— Da li si ti supermen, Lesli?

— Supermen?

— Da, supermen. Ili kako se to već zove. Raspoložen si za piće, pre nego što počneš da odgovaraš?

— Ko kaže da imam namenu da odgovaram na takva pitanja?

I ne gledajući, ninda se diže sa fotelje i priđe telefonu na stočiću pored samih ulaznih vrata u dnevnu sobu. Zaklonio je leđima aparat dok je birao broj; taj broj, sem poštanskog kompjutera, znali su samo on, Sumiko i Tabasko Pit.

— Ja sam — reče tiho u mikrofona kad začu glas devojkice sa druge strane. — Pit je dobro. Očekuju da će se uskoro i osvestiti.

— Ahhh... tako sam se bojala za njega. Bilo je gadno?

— Veoma. Da se nisam našao tamo, ne bi se izvukao. Ma li trik sa bioenergijom rešio je problem. A sada...

— Gde si ti sada, Les?

On pređe na japanski, jezik koji su oboje govorili gotovo kao rođeni Japanci. Samo po sebi, to je bio dovoljan znak da se nalazi na mestu gde postoji mogućnost da je telefon prisluškivan.

— To nije bitno. Reci mi, vrlo kratko, šta se u međuvre

menu dogodilo sa našim prijateljima.

— Puno toga. Podzemni deo kompleksa uništen je u eksploziji o kojoj još nema zvaničnog izveštaja, ali po onome što sam doznala prisluškujući razgovor policije i vatrogasaca, teško da je bilo ko ostao živ.

— Avion?

— Odleteo je, samo nekoliko minuta pre eksplozije. Sumnjivo?

— Veoma. Neko se pobrinuo da izbriše sve tragove za sobom.

Sumiko se tiho nasmeja.

— Onda nije potpuno uspeo. Ja znam gde su. Rešenje iz njihovih računara nalazi se i na mom ekranu.

— Nemoj mi reći gde su — žurno reče ninda. — Tek kada se vidimo... uskoro... To je sve?

— Sve. Imaš još neki posao za mene?

— Da. Proveri čoveka koji mi je omogućio da stignem tamo gde je noćas bila gužva...

— Njega? Misliš da...?

— Nisam siguran, ali bih želeo da doznam da li pokušava da otkrije moj stvarni identitet i ko to zahteva od njega. Volim te, devojčice...

— I ja tebe. Čuvaj se, Les...

Veza se prekide sa tihim melodičnim zvukom i Lesli se po-

novo okrete devojci, srdačno se osmehujući.

— Oprosti — reče. — To je bio taj razgovor koji sam morao što pre da obavim.

— Nadam se da nije bio sa Japanom — reče Berni. — Inače ću biti prinuđena na ti doštavim svoj račun za telefon sledećeg meseca.

— Je li? — Lesli uze iz nje ne ruke ponuđenu čašu, primećivši uzgred da je u međuvremenu raskopčala još jedno dugme na svojoj tankoj košulji. — Eskvit tako loše plaća tvoje usluge?

— Prilično. Ja sam, u neku ruku, još uvek početnik.

— Posle šest godina kod njega.

— Nisam bila kod njega šest godina. Rekla sam samo da sam u ovom gradu šest godina.

— I u ovom stanu.

— Da. Čemu takvo pitanje?

— Pre šest godina ovaj stan nije postojao, mala moja. Pre šest godina na ovom mestu i na ovoj visini mogla si sresti samo ptice.

Ona oprezno sede na ivicu fotelje preko puta njega i na že se da odloži čašu na niski stočić sa staklenom pločom. Lesli se bez ustručavanja zagleda u otvor njene košulje.

Ona pocrvene uhvativši njegov pogled. Za devojkicu koja

toliko laže, ona crveni previše često...

— Dopadam ti se, Lesli?

— O, da. Samo to nema nikakve veze sa onim što želiš da doznaš o meni.

— Znam. Eskvit... on...

— Otkud mu ta šasava ide ja da sam ja nešto drugo, Berni? I šta je zapravo hteo da doznaš?

— Ispričao mi je čitavu priču o reportažama koje si do sada napravio za njega, Lesli. Bio si na nekoliko veoma opasnih mesta i doneo materijal iz samog centra zbivanja, zar ne?

— Da. To samo znači da sam dobar novinar, a ne... supermen.

— Možda... ali je Eskvit opazio još nešto: u svakoj od tih gužvi učestvovala je i jedna ličnost koja je ostala neidentifikovana.

— Aha, shvatam. I on sada misli da sam ta ličnost ja.

— Otprilike tako. Opisao mi je i ono što se zbilo sinoć na aerodromu: neko je ubio dva čoveka i učinio neupotrebljivim uređaj za daljinsko aktiviranje eksploziva, a zatim nestao bez traga. A sve to dogodilo se u neposrednoj blizini mesta gde je tebe spustio Eskvitov helikopter! Da i ne pominjemo činjenicu da su tvoje fotografije načinjene baš tu!

— Zbog čega Eskvit to želi da dozna?

Njen pogled bio je iskren kada je odgovorila.

— Ne znam, zaista... Čudno, nisam čak ni razmišljala o tome. Znaš, kada se čovek bavi poslom u kojem neprestano za nečim traga, onda mu i ne pada na pamet da pita i za razloge tog traganja...

— Da, to je tačno — osmešno se ninda. — Čovek poput Eskvita po prirodi je radoznao, inače se ne bi ni bavio poslom kojim se bavi. Hvala ti, Berni.

Ona se trže kad on ustade.

— Ideš? Ali...

— Rekao sam ti da nisam spreman i to možeš preneti Eskvitu, Berni. Više neće doznati čak ni ako ostanemo ovde do večeri.

— Naslućuješ li onda bar ti objašnjenje za zagonetku koja muči Eskvita? Ko je taj tajanstveni čovek koji je već nekoliko puta eliminisao veoma opasne kriminalce pre nego što izvedu svoje nedelo?

— Ne. Kad to otkrijem, Eskvit će biti prvi koji će to doznati.

Ustala je i stvorila se pred njim, zadihana od iznenadne navale strasti i ponovo zarume njenog lica.

— Čekaj, ti glupi čoveče... čekaj!

I glas joj je bio prigušen, go

tovo promukao. Oči su joj bile širom otvorene i kao da su ga preklinjale da ne ide, da ostane tu, sa njom, da je uzme odmah, bez oklevanja.

Ninđa lagano spusti pogled na krupne bradavice, napete pod tankom svilom košulje. Da, uzbudljiva i poželjna žena. Je dna od najuzbudljivijih koje je upoznao u poslednje vreme.

— Zar ne shvataš, Les? — šaputala je ona, prilazeći mu još bliže, tako blizu da vrhovi njenih dojki dotakoše grudi muškarca. — Zar ne vidiš koliko mi je stalo da ostaneš sa mnom, da...

— Vrlo rado bih ostao sa tobom, Berni, kada bih znao da i to nije pokušaj da učiniš Eskvitu uslugu.

Ona se baci na njega, tako iznenadno da su ga samo refleksi ninde spasili da ne izgu bi ravnotežu. Obavila mu je vrat rukama i pripila se uz njega, vrteći bokovima i trljajući svoj trbuh o njegove već napete pantalone.

— Ne, Les, ne! — dahtala mu je u uho. — Ovo ne činim za Eskvitu... već za sebe... i za tebe! Jer znam da i ti mene želiš isto toliko koliko i ja tebe!

On spusti ruke na njene kukove, brutalno ih stežući tako da je lako kriknula. Čelični prsti ninde pokidaše gornji deo

njenih uskih pantalona i svilene gaćice ispod njih kao da su od vlažnog papira i ona trijumfalno kriknu kad oseti nje gove ruke na svojoj obloj zadnjici. Zabacila je glavu unazad, očekujući njegove usne sklopljenih očiju, ali on umesto toga spusti usne na njen vrat, pomerajući ih palac po palac prema ramenu.

— Čekaj, ludače — prošaputa ona drhtavim glasom. — Čekaj da se svučemo...

Pridržavajući je jednom rukom, on raskopča pantalone i dopusti joj da ga dotakne. Ona duboko uzdahnu, klizeći naniže, sve do poda na koji se dočekala kolenima.

— Hoćeš li to? — šaputala je. — Želiš li?

Umesto odgovora, Lesli strže košulju sa njenih ramena, diveći se još jednom savršenim oblicima njenih grudi. Du ge, šiljate, sa krupnim bradavicama koje prkosno štrče uvis, a tako nežne i tople kada ih je pribila uz njegov trbuh, snažno se trljajući.

I dodir njenih usana bio je nežan i vreo. Sklopivši oči, Lesli joj se prepusti, osećajući kako uzbuđenje u njemu raste brzo, kao talas plime.

Dohvatio je za ramena, otrgao od sebe i odgurnuo na pod. Znaia je šta taj pokret znači; kada se bacio na nju, čekala

ga je, spremna, raširenih ruku i nogu, buljeći kao fascini-rana u njegov impozantan ud.

Očekivala je da će ponovo biti grub, ali je on lagano ušao u nju, nežno je milujući. Usne ninde dotakoše njene grudi, jezikom joj pogladi bradavice, izazivajući drhtav krik strasti na njenim usnama.

Njeni kukovi pokretoše se sporo, kao talasi koji leno stižu do pešćanog spruda, dotaknu ga svojim vlažnim usnama, a onda se još sporije povuku da prikupe snagu za novi dodir. Neko vreme je mirovao, prepuštajući se njenim pokretima, a onda ih prihvati i sam, zari-vajući se sve dublje u telo žene. Svaki takav pokret izazivao je novi promukli krik u njenom grlu. Najpre tiho, a onda sve glasnije, ona je muškarcu nad sobom objavljivala da je to što radi upravo ono što će je za koji trenutak dovesti do esktaze.

Ličilo je to na vrelu eksploziju u njenoj utrobi i ninda oseti nešto poput lakog električnog udara na svojoj napetoj koži.

Berni Kogan je bila jedna od onih retkih žena koja je u vođenju ljubavi umela da dovede i sebe i svog partnera do retkih vrhunaca strasti. Zahvaljujući, bez sumnje, svojoj senzibilitnosti i urođenom daru da

oseti i predupredi želje muškaraca koga i sama želi.

Nekoliko minuta ležali su potpuno nepomični, osećajući toplinu svojih tela, a onda se ninda ponovo naže nad nju da bi joj usnama prešao preko očiju, obraza, vrata, napetih bradavica.

— Čekaj! — uzdahnu žena.
— Sada ti lezi dole...

Divio se gracioznim pokretima njenog nagog tela kada je raširenih nogu klekla nad njega.

— Bože, tebe je priroda baš lepo obdarila! — šapnula je promuklo. — I sve to je stalo u mene?

Osmehnuvši se, Lesli joj ša kama obavi dojke, osećajući kako se one bore sa njegovim prstima kao dve uplašene male životinje.

— Hajde — reče joj. — Šta čekaš?

— Polako... želim da se za riješ u mene tek kada više ne budem mogla da izdržim, znaš...

— Da, znam... Još ne?

— Još ne — dahtala je ona, sklapajući oči, ali je njeno telo gotovo doticalo njegovo. — Još ne... još ne...

Pre nego što je izgovorila poslednju reč, ona je pala po njemu, dopuštajući mu da ponovo uđe u nju i proslavila taj trenutak krikom koji se odbio

od niske tavanice i vratio ponovo do poda da odzvanja oko njihovih oznojenih tela.

Nekoliko trenutaka je mirovala u tom položaju, a onda joj se kukovi i zadnjica ponovo pokretoše, ali ovoga puta u ritmu koji je postajao sve brži, sve uzbudljiviji i strasniji.

Svega još nekoliko sekundi delilo ih je od zajedničkog vrhunca kada je ninda u svojoj podsvesti osetio prve signale harageija...

Malo je muškaraca, malo ljudi uopšte, koji su u stanju da se u takvom trenutku odvoje od onoga što se događa sa njihovim telima i svoju pažnju usmere u nekom drugom pravcu. Veština samosavladivanja, međutim, jedna je od prvih kojim mora da ovlada svako ko želi da postane ninda...

Uprkos žustrim pokretima žene, uprkos njenim divnim grudima koje su mu plesale pred licem, on se sada koncentrisao na pravac na koji je ukazivao haragei.

Vrata spavaće sobe, samo ne koliko koraka od mesta gde leže. Iza njih, na suprotnom zidu je sigurno i prozor. A ispod ovoga požarne stepenice, tipične za sve građevine ove vrste.

Neko je došao požarnim stepenicama i sada ulazi kroz prozor. Oštri sluh ninde jasno je

razabrao tihi šum podizanja okna, škripanje drveta kada se pridošlica čitavom svojom težinom navali na drveni okvir.

Ponovo sličan šum... i još jednom... I tihi koraci po debelom tepihu spavaće sobe...

Berenis Kogan odista je bila veoma senzibilna osoba. Bez obzira na to što je ninda postavio sa pokretima svog tela kao da se ništa nije dogodilo, ona oseti da tim pokretima nešto nedostaje i otvori oči.

— Šta je? — zapita grozničavo. — Šta je?

On je bez reči odvoji svojim snažnim rukama od svog tela i uspravi na noge, pokazujući joj da bude tiha i sakrije se iza jedne od fotelja. On sam hitro je navukao i zakopčao pantalone, ostavljajući raskopčanu košulju.

Žena je stajala pred njim, gledala ga ogromnim gladnim očima i drhtala čitavim telom, dok su joj prsti užurbano mišlovali vrelo mesto među nogama.

— Ne, ne — stenjala je. — Ne smeš to učiniti... ne sada... ne sada!

Ninda dospe samo da je snažnim pokretom odgurne daleko od sebe i baci na pod pre nego što vrata spavaće sobe eksplodiraju pred naletom trojice ljudi.

Cevi pištolja velikog kalibra

potražiše i nađoše nage grudi ninde. Njegove oči sukobiše se sa tri para ledenih očiju iznad tih cevi i on u njima nađe od lučnost i samouverenost.

Znao je ljude sa takvim očima. Isto onako dobro kao što je znao da će oni bez oklevanja pucati ako načini i jedan jedini sumnjiv pokret...

*

* *

Profesionalne ubice, reče mu njegovo iskustvo. Profesionalne ubice velikog formata, bez sumnje iz grupe od petnaest ili dvadeset najboljih koji se mogu kupiti novcem u Sjedinjenim Državama...

Neko nije štedeo ni novca ni truda da ga dovede u ovakvu situaciju. Njegova prva krupna greška bila je kada se uhvatio na onaj ljupki mamac koji kleči tamo na podu skrivajući rukama grudi i buljeći u cevi pištolja.

Ipak, oni još uvek ne žele da ga ubiju. Ovo oklevanje ni je tipično za njihov stil; profesionalne ubice ne uživaju u krvavom ritualu ubijanja. Za njih je ubistvo jednostavno »ugovor«; posao koji se obavlja kao i svaki drugi.

Da su želeli njegovu smrt, do sada bi već počeli da pucaju. Što ne znači da to neće učiniti kada se pojavi onaj ko-

ga čekaju, njihov tajanstveni naredbodavac.

Neko ko najpre želi nešto da dozna od ninde pre nego što mahne rukom, dajući znak plaćenim ubicama da ga likvidiraju...

Gangster u sredini, tip sa širokim vilicama buldoga i uskim ledenim očima iznad njih, pomeri cev svog pištolja prema trbuhu ninde.

— Svuci se, momak! — reče čudno visokim, skoro piskavim glasom. — Skini sve sa sebe!

Oštro su ga motrili dok se svlačio, ali su pokreti jednog ninde, kada on to želi, još manje vidljivi nego pokreti prvo klasnog mađioničara. U trenutku kada su oni pomislili da pred njima stoji potpuno nag i bespomoćan čovek, on je uspeo da među prstima svoje desne ruke zadrži dva šurikena, smrtonosne čelične zvezde sa šest krakova, koja je u ruci ninde opasnija od svakog vatrenog oružja.

Tišina, narušavana samo zvucima saobraćaja spolja i šumom liftova u akustičnim betonskim oknima zgrade.

I još uvek uzbuđenim disanjem žene koju je strast učini la slepom i gluvom za sve...

— Les... Lesli, šta se ovo događa?

Čudno, njen šapat je iskren...

u njemu nema onih lažnih to-nova na koje je već navikao kod nje.

— Tiše, sestro — reče čovek u sredini, očigledno vođa trojke ubica. — Tvoje lepe sise nikog od nas ne zanimaju i zato ne moraš da ih kriješ. Mnogo će pametnije biti da ru-ke staviš na usta i tamo ih držiš sve dok ti mi ne kažemo da možeš da ih skloniš...

Opet tišina, od one vrste koja vlada u vazduhu ispunjenom električitetom pre nego što pr-vi put zargmi, najavljujući olu-ju.

— Nekoga čekamo? — tiho upita ninda. Znao je odgovor na to pitanje, ali ću mu reakcije trojice revolveraša reći mnogo toga o njima, njihovim refleksima i brzini reakcije.

Lice vođe ostade hladnokrvno. Samo je klimnuo glavom, motreći i dalje kao kobac sva-ki pokret ninde.

»Zaista su dobri«, zaključio ninda, proučavajući upornim po-gledom ova lica trojice revol-veraša. »Kao roboti: misle sa-mo na svoj posao i ništa dru-go... čak ni pogled na tako uzbudljivu ženu kao što je Be-rni Kogan nimalo ne remeti njihov mir!«

Ovoga puta šum lifta preki-nuo se na njihovom spratu i ninda načini jedva primetan pokret u stranu kako bi u is-

tom trenutku mogao da motri i na ulazna vrata stana.

Koraci u hodniku, zveket ključeva. Zvuk brave koja se otvara, koraci u predsoblju.

— Halo, Eldridž — srdačno, ljubazno, sa osmehom, kao i pri svakom doasdašnjem susre-tu. — Zdravo, Berni... Momci, dobro ste ovo izveli!

— Džordž! — kriknu devo-jka. — Džordž... šta to znači? Ko su ti ljudi? Zašto imaju oružje?

Džordž Eskvit se još jednom srdačno nasmeja, ređajući op-remu iz svoje torbe po stolu. Foto-aparat, video-kamera, ma-li magnetofon.

— To je već malo duža pri-ča, Berni — reče. — Uskoro ćeš je čuti, ne brini. A sada, ti i Eldridž bićete tako ljubazni da sednete jedno pored dru-gog na taj trosed...

Još dok je govorio, on nači-ni nekoliko snimaka foto-apa-ratom, pažljivo izbegavajući da mu u kadar uđu trojica revol-veraša. Smešeći se, Lesli sleže ramenima.

— Ako si hteo da snimiš po-rno-film, Džordž — reče — — onda si zakasnio. Ono glav-no već se dogodilo.

— Ne zanima me porno-fi-lm, Eldridž — suvo odvrati Es-kvit. — Dobro je, sedite sada, vas dvoje, do đavola! Posluži-te se i pićem, što se mene ti-

če. Mislim da ti imaš da mi ispričaš jednu vrlo dugu i vrlo zanimljivu priču, Eldridž!

— Je li?

— O, da — uveravao ga je Eskvit, još uvek sa onim istim finim osmehom na licu. — Ve rujem da već znaš o čemu se radi; čovek tvojih sposobnosti morao je naslutiti istinu u pri ču koju ti je ispričala ova mala glupača.

— Džordž!

— Sedi tamo! I zaveži, pro kleta bila!

Ovoga puta Eskvitov glas prasnuo je kao bič. Trgavši se, devojka se poslušno zgrči na kožnom trosedu pored Leslija koji je već mirno sedeo. Ma kako to paradoksalno izgledalo, u ovom položaju lakše će doći do prilike da upotrebi svoje šurikene protiv revolveraša. Pre svega zato što će oni biti opušteniji, smatrajući da je glavni deo posla već obavljen i on potpuno bezopasan.

Ponovo se smeškajući, Eskvit postavi mikrofona na stočić ispred Leslija i uključi magnetofon, a onda dohvati videokameru i uperi je u prizor pred sobom.

— Možeš da počneš, Eldridž — reče. — Ja sam spreman...

— Odakle da počnem?

— Recimo... od časa kada si odlučio da svoje izuzetne mogućnosti iskoristiš kao repo

nter u našem sindikatu. Sećaš se kako je uništena banda na dokovima, tvoj prvi zadatak, je li tako?

— Da, sećam se. Ti znaš sve o tome, Eskvit.

— A, ne. Ne znam ko je ubio petoricu siledžija naoružanih lancima za bicikle i olovnim palicama. Golim rukama, Eldridž! Policijski lekar utvrdio je da su svi oni bili ubijeni ni golim rukama!

— Šta želiš time da kažeš? Da sam ih ja ubio?

— Da, Eldridž! — trijumfalno reče Eskvit zaustavljajući na trenutak kameru. — Tvrdim da si ih ti ubio! A ti ćeš mi uskoro opisati i kako!

Lesli se nasmeja.

— Čoveče, niko pri čistoj svesti ne bi to nikada izjavio pred kamerom i mikrofonom! Čak i da sam to učinio, nipošto ne bih priznao takvo šta! Uostalom, čemu bi poslužilo to priznanje? Da pokaže kako si i ti veliki novinar, sposoban da pronađe senzaciju, zar ne?

— Već sam je našao, Eldridž. Ti si ta senzacija. Imaćemo lepu priču u puno nastava, o čoveku koji je uzeo zakom u svoje ruke, koristeći svoje neverovatno fizičke sposobnosti i poznavanje borilačkih veština. »Supermen«! Tako ćeš se zvati u priči, Eldridž!

— Ne možeš objaviti ni slo-

va bez moje dozvole, ne zaboravi!

— Ohhh... boga mu, kako sam to mogao da zaboravim! — ironično se isceri Eskvit. — Premda nije važno... ko je ika da mrtvaca pitao za dopuštenje!

— Mrtvaca? — Leslie oseti kako se telo žene kraj njega ukrutilo od nove navale straha. Berni je dovoljno inteligentna da shvati kako, kao neugodan svedok, i ona mora umreti ako Eskvit naredi revoluciju da njega ubiju...

— Da, mrtvaca! Kad završiš sa svojom ispovešću, Eldridž, ti i tvoja ljubavnica izvršićete samoubistvo. Skok kroz prozor, zajedno, na primer? Izgledaće dirljivo, a vaša nagota daće onu erotsku notu bez koje nijedna dobra priča više ne može da prođe! Lepo sam to smislio, ha-ha-ha!

— Vrlo lepo — klimnu ninda glavom. — Zaboravo si, međim, jednu sitnicu.

— Sitnicu? Koju?

— Šta ako odbijem da govorim?

— To? Nisam to zaboravio, grešiš... Onog momka tamo, onog u sasvim crnom odelu i sa crnom košuljom, zovu Hari Grobar. Da ne dužim, Hari Grobar je pravi stručnjak za ćutljive momke. Je li tako, Hari?

— Niko još nije izdržao, a da ne otpeva sve pod mojom rukom, mister Eskvit — reče Hari Grobar. Mirno, bez hvali sanja, onako kako svaki dobar znalac svog posla prima prirodne pohvale zadovoljnih mušterija.

— Šteta što nemamo vreme na igranje, Hari — reče mu ninda. — Inače bih ti mogao pokazati da postoje ljudi koji će se nasmejati svemu što bi ti mogao da smisliš pokušavajući da ih nateras da progovore!

— Aha! — uskliknu Eskvit, pronoseći ponovo kameru oku. — To je ono što želim da čujem, Eldridž! Nastavi, nastavi! Kako to možeš da izdržiš Harijevo mučenje?

Ninda se ležerno zavalila u trosedu, obuhvatajući levom rukom naga ramena devojke.

— Imaš upaljač kod sebe, Eskvit?

— Da, zašto?

I dalje se smešeći, Leslie diže svoju bosu nogu na staklenu ploču stočića.

— Ako imaš dovoljno nerava za to, prinesi plamen mojim tabanima. Hari će ti reći da je to jedan od najsigurnijih načina da neko progovori.

Eskvit oprezno spusti kameru, upitno posmatrajući Harijevo lice. Ovaj klimnu glavom,

potvrđujući da je ninda u pravu.

Oklevajući, Eskvit izvuče iz džepa pljosnati pozlaćen upaljač i njegov mehanizam škljocnu.

— Ohhh!

Skrivajući lice rukama, Berni Kogan okreće glavu. Demonski se cereći, Eskvit je prinosio plamen upaljača Leslijevom tabanu.

Postoji trik koji neka plemena na Tihom okeanu koriste za prelazak preko užarenog ugljevlja u jednom od svojih obreda. Postoji takođe i trik kojim telo odvodi toplotu koncentrisanu na jedno mesto na koži, sprečavajući tako nastanak opekotine...

Ninde znaju i taj trik. I ne samo ninde.

— Prokletstvo! — procedi Eskvit kroz zube čitava dva minuta kasnije. — Pa on ništa ne oseća!

Kroz poluspuštene trepavice ninda baci pogled na trojicu revolveraša. Kao što je i očekivao, oni su, čak i Hari, zapaljena buljili u plamen upaljača, naginjući se napred da bi što bolje videli.

Šuriken zasiktaše u vazduhu kao otrovne zmije. Trgavši naglo obe noge unazad, ninda njima odozdo poduhvati staklene stočice i sa savršenom pre-

ciznošću zavrtla ga prema trojici revolveraša!

Dve čelične zvezde pogodiše svoj cilj istovremeno: prva se zari u grkljan čoveka u sredini i on ispusti oružje, načinivši pokret kojim je želeo da prstima iščupa šuriken iz grla. Druga zvezda letela je malo niže i njen oštri krak probi grudi druge žrtve u visini srca.

Hari je jedini ostao pošteđen i uspeo da bar pokuša da nešto preduzme. Sa prodornim krikom na usnama, on podiže svoj pištolj, nekontrolisano pritiskajući okidač.

Laki stakleni stočić već je, međutim, stizao, obrnuvši se jednom u vazduhu. Harijev mečak proletela kroz staklo i završi u tavanici; samo delić sekunde kasnije glatka staklena površina prsnu u hiljadu koma dića na njegovom licu i grudima, a udarac ga odbaci prema zidu.

Ninda skoči na noge, motreći krajičkom oka na Harija koji je još uvek držao pištolj u ruci, oslonjen o zid, kao da ne shvata šta se dogodilo.

Krv naglo linu na desetine posekotina koje su komadi stakla načinili po njegovom licu, linu iz iznenada praznih i crnih otvora očnih duplji, iz usta u kojima je polomljeno staklo svetlucalo kao gomila dijamanta.

Levom rukom ninda ščepa za grudi Eskvita koji je pokušao da odskoči u času kad Hari zaurla promuklo, nalik ranjenoj zveri. Izbacivši ga iz ravnoteže naglim trzajem, ninda ga desnicom posla na pod, već u skoku prema mestu gde je Hari još uvek stajao, dižući prazne očne duplje prema nebu.

Ma kako brz bio, Lesli ne stiže na vreme da zada poslednji udarac. Iako pomućen bolom, Harijev mozak nađe jedini mogući izlaz za čoveka koji je užasno pati, svestan da je već osuđen na smrt.

Crna cev pištolja zaroni u krvavu rupu otvorenih usta i Hari pritisnu obarač.

Pucanj odjeknu tupo, bacajući Harijevu glavu i gornji deo tela ponovo na zid niz koji Hari sporo skliznu, ostavljajući na svetlim tapetima širok trag od krvi i prosutog mozga koji je metak izneo na potiljak...

Vrativši se korak unazad, ninda grubo prodrma devojkicu koja je takođe počela da vrišti, užasnuto buljeći u krvavu masku u koju se pretvorilo Harijevo lice.

— Dosta! — reče oštro. — Dosta! Ustani i obuci se! Brzo!

Berni zatvori usta, gledajući u njega kao da ga ne poznaje.

Morao je ponoviti naređenje i još jednom je prodrmati pre nego što se podigla sa troseda i počela da se oblači mehaničkim pokretima.

Hitro navukavši svoju odeću, Lesli priđe trojici mrtvih revolveraša kraj zida. Šurikeni, iščupani iz rana i obrisani o odeću žrtava vratiše se u skrovište pod njegovim opasačem, do trenutka kada će ponovo pomoliti svoje oštre krake da bi još nekom doneli brzu i mištrdnu smrt.

Udarcem noge ninda pomeri Eskvitovo telo na podu i ovaj zastenja i otvori oči.

— Ustani — grubo reče Lesli. — Hajde!

Klateći se i trljajući vilicu, Eskvit se nekako diže sa poda.

— Izvuci film iz aparata — zapovedi ninda. — Znaš već šta treba da uradiš sa njim, sa magnetofonskom trakom i kasetom, Eskvit. Tvoj upaljač je tamo, na podu!

U gotovo potpunoj tišini sa čekao je da i poslednji ostaci kasete dogore u velikoj kristalnoj pepeljari, a onda ponovo pogledao Eskvita u oči.

— Šta sada, Džordž? — upita tiho.

Drugi čovek nemoćno sleže ramenima. Donja usna drhtala mu je od straha, a oči su mu zamagljile suze. Suze kukavice.

— Čija je ovo ideja bila, Eskvit?

— Moja... samo moja...

— Koliko je o njoj znala Berni?

— Samo... samo ono što sam joj rekao...

— Nije znala da će tvoje ubice upasti ovamo?

— Ne, nije...

— Dobro, Eskvit. Spasio si jedan život, znaš...

— Njen život?

Ninda se blede osmehnula.

— Da, njen život. Što se toga tiče, on je prokockan. Ništa što bi mogao reći ili učiniti to više ne može da izmeni. Zapravo, ti si već mrtav...

Eskvit načini poslednji očajnički pokušaj da se spase.

— Eldridž... Leslie... znam da sam užasno pogrešio... Što je najvažnije, tebi se ništa nije dogodilo... Prokletstvo, kakve koristi imaš od mene mrtvog. Ako me ostaviš u životu, ja... ja mogu mnogo toga učiniti za tebe. Novac... karijera... što god poželiš! Moje veze... ja...

— Nisam zainteresovan, Eskvit. Pre nego što se zauvek rastanemo, reći ćeš mi samo da li ti nešto znače imena Krimson i Epsom.

— N-ne... ali bez sumnje ih imam u našoj kartoteci u si ndikatu! Vidiš, koliko ti mogu pomoći, Leslie...

— Zaveži, Eskvit. Rekao si sve što imaš.

Okrenuvši mu prezirivo leđa, ninda se zagleda u devojkicu. Ona obori pogled.

— Imaš pet minuta da uzmeš ono što želiš da poneseš odavde, mala — reče joj Leslie.

— Dovoljno?

Ona samo nemo klimnu glavom i pođe prema vratima. Još jedan dokaz da ovo nije mesto na kojem ona stalno živi.

Zastala je jednom na vratima i plašljivo pogledala prema Leslieju, ali njegov pogled ostade tvrd.

Kada se šum lifta izgubio u dubini zgrade, ninda skrete pogled prema Eskvitu.

— Idemo, Džordž — reče tiho. — Vreme je!

Obliven znojem lica već izo bličenog samnitiim strahom, čovek ustuknu jedan korak, odmahujući glavom, nemoćan da progovori ijednu reč.

U magnovenju, ninda se stvori pred njim i ščepa ga rukama oko pojasa.

Eskvit dreknu kad shvati šta će se dogoditi, ali u njegovim udovima nije bilo snage koja bi se mogla i na časak odupreti zahvatu jednog ninde.

Urlajući, Eskvit u dugom luku polete prema prozoru, očajnički pokušavajući da se zaštiti rukama.

Prozorsko staklo prsnu i Eskvita nestade u tami na drugoj strani prozora. Njegov krik trajao je kraće nego što je mogao trajati pad sa takve visine.

Osluškujući zavijanje policijskih sirena u daljini, ninda sleže ramenima.

Kako se to obično događa kukavicama, Eskvita je izdalo srce pre nego što se njegovo telo sručilo na asfalt, stotinak jardi niže...

*
* *

Ma kako tvrdo spavao, nijednom nindi ne može promaći nikakav šum ili pokret u njegovoj blizini.

Naravno, ako zna uzrok tom šumu ili pokretu, haragei će mirovati i ninda će nastaviti da spava. Pod uslovom da ne poželi da se probudi.

Lesli otvori oči, osećajući kako uz njegov bok klizi jedna nežna i topla ruka. Vitko, sitno telo priljubi se uz njega i on oseti čvrstinu dojke na svojoj mišici.

Okrenuo se i poljubio Sumiko, tako iznenadno da je jedva prigušila krik iznenađenja.

— Ni ovoga puta ti nije uspeo, devojčice — šapnu, milujući joj butine.

— Žao mi je... nisam želela da te probudim...

— Ti si jedna mala lažljivica! Šta onda tvoja ruka radi na tom mestu, ako nisi želela da me probudiš?

Nasmejali su se istovremeno, a onda se ona podvuče pod njegovo telo i željno ga primi u sebe, duboko uzdišući od zadovoljstva.

— Nisi umorna?

— Samo malo. Nemoj predati, nemoj... ohhh, Les!

Ovoga puta vodili su ljubav sa puno nežnosti, kao stari braćni par kod koga iskreno osećanje uspeva da nadvlada uobičajenu monotoniju. Bez provale strasti, lagano, bez žurbe, dopuštajući onom drugom da bira trenutak kada će stići do vrhunca.

Prenuli su se iz kratkog, ali okrepljujućeg sna sat kasnije. Zraci sunca probijali su se kroz spuštene zavese, pozlaćujući kožu devojke i čineći bradavice na njenim grudima još tamnijim.

— Mogu li sada da ti podnesem redovni izveštaj? — osmegnu se devojka, milujući mu kosu.

— Sada da. Pit je u redu?

— Da. Došao je sebi još juče popodne. I znaš šta je prvo tražio kada su mu izvadili sve one cevi iz usta i dopustili mu da kaže nekoliko reči?

— To nije teško pogoditi! — uzdahnu ninda rezignirano.

— Pivo?

— Da, pivo! Lekari su prosto pošasavili od uzbuđenja, ali to nije bilo ništa. Kako sam čula od glavne sestre, čim su oni okrenuli leđa, on je pokušao da zavuče ruku pod mantil sestri koja je sedela pored njega!

— To i liči na Pita! — osmehnu se Lesli. — Momak koji je u stanju da se nasmeje i samoj smrti u lice!

— Ne bi me iznenadilo ako za dan ili dva zateknu jednu od tih sestara u njegovom krevetu, Les. Vrlo su seksi u onim tesnim mantilima, a dve ili tri su čak veoma zgodne.

— Dobro, bar znamo da je Tabasko na sigurnom mestu. Sad mi možeš reći gde je Krimson sa svojom ekipom, a potom ću ja tebi ispričati šta se sve događalo u međuvremenu.

— To sa Krimsonom postaje sve gadnija priča, Les — Sumiko je sada govorila ozbiljnim, dubokim glasom. — Ima puno mrtvih u podzemnom delu kompleksa, a svi oni osetljivi elektronski uređaji su potpuno uništeni. Sasvim je očigledno da su tako pokušali da zavaraju trag čak i svojim pretpostavljenim, iako zvanična verzija događaja tvrdi drukčije.

— Da, ali neko će već sa-

znati da je avion odleteo pre eksplozije, Sumiko.

— To je drugi deo priče, Les. Ostaci aviona su pronađeni u okeanu gotovo na samom ulazu u zaliv Montereyja. A talasi su izbacili na obalu nekoliko unakaženih leševa u uniformama Marinskog korpusa...

— Hmm... Još nekoliko života na Krimsonovu dušu, a?

— To sam i sama odmah pomislila. Istraga će se zadovoljiti zaključkom da je avion stradao u pokušaju da odleti na jug, prema ostrvima Revilja Hihedo. Uzgred, to je mesto koje su im računari preporučili kao najpogodnije za novi poligon.

— Revilja Hihedo? Ta ostrva pripadaju Meksiku, zar ne?

— Da, ali su tako retko naseljena da su izgledi da neko nađe na njih gotovo nikakvi. A oni će već umeti da učutkaju svakog kome se to dogodi.

— Čekaj malo, do đavola... nešto se tu ne slaže. Nisu mogli stići do Revilja Hiheda i vratiti avion sa delom ekipe do Montereyja za tako kratko vreme. Ili je to možda neki drugi avion?

— Ne, to je isti avion. Identifikacija je potpuno pouzdana.

— Što znači da oni nisu ni odleteli na Revilja Hihedo?

— Ne, nisu odleteli na Re-

vilja Hihedo — nasmeja se Su milko. — Ti si postao gori od mog računara, Leslie. Daješ odgovore čak brže od njega!

— Zato što posedujem intuiciju, a te gomile tranzistora za to nikada neće biti sposobne. U redu... gde su oni sada?

— Na mestu koje je njihov računar ocenio kao treće po vrednosti za njihove planove. Drugo po redu bilo je ostrvo Kajak na južnoj obali Aljaske, ali i ono otpada, jer je predaleko da bi izveli onaj trik sa avionom.

— I tako nam ostaje...?

— I tako nam ostaje Sijera Nevada i baza u blizini jezera Tahoe, Les. Sviđa ti se to mesto?

— Hmm... mnogo je podešnije za moje planove, nego prva dva. Kako znaju da ih tako niko neće tražiti?

— Baza kod jezera Tahoe je napuštena prošle godine. Neko je zaboravio da ubaci taj podatak u računar, a major Krimson bio je na službi u toj bazi do pre godinu i po dana.

Ninđa je ćutao, pokušavajući da dozove u pamćenje izgled predela oko jezera Tahoe. Poznao ga je u opštim crtama, samo sa geografske karte, nedovoljno za ono što smeru.

— Prva stvar ujutru — reče — biće da nabavim sekcije tog predela. I satelitske snim-

ke, ako uspem da dođem do njih. Znaš i sama da je Pit bio stručnjak za taj deo posla, a njega sada nema.

— Ako obećaš da ćeš odspavati bar još jedan sat, odaću ti jednu tajnu...

— Nabavila si snimke? Zaista?

— Seti se svog obećanja — nasmeja se devojkica. — I pazi, sekcije i snimci dobro su sakriveni; trebaće ti bar sat da ih pronađeš, a taj sat možemo mnogo bolje upotrebiti, zar ne?

Jedan sat kasnije oboje su uživali u divnom jutru nad okeanom, sedeći na terasi male vile sagrađene na stenama južno od grada. I sam pogled na okean obasjan suncem delovao je umirujuće; da nije bilo bez brojnih brodova na horizontu i neprekidnog zvuka velikog grada koji je iz daljine dopirao kao neprekidna prigušenja tutnjava, moglo bi im se učiniti da su potpuno sami na svetu.

— U redu — reče ninđa otrgnuvši konačno oči od zelenkaste površine okeana. — Hoću li jednom videti te snimke ili ne?

Smešeći se, devojkica ispod stola izvuče veliki crveni koverat pun hartije. Boreći se sa jutarnjim vetrićem, ninđa ih žurno raširi po stolu.

Proučavao je najpre sekciju, urezujući svaki detalj oko

line jezera Tahoe u pamćenje i nastojeći da stvori jasnu sliku o onome šta ga čeka kada konačno tamo dospe. Satelitski snimci, jako uveličani, bili su mu od velike pomoći, naročito u kombinaciji sa vojnom sekcijom neposredne okoline baze.

Radio je satima, sa potpunom koncentracijom, zaboravljajući sve oko sebe. Takva koncentracija je i velika prednost svakog nindže, omogućujući im da za veoma kratko vreme prime i obrade ogromnu količinu informacija, odbacujući nepotrebne i beležeći u memoariju sve koje bi mogle imati nekog značaja u jednoj od budućih akcija.

Strategija nindžucua zahteva planove koji će obuhvatiti što više mogućih varijanti, pa čak i one koje na prvi pogled izgledaju malo verovatne. Iskustvo dugo više od hiljadu godi na naučilo ih je da u svakoj borbi treba računati i sa neočekivanim, malo verovatnim događajima.

Ninda mora biti spreman i na takve događaje. U trenutku kada do jednog od takvih događaja dođe, on ne gubi vreme na analizu novonastale situacije i prilagođavanje izmenjenim uslovima.

Ninda deluje. I upravo zato je tako smrtonosan u akciji...

Kada je Leslie konačno du-

boko udahnuo i uspravio ukočena leđa, prelazeći na niz jednostavnih vežbi koje će ukloniti umor iz dugo napregnutih mišića, Sumiko je znala da je njegov osnovni plan gotov.

— Kako ti izgleda? — upita tiho.

— Ti računari nisu tako glupi kao mašine — osmehnu se ninda. — Mesto je izvršno odabrano. A onda, Krimson jako dobro poznaje okolinu i to mu daje priličnu prednost.

— Gledala sam snimke, ali bojim se da meni ne govore ništa posebno. Sem da je mesto gotovo nepristupačno...

— Da, gotovo nepristupačno. Nije se isplatila gradnja puta kroz sve one vulkanske stene, pa je armija odlučila da problem snabdevanja baze — a uzgred i problem begunaca iz baze — reši gradnjom heliodroma.

— Nema puta?

— Ne, nikakvog. Pešak, pa čak i konjanik, mogu stići do prvog naseljenog mesta, istina, za deset-dvanaest sati, ako se to može nazvati putem.

— A okolina?

— Baza je na liticama iznad jezera Tahoe, a nad nju se ponovo nadnose litice Sijere. Koliko sam uspeo da vidim, ta zaravam je nekada davno nastala delovanjem vulkana. Vrlo malo rastinja koje bi

moglo pružiti zaklon danju, ali je tle tako neravno da u tami ne bi bilo nimalo teško prići.

— Ne bi **bilo**?

— Da, ne bi bilo teško prići... da u avionu kojim su ta mo odleteli nije bila i čitava gomila alarmnih uređaja i senzora koji su sada sigurno montirani svud unaokolo, spremni da zauraju čim se približi kakvo živo biće teže od šezdeset funti.

— Nemoguće... nisu mogli da nose svu tu opremu i još hranu za nekoliko meseci od najbližeg aerodroma, Les!

— Nisu ni sleteli na neki od okolnih aerodroma. To bi ih odalo. Ti veliki vojni transporteri nisu muve koje neopaženo dolete i odlete. Iskočili su padobranima i na isti način izbacili i opremu. Pilot i oni koji su ostali u avionu do bili su potom nalog da odlete na jug i ne sanjajući da je u prostoru za prtljag ili negde drugde ostala tempirana bomba.

— Krimson je očigledno mislio na svaku sitnicu. On neće zaboraviti ni mogućnost da ga ti ipak pronađeš, Les...

— Ne, neće. Ali mu to ipak neće pomoći.

Ona se osmehnula, iako joj se u očima čitao strah za voljenog čoveka.

— Les... kada polaziš?

— Ove noći. Helikopter može stići za dva-tri sata leta do Sijera Nevade. Sledeći dan provešću u hodu do litice iznad baze. Jedna noć odmora, onda dva ili tri dana osmatranja i jedna noć za obračun. Ako sve bude u redu, vidimo se ponovo za najviše pet dana. Ti ćeš helikopterom doći po mene kada ti pošaljem dogovoreni signal putem radio-uređaja. Za dovoljna?

Ona obori pogled, ali je oda de drhtaj čitavog tela.

Stvorio se kraj nje i zagrlio je, čvrsto je privijajući uz sebe.

— Pet dana, devojčice — šapnuo je. — To i nije tako mnogo, zar ne?

*

* *

Tri dana od tih pet već su bili za njim kada se već u rano zoru ispeo na svoju osmatračnicu među stenama i prineo očima jak dvogled kojim će ponovo motriti na svaki pokret u Krimsonovoj bazi.

Ležala je dve milje ispod njega, kao na dlanu: skupina sivih vojničkih baraka, ovoga puta sa praznim jarbolom za zastavu. Jedna veća baraka u kojoj su Krimsonovi ljudi zajedno obedovali, poligon sa raznovrsnim preprekama i oko

svega toga trostruki red bodljikave žice.

To je bilo sve.

Ne računajući tela kojota izrešetana vatrom iz automatskog oružja u toku noći. Opresne životinje uskoro će naučiti da izbegavaju ovaj kraj, ali dotle će se još često čuti zavijanje alarmnog uređaja i rafali koji slede snop reflektora.

Dobra vežba za Krimsonove stražare, naravno, ali i prilika za njega da utvrdi tačan tip i raspored prepreka koje ga vrebaju na putu do srca logora.

Oni se bez sumnje osećaju potpuno sigurni u svom skrovištu, ali straže vrše svoju dužnost onako kako se to od straža uvek očekuje, a vrlo retko dobija.

Krimson — ili Epsom — znao je da će on doći, pre ili kasnije. Njihova ekipa ubica biće spremna da ga dočeka...

Gledao ih je već dva dana uzastopno, od ranog jutra do kasne večeri, upoređujući njihovu obuku sa obukom koju je sam prošao u Japanu, u školi ninducia.

Bili su dobri, morao je priznati. Veoma dobri. I inteligentni; objašnjenja nikada nisu trajala predugo, a velika većina ljudi veoma brzo bi shvatila šta se očekuje od njih.

Sa izuzecima, naravno. Jer i ova probirana ekipa od gotovo devedeset ljudi imala je svoje crne ovce.

Samo što su njih eliminisali veoma brzo. Za ova dva dana ninda je video kako umire sedam ljudi...

Jedan još prvog jutra, tek što su počeli vežbe za zagrevanje pre nego što pređu na teže zadatke. Očigledno iznerviran podsmešljivim primedbama, jedan od ljudi u svojoj uniformi bacio se na Epsoma koga je čak i sa ove daljine bilo lako prepoznati po potpuno sedoj kosi i ukočenom držanju.

Pokazalo se da štipić koji nosi pod rukom dok obilazi vežbalište ne služi samo za paradu. Hitar kao puma, Englez je odskočio u stranu, izbegao nalet napadača i probo mu grudi sečivom istrgnutim iz štapa, čak i ne pomišljajući da potegne pištolj iz futrole na boku...

Sledeća dvojica umrla su u borbi noževima. Još najmanje desetak ljudi nosiće ožiljke iz tih borbi, jer kod Krimsona očevidno nije važno pravilo da se obuka izvodi imitacijama pravog oružja. Noževi u njihovim rukama bili su oštri i šiljati, sprave za ubijanje, a ne za vežbanje. Onaj ko nije dovoljno brz i spretn sa njima

ostaje na pesku vežbališta, u lokvi sopstvene krvi...

Na sličan način obučavane su i ninđe, naravno.

Sem što je kod njih procenat onih koji će umreti za vreme obuke daleko veći. Oko devedeset pet odsto.

Drugog dana pred očima ninđe umrla su još četiri čoveka. Jedan je ostao da leži posle brutalnog džudo zahvata svog partnera, potpuno nepokretan. Sledeću dvojicu ubio je sam Krimson, hladnokrvno, nalik profesoru koji kažnjava loše učenike.

Trebalo je da pod gas-mas-kama provedu po petnaest minuta u betonskom bunkeru ispunjenom dimom iz dimnih kutija. Ta dvojica nisu imali dovoljno nerava za takvo nešto, ili ih je jednostavno klastrofobija isterala iz betonskog zaklona na svetlost sunca.

Krimson je pucao čim je ugledao njihove prilike kroz dimnu zavesu. Sahranili su ih tek uveče i još dve gomile kamenja nikle su kraj one tri od prethodnog dana.

Što se sedme žrtve tiče, nikom se nije ni potrudio da je sahrani. Samo su nabacili kamenje u iskopani zaklon iz kojeg je trebalo da baci svežanj ručnih bombi. I bombe su bile prave, naravno. Ima

ljudi koji ne mogu da podnesu pomisao da u rukama drže tako opasan predmet; mišići im se jednostavno ukoče i onda...

U svakom slučaju, još jedan čovek bio je diskvalifikovan iz buduće ekipe »superkomandosa«, ali ih je još uvek bilo sasvim dovoljno da vrlo efikasno spreče prilaz u krug baze čak i u najmračnijoj noći.

Lesli je već znao kako će ući u samo središte kruga od bodljikave žice, čak je i njegov plan bio gotov, ali je taj plan zahtevao još jednu mračnu noć bez meseca. Upravo onakvu noć kakva će biti sledeća...

Bilo je teško nositi svu opremu dvadeset milja uz padinu Sijere do vrha, a zatim još gotovo deset niz suprotnu padinu, prema jezeru, pazeći pri tom da se nijednog trenutka ne izloži pogledima osmatrača iz baze. A njih je bilo, po trojica u svakom trenutku, pokrivajući na taj način čitavu okolinu.

Ipak, pokazalo se da je dobro procenio mogućnosti prilaza logoru i da je sve što je nosio na svojim leđima odista neophodno. Predveče će u zaklonu stena montirati svoju letilicu, presvući se u crnu odeću ninđe, navući kapuljaču sa dva uska proreza na glavi

i sačekati mrkli mrak i vazdušna strujanja koja će ga bešumno doneti na njegov cilj.

A dotle treba pratiti sve što se zbiva dole, među budućim ubicama. Ili budućim žrtvama, bolje rečeno, jer on će ove noći učiniti sve što je u njegovoj moći da niko ne izađe živ iz kruga od bodljikave žice...

Šteta je što sa ove daljine čak ni kroz dvogled ne može da uoči pokrete usana dvojice šefova bande. Krimson i Epsom bez sumnje imaju da kažu nešto zanimljivo jedan drugom...

Da, sprema se nova vežba. Dva čoveka gotovo posreću sa naramcima oružja koje nose iz jedne od baraka.

Koje je to oružje sada? Puške?

Nešto drugo?

Osmehnuo se kada su dvojica nosača sa vidnim olakšanjem sručili svoje toware u pesak, pred noge okupljenoj grupi.

Ako nastave ovim tempom, Krimson i Epsom obučiće za najviše deset dana svoje ljude upotrebi svakog mogućeg oružja koje je čovek ikada izmislio. Mada će sa ovim oružjem izgubiti prilično vremena...

Katana, samurajski mač, zahteva posebnu tehniku držanja, pokreta nogu, ruku i te-

la, posebnu tehniku udarca. On sam polomio je stotinak drvenih mačeva pre nego što je dobio u ruke oružje slično onom dole: najobičniji mač, izrađen u jednoj od savremenih radionica i daleko manje kvalitetan od onoga koji mu je sada pričvršćen ukoso preko leđa.

To oružje, međutim, staro je gotovo četiri stotine godina, a sastav čelika i tehnika obrade oštice ostaće zauvek tajna ne poznatog japanskog majstora koji ga je iskovao. Bio je to mač koji su pre njega nosili još šest nindži.

A poslednji je bio sensei Tanaka...

Baš je zanimljivo da vidi ko će biti inspektor u borbi katanom. Epsom, najverovatnije, jer on bez žurbe bira jedan od mačeva sa gomile, ponašajući se kao pravi poznavalac.

Da, on ima osnove tehnike. Poznavalac to može odrediti već po načinu kojim je desnom rukom isukao sečivo, stežući korice levom rukom.

Ne samo osnove, ipak. Epsom je jedan od retkih ne — Japana koji je u stanju da prikaže čitav repertoar pokreta i udaraca koji više od svega podseća na balet. Ili ritualni ples neke zaboravljene ratničke religije.

Bilo bi veoma zanimljivo ako

ove noći dođe do susreta između Epsoma i njega. I da se u ruci Engleza ponovo nađe jedan od katana. Biće to dobra prilika da mu objasni koliko je velika razlika između čoveka koji je samo spretan sa mačem i pravog majstora, nedostižnog čak i za Japance koji su odrasli uz to oružje.

I dalje se osmehujući, on je pratio zbivanja na poligonu. Razmaknuti na bezbednom rastojanju, ljudi su ponavljali po krete koje im je Epsom pokazivao.

Ovo je već jako složena tehnika, a katana je veoma opasno oružje. Posle nekoliko sati, kada već zamoreni pređu na borbu jedan protiv drugoga, pesak bi ponovo mogla zaliti krv. Mnogo više krvi nego u dva prethodna dana.

Epsom je toga, međutim, bio svestan i nije dopustio nikakve dvoboje čitavo to dugo pre podne na sve vrelijem suncu. Ljudi su, to se videlo, bili u izvanrednoj fizičkoj kondiciji: sve vreme nijedan od njih nije se čak ni zateturao, ošamućen suncem. Niti je iko tražio ili dobio vodu.

Da, ta dvojica vode svoje ljude putem koji će od njih stvoriti tvrde i spretnе borce. Njihova nesreća je u tome što se na tom putu nalazi jedan ninda koji će se već pobrinu-

ti da ga prekine pre nego što superkomandosi postanu zaista opasni.

Znao je iz iskustva da pauza za podnevni obrok neće trajati dugo i zato je i sam uzeo nekoliko zalogaja hrane i otpio malo vode iz čuture pričvršćene na opasač njegove svetle odeće. Na ovom suncu njegov crni kostim samo bi akumulirao ogromne količine toplote, i ne pominjući činjenicu da je daleko upadljiviji na svetloj pozadini stena.

Polu sata kasnije, ljudi su ponovo bili na vežbalištu, strpljivo ponavljajući složene po krete neophodne u borbi katanama. Satima i satima, sve dok im uniforme nisu potamnele, potpuno mokre od znoja.

Ne, danas neće biti borbe. Epsom to neće dozvoliti, svestan činjenice da bi to značilo smrt za bar desetak njegovih ljudi.

Utoliko gore po nindu kada svane sledeće jutro. Deset protivnika, to je broj koji čak nijedan ninda ne sme potceniti.

Izbrojao ih je pogledom. Seдамdeset jedan.

Plus šest stražara po perimetru.. I tri osmatrača.

Plus Krimson i Epsom. Opa sni koliko svaka petorica njihovih ljudi istovremeno...

Obuka u bazi prekinuta je čim je sunce zašlo, ali je nin-

da ostao skriven u svom zaklonu. Deo planine gde se on skriva izložen je još uvek zra cima sunca, jer je mnogo viši od jezera Tahoe. Sme se pome riti tek kroz dvadeset-dvadeset pet minuta.

Iskoristio je to vreme za spa vanje, naravno. Ova će noć bi ti veoma naporna, a ovo je je dno od retkih mesta gde mo že zaspiti sasvim mirno. U kru gu od dve milje nema nijednog ljudskog bića, a haragei će ga upozoriti na zvečarke, jedinu ozbiljnu opasnost koja mu ovde može zapretiti...

Bilo je sasvim mračno ka da je krenuo naviše, noseći je dan deo stvari koje su izba čene iz helikoptera padobranom trenutak pošto je on sam iskočio. Tama je, međutim, pri rodni element nindži, a on je odabranu stazu proučio već mnogo puta i znao doslovno svaki kamičak na njoj.

Sklapanje velikog zmaja za letenje, izrađenog od potpuno crnog materijala, nije trajalo dugo. Pridržavajući ga, iako je užadima bio vezan za okolne stene, Lesli još jednom prove ri pravac i jačinu vetra, a on da duboko udahnu vazduh i navuče svoju kapuljaču preko glave.

Trenutak velikog ispita je došao. Onoga časa kada ostrim nožem preseče užad i potrči

niz strminu, kada stekne do voljno brzine da ga vazdušna strujanja odvoje od tla i po nesu u mrak, on prestaje da bude čak i Lesli Eldridž, čovek koji zna i za ljubav, ne žnost, prijateljstvo...

Kada se odvoji od tla, po staće samo ninda. Biće stvore no da ubija.

Japanska poslovice kaže da za nindama nikada ne ostaje trag. Druga izreka, međutim, mnogo je tačnija...

Trag ninde vodi u pakao.

*
* *

Epsom zapali novu cigaretu, po navici zaklanjajući rukama plamen, iako se nalazio u zatvorenoj prostoriji.

Šta se to, do đavola, do gađa s njim? Zašto ne može da zaspi, iako je umoran kao pas?

Spustio je tiho noge na pod, vukući dimove iz cigarete. Onaj unutrašnji nemir koji mu nije dopustio da zaspi postajao je sve snažniji.

Predosećanje?

Nemoguće. Ovde su tek pet dana, prokletstvo! Taj ninda je pravi đavo ako je uspeo da im za tako kratko vreme uđe u trag!

Ipak...

On ispruži ruku da dotakne glatki čelik pištolja skrivenog

pod jastukom. Podsvesno, taj dodir je umirivao, iako mu je razum govorio da pri susretu sa nindom od takvog oružja neće imati nikakve koristi.

— Krimson! — reče šapatom, tiho se oblačeći.

U jednom trenutku Krimson je blaženo hrkao; u sledećem je već bio naglo probuđena zver, spremna da uzvratu uda rac, ma sa koje strane on došao.

— Šta se dogodilo?

— Ne znam.

— Zašto me onda budiš, proklet bio? — siktao je gnevno major. — Koji ti je đavo?

— Ne znam, rekoh ti. Ali imam utisak da je on u blizini...

— Šta?!

Epsom je ćutao, dovršavajući oblačenje. Njegov pogled sve vreme je bio prikovan za mračni deo neba vidljiv kroz otvoreni prozor. Preko puta njega i Krimson se žurno oblačio, ne ispuštajući pištolj iz ruke.

— Šta da radimo, Ep? Da damo uzbunu?

— Čekaj malo... možda se i varam, do đavola!

— A šta ako se ne varaš?

— Sačekaj... hoću da razmislim... Prokletstvo, kako on može da uđe u logor?

— Nikako. Video si šta se događalo sa kojotima, boga mu!

— On je inteligentniji od kojota, Krimson! Ne smeš to zaboraviti!

— Oh, boga mu! — Krimson se teško sruči na krevet. — Odluči već jednom šta hoćeš, Ep!

— Upravo razmišljam... Šta ako dođe... odozgo?

— Odozgo? Iz vazduha?

— Da. Kao mi, uostalom. Ako uzme crni padobran, niko ga neće videti. Stražari na tlu paze na prostor pred sobom, ne bulje u nebo.

— Hmmm... ima nečeg u tome što govoriš. Onda uzbuna, a?

— Ne. Ako dođe do gužve i sva svetla se upale, on će shvatiti da ne spavamo i umaći će nam, pa bi ponovo pokušao kada mu se ne budemo nadali. Ako je stvarno u logoru, možda ga se možemo rešiti, je-dnom zauvek!

— Da probudim onda samo momke u susednoj baraci. Njih je tu deset ili dvanaest. Dovoljno, a?

— Trebalo bi da bude. Ide-mo, Krimson!

Bešumno su iskočili kroz niski prozor, osvrćući se unao-kolo, sa pištoljima u rukama. Epsom prvi stiže do ugla barake i oprezno izviri.

— Hajdemo!

U tri skoka oni se dočepaše zida susedne barake i Epsom

pride otvorenom prozoru. Dru-
gi čovek ostade uza zid, mo-
treći na okolinu.

Naginjući se kroz prozor, Ep-
som nabra nos. Prokletstvo, ka-
ko ti ljudi smrde! Nedostatak
vode samo je opravdanje što
se ne peru redovno, a... ali
kakav je to miris?

Miris koji poznaje. Veoma
dobro.

Zadah sveže prolivene krvi!
Ljudske krvi!

Zgurio se pod prozorom, kao
da će iz mračne barake svakog
trenutka doleteti rafal iz auto-
matskog oružja. Tek tada je
shvatio da se ne čuju ni oni
uobičajeni šumovi ljudi koji
spavaju u malom zatvorenom
prostoru.

— Šta je bilo, Ep? — dopre-
do njega Krimsonov šapat.

— Otpiši ih, Krimstone. Mr-
tvi su!

— Šališ se? Kako...?

— Ne znam kako, ali mrtvi
su, do đavola! Dođi do prozo-
ra, ako mi ne veruješ! Smrdi
kao u klanici!

Krimsonova šaka steže mu
zglavak kao čelična klešta.

— Onda je **on** stvarno tu
reče drhtavim šapatom. — Ko
zna, možda je poklao sve na-
še ljude na spavanju i sada tra-
ži nas dvojicu!

— Ako je tako, onda smo
već mrtvi — hladnokrvno re-
če Epsom. — Nemamo više šta

da izgubimo, do đavola! Haj-
de, da pogledamo sledeću ba-
raku...

Napredovali su sporo, korak
po korak, bešumno, nalik lju-
dima koji hodaju ivicom po-
nora, svesni činjenice da jedan
pogrešan korak može doneti
trenutnu smrt.

— Kako izgleda? — šapnu
Epsom dok se drugi čovek na-
ginjao kroz prozor.

— Dišu! Živi su!

Uskači onda, prokletstvo! Če-
kaš da taj đavo dođe i poko-
ljuje nas?

Uskočili su, jedan za dru-
gim, svesni da je njihov skok
probudio one najbliže.

— Major Krimson je ovde! Ti
ho, momci, samo bez galame!
Uzbuna!

Noge zadobovaše po podu,
ali je to bio najglasniji šum
koji se čuo. Nijednog glasnog
pitanja, nijednog uzvika. »Da«,
pomisli Krimson sa iznenad-
nim ponosom, »od ovih ljudi
će nešto moći da se stvori...«

Samo ako prežive ovu noć...
i unište to čudovište koje se
sada šunja po logoru, sejući
smrt oko sebe!

— Da li ste spremni? — u-
pita Epsom tiho kada se bu-
ka utiša. — Šta imate od oru-
žja?

— Noževe i pištolje — reče
Krimson kraj njegovog uha.

I one tvoje smešne japanske mačeve!

— U redu. Ljudi na desnoj strani prostorije za mnom, kroz vrata. Vi levo pođite kroz prozor za majorom; Krimson krenuću po logoru u pravcu obrtanja kazaljki na satu, a ti u suprotnom. Trebalo bi da se sretne negde... kod...

— Kod groblja, prokletstvo! — promrmlja Krimson. — Šta je? Bojiš se mrtvaca?

Pritajen smeh u tami. I sam Epsom razvuče usne u nem osmeh prolazeći pored ljudi koji će krenuti za njim. Krimsonov grubi humor i dalje pali... iako će major ubrzo shvatiti da mu protiv ninde ne može pomoći!

Otvorio je vrlo tiho vrata i izvirio napolje, osluškujući.

— U redu, idemo! — prošapta. Na drugoj strani prostorije Krimsonovi ljudi već su iskakali kroz prozor.

— Raširite se tako da među vama bude po šest stopa rastojanja — zapovedi šapatom. — Ti mačevi su opasni; ako dođe do borbe, pazite kako vi tlate njima!

— Ja više volim moju pljuču — promrmlja neko kraj njega. — To gvožđe mi samo smeta!

— Daj ga meni — reče Epsom pružajući ruku i prihvatajući mač u koricama. Ako

bude imao tu nesreću da se direktno sukobi sa nindom, katan će mu bolje poslužiti od pištolja. Taj prljavi pas imaće priliku da dozna kako se tradicionalna japanska škola mačevanja može učiniti mnogo efikasnijom — i opasnijom — unošenjem nekih elemenata iz evropske verzije borbe mačevima...

Pošli su lagano, paralelno sa zidom sledeće barake, sve do njenog ugla.

— Trojica levo — šapnu Epsom. — Obidite baraku i zavirite kroz prozor na drugoj strani; ako je sve u redu, vratite se da mi to javite. Ako nije, ostanite gde ste. Jasno?

Trojica ljudi s levog krila odvojiše se, dajući mu znak da su razumeli uputstvo. Sa koricama mača u levoj i pištoljem u desnoj ruci, Epsom je napeto osmatrao mrak pred sobom.

Šum koraka trojice ljudi do pre sada sa suprotne strane barake. Hvala bogu, ninda nije stigao da pobije ljude u ovoj baraci!

— Sve u redu — šapnu onaj koji je išao na čelu. — Momci hrču kao medvedi, po njima nemaju da se nešto događa!

— Uđi unutra i tiho ih izbudi. Čim budu spremni, izađite iz barake i rasporedite se

tako da možete motriti prostor između baraka. Ako nešto vidite, nemojte oklevati: niko od naših ljudi nema šta da traži na tom mestu!

Četvrta i peta baraka su malo dalje, gotovo uz samu žicu. Dajući rukom znak da pođu za njim, Epsom povede svoje ljude u tom pravcu.

Načinio je svega nekoliko koraka pre nego što je pokret u tami, kraj samog zida naredne barake, privukao njegovu pažnju.

Bacio se na tle bez oklevanja, dižući pištolj. Iako ništa nisu primetili, ljudi iza njega učiniše isto što i on; iskusan borac ne gubi vreme na nepotrebna pitanja, a uvek je bolje ležati u prašini nego u sopstvenoj krvi!

— Tamo! — šapnu Epsom. — Pored samog prozora barake! Pali!

Automatski pištolji zalajale istovremeno, zasipajući drveni zid čitavom kišom olova. Epsom ispalio samo tri hica, a on da cdvoji prst od obarača. Niđe se razumeju u sve vrste oružja; može se dogoditi da ovaj pred njim sada krene na juriš, uveren kako su ljudi ispalili sve metke iz svojih šaržera.

Ali ne... ne...

Zapravo, samo je početak te misli proleteo kroz Epsomovu

glavu kada je u unutrašnjosti barake zasute mecima ugledao crvenkasti bljesak plamena i zario glavu u tle delić sekunde pre nego što je udarni talas snažne eksplozije doneo zvuk do njega.

I ne samo zvuk; drveni komadi, ostaci zidova, delovi krevela i ljudskih tela do maločas ispruženih na njima sada su negde nad njim i uskoro će se sručiti natrag na tle.

Ono što je ostalo od barake zahvati plamen i Epsom se zagleda u vatru sa psovkom na usnama.

Svi oni hici maločas su protraćeni. Niđa je ubacio eksploziv u baraku i nestao u mraku, baš kao da se ništa nije dogodilo!

Glave zaštićene rukama, sve stan da će ih izdajnički plamen uskoro otkriti pogledu niđe, Epsom sačeka da oko njega prestanu da pljušte krhotine izbačene eksplozijom, a on da se podiže na noge i pognut potrča natrag, prema baraci od koje su nekoliko trenutaka ranije krenuli.

Bacio se u mračno podnožje zida sa olakšanjem, a njegovi ljudi počеше da padaju oko njega.

Ne svi; samo nekoliko koraka od sigurnog zaklona poslednji čovek naglo zastade, dižući ruke prema nebu, a onda

se jednom lagano okrete oko sebe i pade na lice, pokazujući već veliku crvenu mrlju na sred leđa.

Stežući zube, Epsom ispali još jedan hitac u tamu, u pravcu iz kojeg je morao doleteti šuriken ninđe. Bio je to pre znak prkosa, pokušaj izazivanja, nego hitac od kojeg je mogao očekivati nešto više...

Oko njega, na logor se ponovo spusti tišina, narušena samo pucketanjem plamena koji je gutao ostatke barake. Epsom sa užasom shvati da će suvo drvo uskoro izgorjeti, ostavljajući logor ponovo u potpunosti u tami u kojoj će ninda moći po volji da kruži unao-kolo, birajući sebi nove žrtve.

Reflektori... reflektori duž perimetra!

Ako bi oni mogli da se okrenu tako da osvetle unutrašnjost logora, to bi bitno izmenilo situaciju...

Mora da je i Krimsonu gotovo u istom trenutku ta pomisao pala na pamet, jer snop svetlosti koji je sve dotle osvetljavao stenje oko bodljikave žice naglo skrete prema baraci pred kojom se skrivao.

Nekoliko minuta kasnije, tri reflektora osvetljavala su prostor u središtu logora kao usred dana. Rasuta svetlost bila je dovoljno jaka da Epsom sa svog mesta uoči i kako su lju-

di izašli iz poslednje pete barake, i sada leže u njenoj se-nici, sa oružjem na gotovs.

»Pat-pozicija«, pomisli. »Ovako možemo sačekati i jutro, jer se nijedna strana neće usuditi da reskira neki pogrešan potez...«

*
* *

Još jednom, Epsomovo pre-dosećanje pokazalo se ispravnim. Sunce je obasjalo vrhove Sjevera Nevade pre nego što se bilo ko u logoru usudio da se pomeri ili promeni svoj položaj.

— Ep! — dopre sa drugog kraja logora Krimsonov glas. — Je li kod tebe sve u redu?

— Uglavnom... Ne znaš gde je on?

— Ne, nigde ga ne vidim! Mora da je izašao iz logora, proklet bio!

— Ne verujem. Treba najpre pretražiti svaku stopu, Krimson!

— O keji! Ti sa tvojim ljudima kreni prema meni, a ja ću prema tebi...

Svi su se kretali sporo, neravno, kao ljudi koji hodaju po neobeleženoj minskom polju. Bio je potreban gotovo pun sat pre nego što su dopustili sebi izvesno opuštanje.

Epsom pogleda Krimsonovo lice, obraze posivele od umora

i napetosti i zakrvavljene oči, pitajući se da li i on tako izgleda.

Njih dvojica stajali su usred živog kruga čutljivih ljudi koji su se i dalje nesigurno osvrćali oko sebe, bez obzira što detaljna pretraga nije otkrila tajanstvenog napadača.

— Dakle? — tiho upita Krimson.

Epsom se samo suvo osmehnulo.

— Pođite na kafu, ljudi! — reče glasno. — Tip nam je umakao... ne vredi više da stojimo ovde kao ovce. Hajde... kad se malo okrepite, nastavljamo posao!

Kad ljudi odmaknu, Krimson se umorno spusti uz zid barake i zapali cigaretu. Epsom primeti da mu se desna ruka nijednog trenutka nije odvojila od drške pištolja u furtolu.

— Misliš da je još negde u blizini?

— Siguran sam. On neće čekati noć da zada sledeći udarac, Ep.

— Kako je ušao, proklet bio? Kako?

— Ah, nisam ti rekao? — Krimson se isceri. — Počinjem da osećam godine, znaš... Do leteće zmajem.

— Zmajem?

— Aha. Onom igračkom za šasave velike klince. Nije čudo što ga niko nije opazio, kri la su potpuno crna, kao i okvir. Našli smo ga u blizini žice na drugoj strani.

— Toliki alarmni uređaji, a momak jednostavno doleti. I to zmajem! Znaš, ipak je on mudriji od nas, Krimson!

— Ne znam. Ko to kaže?

— Ja to kažem. Svaku rundu do sada je dobio, i to bez nekog naročitog napora. Koliko smo ljudi izgubili noćas, da li si izbrojao?

— Uh... jesam...

— Trideset jednog, Krimson. Gotovo polovinu. A niko ga nije čak ni video!

— U redu, izgubili smo tridesetak trapavih momaka od kojih ionako ne bi bilo koristi. A kada smo se organizovali i krenuli u poteru za njim, tip je jednostavno ispario. Šta to znači? Znači da se i on nas plaši, do đavola!

— Plaši? Hmmm...

— Ti ne misliš tako?

— Ne — Epsom je odgovorio posle dužeg ćutanja. — Ja mislim da on sada čuči u nekom zaklonu, sluša našu i tvoj razgovor i ceri se ispod one đavolske maske, eto šta ja mislim!

— Uvek si bio pesimista, Ep. To nije loše... ali ne valja preterivati, znaš!

— Dobro, optimisto! Predloži neko rešenje!

— Nastavićemo obuku kao da se ništa nije dogodilo pošto malo sredimo ovaj krš. Recimo da nas odnekud posmatra i prati šta radimo. Šta mora učiniti ako želi ponovo da uđe u logor?

— Vrlo prosto. Uzeće drugog zmaja.

— Ima li ga? I da li će se usuditi da ponovo pokuša sa istim trikom?

— Ne znam.. Šta ti misliš?

— Mislim da će ovoga puta biti mnogo oprezniji, Ep. Uvući će se u logor na klasičan način. Današnju obuku posvetićemo pripremama za sledeći obračun, ali tako da on to ne može naslutiti iz naših pokreta. Važi? Ili imaš pametniju ideju?

— Imam. Da pokupimo naše stvari i krenemo put jezera Tahoe. Neće se usuditi da nas napadne dok smo u grupi, a posle toga... svako na svoju stranu!

Krimson ga pogleda kao da proverava da li govori ozbiljno.

— ~~Čekaj~~ to je bila šala, Ep. Imaš još nešto da kažeš?

— Ništa — reče. — Idemo da govorimo sa ljudima...

U svom zaklonu, samo desetak stopa dalje, ninda sačekala da se bat njihovih koraka

izgubi u unutrašnjosti velike barake, a onda hitrim pokretom odiže poklopac jame u kojoj je proveo najveći deo noći.

Iskopana oštricom širokog noža, jama u pesku bila je taman tolika da primi njegovo ispruženo telo; tanki poklopac od drveta sa slojem peska od zgo predstavljao je ostatak kamuflaže; čak i u slučaju da neko nagazi na njega, ninda je bio siguran da ga nikakvo pomeranje poklopca ne može odati sve dok ga čvrsto drži odozdo rukama i nogama.

Stražari po perimetru neće primetiti njegov izlazak, jer njihova pažnja usmerena prema okolini logora. Svi ostali su unutra, u ovoj baraci, za doručkom.

Trideset i jedan, rekao je Epsom. Bez šestorice stražara dvadeset pet.

I dva šefa, naravno.

Njihov dogovor će potrajati, jer će ljudi želeti da doznaju šta se događa i ko je taj napadač koji se tako drsko ubacio u dobro čuvani logor da bi ubio gotovo polovinu njihovih drugova.

Lakim skokom, ninda se od baci u vazduh i dohvati prstim ivicu ravnog krova barake. Izvukao se na krov bez šuma i otpuzao do ivice na drugoj strani, odakle je mogao vi

deti tri stražarska mesta na zapadnoj ivici logora.

Do najdaljeg stražara ima gotovo sto jardi. To znači da će on biti prvi koji će umreti...

Kratka metalna cev koju je izvukao ispod svog kostima imala je na jednom svom kraju sabijenu čeličnu oprugu, dovedenu u takvo stanje pritiskom prese. Kroz suprotni otvor cevi on vrlo oprezno ubaci metalnu strelicu sa minijaturnim stabilizatorima na repu, a zatim potraži odgovarajući ugao pod kojim treba lansirati metalni projektil.

Hitrim pokretom kažiprsta on oslobodi osigurač koji je držao oprugu u sabijenom položaju. Ogromna potencijalna energija izbaci strelicu brzinom koja je samo nešto malo manja od početne brzine metka iz pištolja.

Stražar kome je strela bila namenjena ču fijuk u vazduhu i zbunjeno se okrete prema tom šumu.

Kao igla oštiri vrh strelice pocepa rukav njegove košulje i zapara mu mišicu. Trgavši se kao da ga ujeo komarac, stražar pođe desnom rukom prema pogođenom mestu, ali nije bilo vremena da završi taj pokret; otrov kojim je vrh strelice bio premazan delovao je munjevit.

Sve to odigralo se tako brzo i tiho da preostala dva stražara nisu ništa primetila. Pri metili su, zapravo, samo da njihov drug leži umesto da stoji, ali im ninda nije dao vremena čak ni da viknu na zabunu.

Šuriken je smrtonosan i na rastojanju od pedesetak jardi. Ako pogodi pravo mesto. A šuriken uvek pogađa pravo mesto kada je zavitan rukom ninde...

A sada tri stražara na drugoj strani logora. Oni su suviše daleko za bilo koje njegovo oružje koje ubija na daljinu.

I dalje bešumno klizeći po površini krova, ninda se vrati na suprotnu stranu barake. Tu negde je noćas, u opštoj gužvi, bacio jednu od pušaka koje više nisu bile potrebne njihovim mrtvim vlasnicima.

Da, tu je. Sasvim novo automatsko oružje, za koje može biti siguran da je posebno odabrano zbog svoje preciznosti i pouzdanosti.

Ležeći na krovu, on ispali tri hica u brzom tempu, čak i ne proveravajući da li su mete pogođene.

Tri protivnika manje, ali za to ona tridesetorica ispod nje ga sada znaju da je ponovo među njima i traži njihovu krv...

Dugim skokom ninda napusti krov barake, spustivši se u mrtvi ugao, nevidljiv sa prozora. Uza sam slep zid na zadnjem delu građevine.

U pravi čas...

Kao na ogromnom strelištu, u unutrašnjosti barake zagrmje plotun i meci zadobovaše po krovu, probijajući ga i gubeći se u plavim visinama. Neko je unutra tačno odredio gde su odjeknula ona tri pucnja, ali nije bio dovoljno hitar da iznenadi nindu.

Pucali su bez prestanka, prazneći okvire svojih pušaka i ponovo ih puneći, raznoseći na pojedinim mestima krov, metodično pomerajući cevi oružja kako bi pokrili svaki kvadratni palac tavanice.

Slegnuvši ramenima, ninda isuka katana iz korica i zamahnu.

Plemeniti čelik sečiva prođe kroz drveni zid barake kao kroz sir; jedva čujno šuštanje s kojim se to dogodilo prođe ne zapaženo u paklenoj buci. Izvukavši sečivo, ninda zamahnu još jednom i stupi u baraku kroz tako stvoreni prolaz.

Ča je među gomilu ljudi oba vijenu oblakom barutnog dima iznenada pala jedna od onih starinskih bombi iz koje štrči zapaljen fitilj, iznenađenje ne bi bilo ništa veće!

Jednim dugim pogledom ni

nda obuhvati sva lica pred sobom.

Iznenađenje, nerazumevanje, neverica... strah... sve nijanse tih osećanja ispisane su na licima Krimsonovih ljudi dok bulje u priliku u crnom...

Jedino ono lice, sasvim u pozadini; lice čoveka koji zna šta treba učiniti...

— Pucajte! — vrisnu Epsom. — Pucajte!

Ljudi su reagovali kao roboti. To se često događa u takvim situacijama...

Dotle podignite naviše, cevi pušaka padoše u horizontalni položaj. Već napeti prsti pritisnuše okidače i nisu ih pustali sve dok prostoriju potpuno ne ispuni gust i zagušljiv barutni dim.

Desetak ljudi, onih koji su bili najbliži zadnjem zidu pali su, svaki pogođen sa najmanje pet metaka. Njihovi prijatelji u pozadini dobro su znali da nemaju vremena da misle ko je sve ispred njihovih cevi, ali su ipak pucali. Jedino što je bilo važno, jeste pogoditi to užasno stvorenje u crnom, tog nindu koji sa takvom lakoćom seje smrt oko sebe!

Upola zagušen, očiju punih suza, Epsom istetura iz barake i šumno uvuče čist vazduh u pluća. Krimson se vukao za njim, pokrivajući lice ogromnim šakama.

Iz barake dopre iznenadni jauk iz dvadesetak grla i Epsom odskoči, buljeći nazad preko ramena. Krimson se oprezno odmače od vrata, nastojeći da nešto vidi kroz maglu od suza.

Vrata baraka odleteše pod pritiskom tela koje je palo na njih. Jedan od ljudi otkotrljao se po pesku, stežući rukama grlo. Telo mu se umirilo pred njihovim nogama.

Sa licem i praznim očima okrenutim naviše...

— Ep... njegovo lice...

— Vidim — suvo odvrati Englez, lagano izvlačeći katana iz korica koje nijednog trenutka nije ispuštao iz ruke. — Otrovni gas. Prokleti ninda je u onom dimu pustio otrovni gas...

— Oni su... mrtvi? — prostenja Krimson. — Svi?

— Aha. Uđi da proveriš, ako misliš da nisu.

— Ne, hvala! — promuklo reče major, dižući pištolj. — Idemo li?

— A šta nam drugo preostaje, do đavola? — isceri se Epsom. — Mogu li još jednom da budem pesimista, Krimson?

— Ne, ne možeš... sit sam tvojih glupih predosećanja, Ep!

— O kej. Idemo... ali da znaš da nećemo daleko stići...

Okrenuli se prema izlazu iz logora ka stazi koja će ih, posle mnogo milja pešačenja, dovesti do jezera Tahoe i civilizacije.

Ninda je stajao pred njima, sa mačem ponovo u koricama i rukama skrštenim na grudima!

— Uh! — reče Krimson, pritiskajući obarač. — Uh!

Lakim pokretom u stranu, ninda izbeže sa putanje hica. Koristeći energiju tog pokreta, on isuka katana iz korica i zadade munjevit udarac odozgo naniže, tako da oštrica ukoso pade na Krimsonov vrat.

Epsom isprati pogledom glavu svog prijatelja koja se otkotrlja po pesku. Gadjljivo kri veći lice izmače se od mlaza krvi koji je šikljao iz presečene vratne arterije.

— Dobar udarac — reče. Lice mu je bilo ledeno, nepomično. Kao maska.

— Mislim da si i ti dobar kad ti je katana u ruci, Epsome — odvrati ninda. Ispod bele svile kapuljače njegov glava zvučao je prigušeno.

— Da. Mislim da jesam.

— Pokaži to, onda.

Uzdahnuvši, Epsom odmahnu glavom.

— Ne — reče. — Ti si bolji.

— Šta je? — podrugljiv ton ispod kapuljače. — Mislio sam da si ti borac, Epsome?

— Bio sam. Sada je sve gotovo, Otpor nema nikakvog smisla...

— Pokušaj, ipak. Iako si uvijek bio pesimista.

Epsom ponovo odmahnu glavom, rezignirano opuštajući ramena, ali je to bio trik čiji je cilj bio da na trenutak oslabi pažnju protivnika.

Munjevitim pokretom Epsom isuka katana iz korica i sečivo blesnu na suncu. Istovremenim pokretom leve ruke, on zavrtla prazne korice prema licu ninđe, dok je desna ruka već dospela u najvišu tačku sa kojom će pasti strahovit udarac odozgo u glavu protivnika.

Nije mogao videti pod kapuljačom osmeh na licu ninđe, inače bi već tada znao da je njegov pokušaj unapred osuđen na neuspeh...

Lesli podiže katana poprečno pred svoje lice i sečivo ravni stavi korice na dva dela, odbacujući krajeve u stranu. Čelik zvecknu po čeliku kad se Epsomov mač spusti na tu iznenađujuću prepreku.

Jauknuvši, Englez ispusti oružje iz ruke koju više nije osećao. Otvorio je usta da se pobuni, da zamoli, da objasni kako je sve ovo samo užasan nesporazum, zbog kojeg niko ne mora umreti, da...

Sečivo mača zviznu kroz vazduh i vrh glatko razreza Epsomov vrat, od jednog do drugog uha. Pao je nauzak, dižući ruke prema nebu, refleksnim gestom koji je imao i nečeg komičnog u sebi...

Lesli obrisa mač o odeću oborenog protivnika i pažljivo ga vrati u korice, gledajući prema planini.

Sada će krenuti gore, gde u vazduhu nema zadaha baruta, krvi i smrti. Gde su i stene čiste od dodira ljudske noge.

Tamo gde je radio-uređaj koji će dozvati Sumiko i odvesti ga oдавде.

Išao je žurno prema izlazu iz logora, ostavljajući za sobom duboke tragove u pesku. Znao je da niko neće krenuti tim tragovima.

Jer, trag ninđe vodi u pakao...

KRAJ

U martu Ninđa 70

SMRT IMA DVA LICA

... A voda je rasla sporo ali nezadrživo, pomerajući svoje ledene prste naviše, uz telo ninđe.

Za najviše pet minuta nivo vode podići će se do kamena tavanice i izgurati vazduh kroz nevidljive pukotine u njoj. Najviše što može izdržati pod vodom, uz potpuno mirovanje je, recimo, deset-dvanaest minuta. Posle toga – smrt.

Ipak, te pukotine. Može li katana svojim vrhom naći jednu od njih, proširiti je, stvoriti dovoljno veliki prolaz za krupno telo ninđe?